

Bí Mật - Huỳnh Dạ

Contents

Bí Mật - Huỳnh Dạ	1
1. Huỳnh Dạ - Quyển 1 - Chương 1	1
2. Huỳnh Dạ - Quyển 1 - Chương 2	11
3. Huỳnh Dạ - Quyển 1 - Chương 3	19
4. Huỳnh Dạ - Quyển 1 - Chương 4	30
5. Huỳnh Dạ - Quyển 1 - Chương 5	40
6. Huỳnh Dạ - Quyển 1 - Chương 6	51
7. Huỳnh Dạ - Quyển 1 - Chương 7	61
8. Huỳnh Dạ - Quyển 1 - Chương 8	71
9. Huỳnh Dạ - Quyển 1 - Chương 9	81
10. Huỳnh Dạ - Quyển 1 - Chương 10	91
11. Huỳnh Dạ - Quyển 1 - Chương 11	99
12. Huỳnh Dạ - Quyển 2 - Chương 1	101
13. Huỳnh Dạ - Quyển 2 - Chương 2	109
14. Huỳnh Dạ - Quyển 2 - Chương 3	116
15. Huỳnh Dạ - Quyển 2 - Chương 4	125
16. Huỳnh Dạ - Quyển 2 - Chương 5	133
17. Huỳnh Dạ - Quyển 2 - Chương 6	141
18. Huỳnh Dạ - Quyển 2 - Chương 7	148
19. Huỳnh Dạ - Quyển 2 - Chương 8	155
20. Huỳnh Dạ - Quyển 2 - Chương 9	162
21. Huỳnh Dạ - Quyển 2 - Chương 10	170
22. Huỳnh Dạ - Quyển 2 - Chương 11	177
23. Huỳnh Dạ - Quyển 2 - Chương 12: Phiên Ngoại: € ” Tận Thế”	178

Bí Mật - Huỳnh Dạ

Giới thiệu

Editor : SuBeta: BiThể loại: hiện đại đô thị, chuyển hồn, ngược luyến, nhất thụ nhất công, HE. Hắc đường đường là m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-huynh-da>

1. Huỳnh Dạ - Quyển 1 - Chương 1

EDITOR: SU

BETA: BI

Hoắc Thanh Châu tỉnh nhưng trước mặt vẫn một mảng mông lung, mờ mịt, không rõ.

Một lúc sau, hắn đã nhận biết được chính mình hiện đang nằm trong phòng bệnh của một bệnh viện nào đó, tay chân thì không cử động được. Thông thả đưa mắt nhìn xung quanh, thì bỗng nghe tiếng của một nam nhân: “Đã tỉnh”

Hoắc Thanh Châu giật mình hướng về phía bên kia giường thì phát hiện một gương mặt nam nhân hoàn toàn xa lạ; ngẩn ra một chút liền mấp máy môi, hỏi: “Anh là ai?”

Lời vừa ra khỏi miệng, nam nhân kia ngẩn cả người, hắn cũng bị chính mình dọa ngây ngẩn cả người như nam nhân kia.

Hoắc Thanh Châu vô cùng kinh ngạc, thử nghĩ xem nếu bản thân là một nam nhân; bỗng một ngày kia từ trong miệng mình lại phát ra thứ âm thanh mềm mỏng, nhu thuận của nữ nhân; chắc rằng nam nhân ai cũng sẽ cảm thấy kinh ngạc vô cùng!

Nguyên nhân cũng là do tại nạn xe cộ liên hoàn kia....

Lúc ấy, Thanh Châu đang trên đường đi đến dự một hội nghị, do sắp trễ nên tốc độ có phần hơi nhanh nhưng vẫn chưa đến mức bị cảnh sát phạt tiền. Gần đến nơi, thì đèn đỏ ở xa lộ cũng vừa sáng lên, làm hắn thắng gấp, chưa kịp định thần lại thì bỗng bên tai truyền đến một tiếng nổ, hắn còn không biết chuyện gì xảy ra thì đã mất hết ý thức.

Tỉnh lại thì đã thấy mình nằm trong bệnh viện. Đang còn chưa hết mơ hồ thì hắn đã bị nam nhân kia gắt gao nắm tay, vội vàng hỏi: “Tân Đình, em thật sự không nhớ ra anh là ai sao?”

Hoắc Thanh Châu ngơ ngác nhìn nam nhân kia, rồi chậm rãi nói: “Không thể nhớ.....Phiền anh có thể cho tôi mượn một chiếc gương soi được không?”

Nam nhân kia cũng không hỏi nhiều nữa, liền chậm rãi tìm một chiếc gương đưa đến cho hắn. Hoắc Thanh Châu cầm chiếc gương trong tay, nhìn thấy khuôn mặt mình phản chiếu qua gương, yên lặng hồi lâu không nói gì!

Nữ nhân trong gương đích thực trông thật thanh tú, nhã nhặn, phỏng đoán chỉ chừng hai mươi bốn tuổi; da thịt trắng nõn, mịn màng; ngoại trừ mớ tóc dài hơi rối kia, người khác nhìn vào đều nhận biết được đây là một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, quyến rũ.

Nếu lấy nữ nhân này mà nói thì dung mạo nàng thật làm động lòng người; còn đối Hoắc Thanh Châu mà nói thì đây là một cơn ác mộng.

Bởi vì thân xác này, gương mặt này không phải là của hắn.

“Người bị thương như vậy là do trong tai nạn xe cộ liên hoàn lúc ấy đã làm đầu bị va chạm mạnh khiến cho não bộ bị tổn thương, mất đi một phần ký ức; nhưng đối với việc sinh hoạt hằng ngày thì không có vấn đề gì cả. Nếu cố gắng điều dưỡng, thì có thể khôi phục lại phần ký ức đã mất. Còn về ngoại thương thì không có gì đáng ngại, chỉ là một vài nơi bị thương nhẹ, chỉ cần nhớ bôi thuốc thường xuyên thì được....”

Bác sĩ một bên chậm rãi nói, nam nhân xa lạ kia thì đang chuyên chú lắng nghe, đợi bác sĩ đi khỏi, mới đến lại ngồi bên hắn, thay hắn sửa sang lại chăn gối.

Hoắc Thanh Châu có chút cứng ngắt khi bị đụng tới, nam nhân kia hình như đã phát hiện ra nên cũng thu hồi hành động, trên mặt còn nở một nụ cười ôn nhu.

“Ngượng ngùng? À, anh cũng chưa nói với em anh là ai?! Anh tên Thẩm Duệ, là chồng của em, chúng ta đã cưới nhau cũng được một năm rồi”. Nam nhân nhíu nhíu mày nhưng rồi đột nhiên giãn ra, ôn nhu mà chậm rãi nói.

Hoắc Thanh Châu vô tình nhìn thấy đôi mắt đen láy của nam nhân kia đang ôn nhu nhìn mình, bất giác không biết vì sao chính mình lại có chút phản ứng?! Nam nhân trước mắt là một mỹ nam, nếu trước đây gặp người này, Hoắc Thanh Châu vô luận thế nào cũng sẽ cùng người kia nhất nhất phát sinh quan hệ mới được! Nhưng tới giờ, hắn cũng mơ hồ biết được chuyện gì đang xảy ra với chính mình.

“Em tên Hàn Tân Đình, tốt nghiệp đại học chưa được bao lâu thì được gả cho anh...”. Thẩm Duệ một bên đem hết thấy mọi thứ ngắn gọn nói lại cho vợ mình biết.

Thẩm Duệ cũng không phải là không nhận thấy được, từ khi vợ mình tỉnh cho tới giờ, vẫn luôn luôn đề phòng mình. Đối với việc vợ bị mất trí nhớ, Thẩm Duệ không biết phải làm sao chung sống như cũ.

Bọn họ trước giờ đều tương kính như tân cũng không phải yêu là kết hôn ngay. Bất quá, ở chung riết rồi cũng tự nhiên cả.

“Tôi.... Chúng ta... đã có đứa nhỏ nào chưa?” Hoắc Thanh Châu ý thức được hai chữ vợ-chồng kia liền không khỏi thấp giọng hỏi.

Thẩm Duệ lắc lắc đầu, cười nói: “Em còn trẻ, cả hai chúng ta đối với việc này đều tự cho rằng hãy để nó thuận theo tự nhiên.”

Hoắc Thanh Châu liếm nhẹ môi, trầm tư suy nghĩ.

Thẩm Duệ trước mắt thấy vẻ mặt mờ mịt cùng tiêu tụy của vợ mình, lòng không khỏi xót xa.

Tại tai nạn xe cộ liên hoàn kia, tính cả người gây nên tai nạn đó thì tổng cộng có mười người đã bị thương hay đã tử nạn.

Cơ hồ đều do ý thức, Thẩm Duệ ngồi bên giường bệnh nhẹ nhàng khẽ vuốt mái tóc đen mềm mại của vợ mình, lần này đến lần khác để cho những lọn tóc luồn vào kẽ tay mình.

Hoắc Thanh Châu cũng không để ý hành động của nam nhân kia đối với mình, vẫn đang chuyên chú tự hỏi: Rốt cuộc tại sao mình lại trở thành nữ nhân? Có lẽ nào là do chính hồn phách mình chiếm được? Nếu là như vậy, thì thân thể của mình đang ở nơi nào?

Mọi suy nghĩ cứ thế loạn hết trong đầu, Hoắc Thanh Châu vô thức dùng sức nắm chặt lấy chăn bông, đến nỗi sắc mặt trắng bệch ra mà cũng không hay biết.

Ban ngày là thời điểm Thẩm Duệ phải đi làm, Hoắc Thanh Châu sẽ ở một mình trong bệnh viện để dưỡng thương.

Thương tích trên người Hoắc Thanh Châu cũng không đáng lo ngại, hẳn biết nguyên do Tân Đình nằm viện cũng chính là vì tai nạn xe cộ kia, mà lúc ấy toàn bộ những người bị thương đều được đưa đến bệnh viện này, vì thế hẳn liền bắt đầu hỏi thăm xem “Hoắc Thanh Châu” đang ở nào!?

Đúng là không ngoài dự kiến của hẳn, “Hoắc Thanh Châu” vẫn chưa chết mà vẫn đang nằm viện an dưỡng, Hoắc Thanh Châu nôn nóng muốn biết được “chính mình” đang nằm trong tình huống ra sao, vì vậy khi tìm được phòng bệnh liền tiếng đến xem tình hình. Nhưng mà người nam nhân nằm trên giường bệnh kia, hai mắt nhắm nghiền tựa như đang ngủ, đối với ngoại cảnh xung quanh đều không có phản ứng gì!

Sau một lúc hỏi thăm, Hoắc Thanh Châu mới biết được não bộ của “chính mình” cũng bị va chạm, nếu không có gì ngoài ý muốn xảy ra, đời này ước chừng sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa. Nói cách khác, “Hoắc Thanh Châu” đã thành một người sống đời thực vật. Cứ việc sống, nhưng không cách nào tỉnh lại được.

Nhưng mà lo lắng của hẳn cũng không phải dừng lại chỉ ở vấn đề này.

Nếu nói “Hoắc Thanh Châu” còn sống, vậy thân xác nữ nhân này thì sao? Hẳn thật là “Hoắc Thanh Châu” sao? Thế chủ nhân thật sự của thân xác này nguyên lai đã đi nơi đâu? Đã không phải chết rồi chứ? Chính mình thật sự đang “chiếm” thân thể của nữ nhân này, vậy nửa đời về sau thì như thế nào?

Hẳn đứng ở giường bệnh chăm chú nhìn “Hoắc Thanh Châu”, nước mắt lặng lẽ lăn dài hai bên má.

Sau ngày ấy, Hoắc Thanh Châu lâu lâu sẽ đi thăm “chính mình”, nhưng mà hẳn vô cùng cẩn thận tránh gặp phải người thân của mình. Hẳn từng nghe hộ sĩ nói qua, Hoắc gia cùng bạn bè của nam nhân kia thường xuyên đến thăm, còn hướng bệnh viện phải dốc toàn lực tìm cách nghiên cứu, điều trị giúp nam nhân kia thức tỉnh.

Hoắc Thanh Châu rất sợ phải gặp mặt người nhà, nên phần lớn đều ở trong phòng bệnh dưỡng thương. Thẩm Duệ tan tầm, sẽ đến thăm hần, còn đem cho hần một ít trái cây rất ngon, đến chiều tối còn cùng hần ăn tối, nói chuyện; cho đến tận khuya mới rời đi.

Đối với hần, Thẩm Duệ – nam nhân này làm hần không biết nên đáp ứng lại như thế nào mới phải?

Thẩm Duệ trên danh nghĩa mà nói thì chính là chồng của Hàn Tân Đình. Mà Hoắc Thanh Châu lại đang ở trong thân thể nữ nhân đó. Do vậy mà hiện thời Hoắc Thanh Châu vẫn không biết phải làm sao, đành phải đối với nam nhân đó duy trì sự trầm mặc.

Nhưng mà Thẩm Duệ lại rất kiên nhẫn, rất tốt; thường xuyên bồi hần nói chuyện phiếm, có khi thì nói một chút đến chuyện quốc gia đại sự, lúc thì lại nói một chút đến vấn đề điện ảnh hoặc ca kịch; Hoắc Thanh Châu cũng dần hiểu được Thẩm Duệ cũng không bắt hần phải trả lời lại, chính là mỗi lần hần mở miệng nói chuyện, dù chỉ là vài lần nhưng mỗi lần ấy Thẩm Duệ luôn cười rất tươi, mắt cũng vô cùng ôn nhu nhìn hần hỏi chuyện.

Hoắc Thanh Châu không cảm thấy được tình yêu Thẩm Duệ dành cho Hàn Tân Đình, nhưng mà hần cũng phải thừa nhận là Thẩm Duệ đã làm hết phận sự mà một người chồng nên làm.

Không lâu sau, Hàn Tân Đình xuất viện.

Đối với Thẩm Duệ mà nói, từ sau vụ tai nạn kia, có lẽ vì bị mất trí nhớ nên Tân Đình đã có sự thay đổi lớn về tính cách. Thẩm Duệ không nghĩ gì nhiều, lại cảm thấy sự việc xảy ra thế này cũng có thể là do vận mệnh đã an bài.

Bọn họ hai người là do mai mối mà kết hôn, Thẩm Duệ nghe theo lời cha mẹ chiều cổ Hàn Tân Đình, đáy lòng không thể nói hoàn toàn không có oán hận. Vợ mình từ trước đến nay luôn lạnh lùng ít nói, đối với y không có tính toán gì, càng đối với y cũng không có chút tình cảm gì.

Nàng lúc trước, sẽ thay y quán xuyến mọi thứ trong nhà, chuẩn bị hết thấy mọi thứ y cần, cũng vĩnh viễn không tính toán cùng y nhiều lời dù chỉ là một câu.

Hiện tại, Thẩm Duệ biết vợ hần đối với hần thập phần xa lạ, nhưng cũng không miễn cưỡng, chính vì thế mà hần phải đối đãi với đối phương hết sức ôn nhu.

“Nơi này là phòng của chúng ta, phía bên trái là tủ quần áo của em, còn bên kia là nhà tắm.”.

Nghe nam nhân kia nói xong, Hoắc Thanh Châu nhìn căn phòng xa lạ, hiện tại cũng chưa nói gì. Phòng ngủ được trang hoàng một cách thật lịch sự, tao nhã; nhưng Hoắc Thanh Châu không phải là Hàn Tân Đình, nên chỉ có thể nhìn xung quanh với vẻ mặt mù mịt.

Thẩm Duệ thấy hần như thế, liền ôn nhu cười cười: “Không cần phải gấp, nghĩ không ra cũng không sao,

thời gian còn dài mà! Em muốn ăn gì không? Anh sẽ làm.”.

Hoắc Thanh Châu quá khư chưa từng xuống bếp, nghe được Thẩm Duệ nói như thế, liền gật gật đầu, theo đối phương rời phòng ngủ di chuyển xuống nhà bếp, nhìn nam nhân tiêu sái cởi cà-vạt tùy tay bỏ qua một bên, tiếp theo tìm ra một cái tạp dề rất là nữ tính mặc vào.

Hắn do dự một hồi, chỉ vào tạp dề hỏi: “Tôi trước kia có nấu ăn sao?”.

“Có”. Thẩm Duệ một bên đang rửa hoa quả, một bên trả lời, “Nhà chúng ta từ trước đến giờ đều là em nấu ăn, bất quá hiện tại em cũng không nhớ rõ?”.

Hoắc Thanh Châu hơi nhú mày, gật gật đầu.

Thẩm Duệ lại nhìn hắn liếc mắt một cái, thấp giọng nói: “Không cần để ý, anh nấu cũng được. Tuy rằng không bằng em nhưng kì thật anh cũng hay xuống bếp”.

Hoắc Thanh Châu chăm chú nhìn bóng dáng nam nhân kia, nhẹ giọng hỏi: “Tôi trước kia vì sao mà lấy anh vậy?”.

“Lần đầu tiên gặp mặt, anh cảm thấy em rất được. Chúng ta là do mai mối mà kết hôn, ngay từ đầu anh cũng không phải tự nguyện cưới em, nhưng chính là nếu cưới em rồi, ít nhất cũng muốn ở chung với em. Bất quá tính tình của em lại rất lạnh nhạt, cũng không thích đi ra ngoài, nếu không có việc gì thì em chỉ ở thư phòng đọc sách.” Thẩm Duệ cười khổ: “Em trước kia, đại khái là không thích anh”.

Hoắc Thanh Châu có chút ngoài ý muốn: “Tại sao vậy? Tôi nói là không thích sao?”.

Có thể nào hai vợ chồng nào lại không đối với nhau ân ái hài hòa như hắn nghĩ.

“Loại chuyện này sao có thể nói thẳng ra như vậy. Bất quá, khi anh muốn đưa em đi mua sắm hay cùng em đi coi phim, em bình thường đều cự tuyệt.” Thẩm Duệ thở dài.

Hoắc Thanh Châu trầm mặc hồi lâu, mới mở miệng hỏi: “Anh chán ghét tôi sao?”

“Không chán ghét. Chính là.....lấy vợ chồng mà nói, chúng ta lúc trước vẫn chưa thích ứng được. Cho dù em hiện tại em quên đi chuyện kia cũng không quan trọng, chúng ta có thể bắt đầu lại một lần nữa.” Thẩm Duệ nói đến cuối cùng, môi liền nở một nụ cười tươi như một đóa hoa mềm mại vậy.

Hoắc Thanh Châu kinh ngạc nhìn nam nhân kia mỉm cười, trong khoảng thời gian ngắn lại có chút giật mình.

Có lẽ chính mình tiến sâu vào thân thể này, chiếm hết sinh mệnh cùng tương lai của nữ nhân này, hết thấy đều chiếm hết, đều chỉ là vì cùng nam nhân ôn nhu này gặp nhau.

Theo lý, thì tay nghề nấu ăn của Thẩm Duệ không tồi, đều do bốn năm học đại học một mình mà luyện thành.

Hoắc Thanh Châu vừa ăn vừa tán dương đối phương vài câu. Hồi ở bệnh viện, do phải dưỡng thương nên chỉ được ăn những món ăn nhẹ không chút ngon miệng, giờ được nếm những món ăn đầy gia vị thơm ngon do Thẩm Duệ nấu, dù là món mình trước nay kén đến đâu cũng gấp ăn hết, nhưng dù có mừng rỡ cũng không lộ ra ngoài, nhất nhất giữ nguyên trạng thái.

Thẩm Duệ được vợ khen ngợi, trên mặt cũng không tự giác nở ra một nụ cười ấm áp.

Khi còn trẻ, Thẩm Duệ cũng đã trải qua nhiều mối tình, không phải loại người hay đùa bỡn cũng như không phải là hoa hoa công tử nhưng cũng đã gặp qua không ít nữ nhân, kết giao không ít người, cho đến khi một Hàn Tân Đình xuất hiện như vậy liền khiến y để ý.

Cũng không biết là bởi vì tính tình lãnh đạm hoặc thuần túy nên không vui vẻ gì khi bên y, Hàn Tân Đình đối với y trước giờ rất lạnh nhạt, cho dù bởi vì cha mẹ chỉ mệnh kết giao thậm chí kết hôn, cũng không thấy đối phương đối với việc này có ý kiến gì. Thẩm Duệ còn nhớ rõ ngày ấy chính mình cầu hôn Hàn Tân Đình khuôn mặt thanh tú của nữ nhân ấy may mắn cũng không bộc lộ chút biểu cảm gì, không vui không buồn, chỉ thản nhiên gật đầu đáp ứng y.

Cha mẹ hai bên là đôi bạn tri kỷ, Thẩm Duệ y theo lời cha mẹ chỉ mệnh mà cưới đối phương, song vì lúc ấy cũng có ý định muốn biết rằng nữ nhân lãnh đạm này sau khi kết hôn có thay đổi hay không nhưng sự thật lại làm y thất vọng, Hàn Tân Đình – nữ nhân này không vì một người mà thay đổi.

Chuyện tới giờ, nàng bị mất trí nhớ, cũng không phải nên thay đổi!

Thẩm Duệ một bên thu thập chén bát, một bên kêu Hoắc Thanh Châu đi nghỉ ngơi.

Hoắc Thanh Châu do dự sau một lúc lâu, vẫn là đi vào bếp, nhẹ giọng nói: “Để tôi giúp!”

Hiện giờ hắn coi như đang ăn nhờ ở đậu, cho dù bị mất trí nhớ nhưng vẫn rất khó coi khi để nam nhân kia một mình bận rộn dọn dẹp.

Nhưng Thẩm Duệ lại cười cười nói: “Không sao cả, em nên nghỉ ngơi đi.”

Hoắc Thanh Châu như không nghe thấy lời nam nhân kia nói, thản nhiên nói: “Tôi bị mất trí nhớ, chứ không phải bị biến thành đứa nhóc ba tuổi”.

Nằm viện mấy ngày cho tới nay, Thẩm Duệ vẫn đến bệnh viện thăm hần mỗi ngày, thậm chí còn bồi hần nói chuyện, gọt trái cây cho hần ăn. Ý chí của Hoắc Thanh Châu cũng không phải là sắt đá, nhưng Thẩm Duệ quan tâm cùng sủng nịch như thế vốn là không dành cho hần, người mà Thẩm Duệ một lòng chiều cổ đến như vậy chính là Hàn Tân Đình chứ không phải hần – Hoắc Thanh Châu.

Hần thân là nam nhân, lại đang ở trong thân thể một nữ nhân, mặc dù có thể nói là vận mệnh trêu cợt, nhưng cũng tâm sinh may mắn. May mà Thẩm Duệ dốc lòng chăm sóc, Hoắc Thanh Châu mới có thể buông hết thấy mọi lo lắng, bình tình hiểu rõ sự tình.

Theo tình huống hiện tại trước mắt, Thẩm Duệ đại khái sẽ không phát hiện ra sự thật, tuy rằng Hoắc Thanh Châu thực sự không biết Hàn Tân Đình là người như thế nào, nhưng việc mất trí nhớ này lại là một lý do danh chính ngôn thuận, hơn nữa Thẩm Duệ cũng sẽ không tin có chuyện “chuyển hồn”, ma quái này được, Hoắc Thanh Châu tự nhiên hiểu được chính mình sẽ không làm lộ chuyện này.

Nhưng vấn đề này cũng không hệ trọng lắm.

Hoắc Thanh Châu hiện nay hai mươi tám tuổi, lần đầu nghi ngờ chính tương lai của mình.

Có thể nào hần phải lấy một nam nhân, thậm chí phải sống với thân phận là vợ chồng?

Hoắc Thanh Châu không phải chán ghét nữ nhân. Cho dù thân thể thành nữ nhân, thì tính cách tư tưởng của một người cũng sẽ như cũ không thay đổi, bởi vì điểm ấy mà hần không hề lo lắng; cái hần lo lắng chính là bản thân mình đang là vợ của Thẩm Duệ, chuyện ấy không thể chối được.

Từ lúc hơn mười tuổi đến nay, liền phát giác chính mình là song tính luyến, những năm gần đây cũng cùng vô số nam nữ từng có quan hệ, nhưng chưa bao giờ gặp ai yêu đó.

Nếu Thẩm Duệ nằm trong phương diện này, Hoắc Thanh Châu nguyện làm vợ, không hề có ý cự tuyệt. Nhưng mà tưởng tượng hình ảnh chính mình bị nam nhân-vô cùng-tuần mỹ-ôn nhu là Thẩm Duệ đặt ở dưới thân, làm Hoắc Thanh Châu cũng phải toát mồ hôi lạnh.

Cho dù Thẩm Duệ có loại hình sở thích như thế, hần như trước xin miễn thứ cho kẻ bất tài.

Lấy chuyện mất trí nhớ mà nói, vợ của chính mình có vẻ hơi gốc a.

Thẩm Duệ một bên suy nghĩ, rồi tự giác phì cười.

Hàn Tân Đình kiên trì giúp y rửa chén, nhưng bị chính mình cự tuyệt mấy lần, liền đến tủ lạnh lấy ra hai quả táo, hỏi: “Có muốn ăn không?”.

Y cũng không phát hiện có gì không đúng, chính là vẫn gật gật đầu, liền nhìn thấy vợ mình tay cầm con

dao gọt quả táo, cẩn thận lượt bỏ vỏ táo.

Thẩm Duệ tẩy xong chén bát, đem tất cả bỏ vào tủ, nhìn kỹ mới phát hiện đối phương cứ việc gọt táo, nhưng cũng gọt đi không ít thịt táo, đợi cho gọt xong hết vỏ, nhìn lại thì quả táo cũng đã nhỏ đi hơn ban đầu một vòng.

Hàn Tân Đình chính mình cũng phát hiện ra việc này, thấy quả táo bị mình gọt ra nông nổi này liền có chút xấu hổ, không biết phải làm sao.

“Vẫn là đưa anh gọt cho”. Thẩm Duệ cố nhịn cười, đưa tay tiếp nhận con dao vợ đưa cho, lấy một quả táo khác gọt, không đến một phút sau, thì đã gọt vỏ sạch sẽ, mà thịt táo cũng vẫn đầy đủ y như trước lúc gọt.

Đối phương nhìn quả táo Thẩm Duệ cầm trong tay khác hẳn quả táo nhỏ xíu của mình, liền thấy xấu hổ, răng cắn chặt môi dưới, bên tai thoáng đỏ.

Thẩm Duệ vội vàng nói: “Em là do bị thương, ngón tay không linh hoạt được như trước cũng là điều đương nhiên...”

“Không cần an ủi tôi”. Ngờ kị Hàn Tân Đình có chút cứng nhắc.

“Không phải an ủi”. Hắn nghĩ nghĩ một chút, lại nói: “Lời nói ban nãy không phải là an ủi”

Đang nói thì lại nhìn thấy khóe miệng Tân Đình hơi cong lên, rồi lại phát ra tiếng cười vô cùng sung sướng: “Thẩm Duệ, thì ra anh là người thích trêu chọc kẻ khác.”

Thẩm Duệ thấy là lạ, từ khi tỉnh lại sau vụ tai nạn xe cộ kia thì đây là lần đầu tiên Tân Đình gọi tên y, nhưng đối phương lúc này hình như đang có ý....giễu cợt y?

Thẩm Duệ cũng mím môi cười: “Vậy em không thích người như thế sao?”

“Anh nói đi đâu thế?” Hàn Tân Đình hỏi lại, vẻ mặt có chút ý cười.

Thẩm Duệ nhìn vẻ mặt của đối phương, trong khoảng thời gian ngắn lại ngáy ngẩn cả người ra.

Sau bao nhiêu năm, đây là lần đầu hai người cùng nhau đối thoại một đoạn ngắn, Thẩm Duệ mới xác định được, kì thực chính mình lần đầu tiên cảm thấy cùng đối phương ở chung thật thoải mái.

Tân Đình xuất viện không bao lâu, Thẩm Duệ mới phát hiện kỳ thật là nàng ấy không quá ỷ lại vào người khác. Trừ bỏ những lúc không xuống bếp, thì mọi việc vặt vãnh bên ngoài đều tự tay mình làm.

Thẩm Duệ còn nhớ rõ ngày đầu tiên về nhà, khi tỉnh dậy vào buổi sáng đã không thấy vợ mình đâu, liền kích động một trận. Nhưng mà khi y đang bận suy tư thì Tân Đình về đến nhà, trên tay còn xách nhiều đồ ăn sang, bình tĩnh hỏi: “Không biết anh ăn gì nên mỗi thứ tôi đều mua một chút” sớm cho y câu trả lời.

Thẩm Duệ âm thầm ghi nhớ chính mình nên giúp Tân Đình mua bữa sáng, ôn nhu hỏi: “Sao không gọi anh dậy? Quanh đây đường xá em không quen, đi như vậy không sợ lạc đường sao?”

Chỉ thấy sắc mặt Hàn Tân Đình hơi quẩn (*“quẩn” ở đây là quẩn bách*) một chút, rồi lại lạnh nhạt như bình thường: “Chỉ đi loanh quanh gần đây nên sẽ không bị lạc”.

Thẩm Duệ nào biết Tân Đình đã dậy từ sớm, thậm chí ra ngoài mua bữa sáng, nguyên nhân thật ra chính là xấu hổ với y.

Chuyện cũng là do đêm trước.

Đêm đó sau khi cùng nhau vừa ăn bữa tối vừa hàn huyên một trận thì hai người đều tự mình tắm rửa. Hàn Tân Đình quên lấy quần áo mà đã tiến về nhà tắm, Thẩm Duệ liền ý thức cầm áo ngủ đem đến cho vợ thay.

Hoắc Thanh Châu từ khi nhập hồn vào thân xác nữ nhân này, mỗi lần tắm rửa đều cố gắng làm thật nhanh, chưa bao giờ dám nhìn thẳng vào thân thể lả lướt đầy tinh tế kia.

Mà áo ngủ Thẩm Duệ đưa cho thập phần làm hấn kinh hách.

Áo ngủ của Hàn Tân Đình mặc vô cùng mỏng, lại quá gợi cảm, bên trái bên phải đều hở. Hoắc Thanh Châu lưỡng lự không muốn mặc, vì như thế sẽ làm hấn trông rất nữ tính. Trong khoảng thời gian nằm viện chính là chỉ mặc quần áo dành cho bệnh nhân, xuất viện thì chỉ đơn giản áo T-shirt với quần bò, đây chính là lần đầu tiên hấn mặc trang phục của nữ nhân, lại còn là một bộ đồ ngủ gợi cảm. Khiến hấn mất cả một lúc mới mặc vào.

Thân thể nữ tính đã là chuyện thật không thể nào cãi cò nhưng mặc nữ phục lại là một chuyện khác.

Hoắc Thanh Châu lặng lẽ ra khỏi nhà tắm, phát giác không thấy Thẩm Duệ liền cúi đầu thật thấp, chạy một mạch về phòng ngủ, vùi mình vào chăn. Hấn đương nhiên biết trong mắt Thẩm Duệ chính mình mặc như vậy là không có gì nhưng căn bản hấn là nam nhân đối với việc là nữ nhân đã khó chấp nhận hưởng hồ chi giờ lại còn mặc đồ của nữ nhân lên người, chính là quá thẹn đi, đành phải tận dụng mọi khả năng để có thể tránh mặt đối phương.

Trên người một tầng phủ bộ áo ngủ không che được bao nhiêu da thịt, nhất thời cảm thấy không được tự nhiên, Hoắc Thanh Châu trở mình tới lui vài lần, chợt nghe thấy tiếng mở cửa liền nhắm mắt làm bộ như mình đang ngủ.

Thẩm Duệ vừa vào phòng, thấy vợ mình đang ngủ, cũng không suy nghĩ nhiều liền tắt đèn. Leo lên giường

nằm xuống, chú ý thấy đối phương bởi vì rét lạnh mà cuộn người lại một chỗ, do dự một hồi liền vươn tay đem thân thể tương đối mảnh khảnh kia ôm vào lòng ngực.

Dù sao cũng là vợ chồng, nên chuyện như thế cũng không có gì là không đúng.

Hoắc Thanh Châu bị nam nhân ôm chặt vào người, trong khoảng thời gian ngắn chỉ cảm thấy tiến thoái lưỡng nan. Bình thường cũng là nam nhân nên khi bị ôm như thế cảm thấy không thích ứng được cũng là chuyện đương nhiên.

Mà Thẩm Duệ cứ thế ôm đối phương ngủ cả một đêm, Hoắc Thanh Châu cả đêm đều ngủ không ngon nên quyết chí thức dậy sớm, thay quần áo ra ngoài mua bữa sáng.

2. Huỳnh Dạ - Quyển 1 - Chương 2

EDITOR: SU

BETA: BI

Hàn Tân Đình trước kia là người quán xuyến việc trong gia đình, tựa như một quản gia vậy, tỷ như thỉnh thoảng bổ sung chút rau quả, đồ ăn dự trữ trong tuần hay mua một ít vật phẩm dùng trong gia đình, còn thay Thẩm Duệ chuẩn bị cơm.

Hiện tại Hàn Tân Đình (cũng chính là Hoắc Thanh Châu) đến bây giờ làm cho rồi tung mọi việc lên, làm cho Thẩm Duệ phải thay hấn lo hết tất cả.

Trừ việc chính mình biến thành cơ thể nữ nhân này là sự thật, Hoắc Thanh Châu thật sự đang cố gắng sắm vai một người “vợ” đảm đang nhưng chỉ trong mấy phút rửa chén hấn đã làm vỡ ba cái rồi, Thẩm Duệ thấy vậy liền dành luôn công việc này, cũng đem người vợ thân yêu này một bên nâng như trứng, săn sóc tận tình; đem hết thấy mọi việc lớn nhỏ trong gia đình về quản một lượt.

Bởi vậy việc duy nhất mà Hoắc Thanh Châu có thể làm là: mua chút đồ vật này nọ. Hấn chỉ phụ trách xem xét, bổ sung nguyên liệu, đồ ăn vào tủ lạnh; từ đó Thẩm Duệ chỉ việc chọn nguyên liệu để nấu.

Cuộc sống hiện giờ của Hoắc Thanh Châu rất là nhàn hạ, cả ngày ở nhà không có việc gì làm, chỉ thỉnh thoảng vào thư phòng đọc sách, hoặc xem TV. Nếu trước đây “còn sống” thì lịch trình đều đã được sắp đặt rất là phong phú, sau khi tan ca thì rảnh rỗi sẽ đi phòng tập thể thao hay là tìm người qua đêm (*chính xác chỉ là qua đêm, chứ không nói chuyện tình cảm*), bởi vậy đối với hấn khoảng thời gian nhàn hạ này thật sự mới mẻ.

Thẩm Duệ tuy rằng nguyện ý cho vợ đi chơi, mua sắm nhưng tuyệt không tán thành việc Tân Đình đi làm

trở lại, bắt nàng phải ở nhà nghỉ ngơi lấy lại sức.

Hoắc Thanh Châu ngay từ đầu không có bất kì suy nghĩ gì về phương diện này, nhưng là sau khi ngủ một giấc trưa tỉnh lại mới kinh hách là không thể bước xuống được. Nếu cuộc sống chỉ có ăn với ngủ như vậy thì sẽ thành “trư” mất thôi, nói cũng là chính mình trước kia vô cùng nhàm chán một cuộc sống như thế, ngày qua ngày chỉ có bấy nhiêu đó trôi qua, mà con người ta còn sống tới mấy chục năm, như vậy tránh được tai nạn xe cộ kia như hiện giờ lại thế thì việc ở trong thân thể này có ý nghĩa gì?

Chính là Hoắc Thanh Châu cũng đã nhận ra, Hàn Tân Đình này kì thực không có bạn bè gì cả, cha mẹ cũng đã qua đời, trong thế giới này chỉ còn Thẩm Duệ là người thân duy nhất. Có lúc hắn từng vô tình tìm thấy được cuốn nhật kí của Hàn Tân Đình, sau khi xem hết một lượt liền đem cất vào chỗ cũ.

Đại khái Thẩm Duệ cũng không biết, Hàn Tân Đình kì thật là luyện mộ y, nhưng chính là do cá tính hướng nội, trầm mặc của bản thân mình; thậm chí còn chưa từng nói chuyện với ba mẹ chồng một câu. Nàng biết Thẩm Duệ cũng không yêu nàng, trong lòng cũng chịu nhiều áp lực, nhưng lại không tỏ vẻ bực bội gì cả!

Đối chiếu lời Thẩm Duệ nói trước đây, do cả hai đều không cùng nhau nói chuyện gì nhiều nên cho đến nay vẫn giống như xa lạ, Thẩm Duệ thì một bên đem Hàn Tân Đình quan tâm đúng mực một người chồng, một bên Hàn Tân Đình vì nghĩ nhất định đối phương không cam tâm nên đâm ra áy náy.

Hoắc Thanh Châu liền thở dài. Vào ban đêm, khi bước vào nhà bếp chính là không biết lượng sức, nhân lúc không có Thẩm Duệ bên cạnh, ngẫu nhiên giúp đối phương dọn dẹp một chút, hoặc là đem rau quả đi tẩy rửa trong lòng thì đầy tâm trạng....

Hắn không phải không ý thức được trong lòng mình hiện đang có một chút gợn sóng. Không chỉ vì cuốn nhật kí của Hàn Tân Đình mà còn vì cử chỉ gần đây của Thẩm Duệ.

Hàn Tân Đình vốn chính là vợ của Thẩm Duệ, theo lý mà nói thì Thẩm Duệ có hành vi thân mật với vợ mình là không có gì sai, nhưng hiện giờ là Hoắc Thanh Châu đang trong cơ thể này nên đối với những hành vi ấy có chút quý dị.

Hoắc Thanh Châu vốn tưởng rằng chính mình sẽ không tuân theo thói quen cùng Thẩm Duệ nắm tay khi đi ra ngoài. Nhưng chính là hắn sống hai mươi tám năm nay, khoác lên mình một khí khái nam nhi không ai bằng, đối với việc lúc nào cũng phải dính lấy nhau như thế này kì thật là hắn rất khinh thường. Hắn quan niệm rằng việc này vô cùng lỗi thời, đâu phải cứ cùng nhau đi ra ngoài là phải dính lấy nhau như vậy.

Nhưng mà Thẩm Duệ hiện tại hoàn toàn tự nhiên, tựa hồ như không có gì cả, điều may mắn duy nhất là ít nhất Thẩm Duệ không có bắt buộc hắn cùng đan mười ngón tay vào với nhau; nếu mà việc “may mắn” ấy sẽ xảy ra thì hắn thà đâm đầu vào tường chết cho rồi. Hắn không muốn cùng một nam nhân khác nắm tay nhau “tung tăng” trên đường.

Thẩm Duệ đâu biết hắn là nam nhân, nhưng mà Hoắc Thanh Châu cảm thấy việc mình “bị” đối xử như một nữ nhân mà còn rất mà ôn nhu như vậy, thật là không biết phải làm sao.

Hắn thuở nhỏ đã sinh trưởng trong một gia đình rất là “nam tính”, anh em trong nhà không thường tiếp xúc với mẹ, nói thật ra thì mẹ hắn thường không chú ý gì đến anh em hắn, nên hắn không bị ảnh hưởng tí gì từ mẹ, bởi vậy mà bây giờ lại bị người khác đối xử “như” nữ nhân thật khiến hắn đau đầu.

Hoắc Thanh Châu cảm thấy chính mình có nên nhận vai người vợ tốt này không? Liên đưa suy nghĩ bày lên mặt một vẻ bất an.

Thẩm Duệ lại không biết được trong lòng Hoắc Thanh Châu (*hoặc đúng hơn là Hàn Tân Đình*) đang suy nghĩ những gì.

Đối với y mà nói, Hàn Tân Đình lạnh lùng ngày trước đã tan biến đâu mất rồi, trước mặt y chỉ còn lại một Tân Đình với nụ cười làm động lòng người cùng cử chỉ, hành động thật đáng yêu.

Chính là hành động của đối phương vẫn còn đang e thẹn, ngượng ngùng; điểm ấy Thẩm Duệ có thể hiểu được, chỉ là Thẩm Duệ đối xử với vợ mình như bình thường nhưng lại làm đối phương thấy lo lắng, điều này cũng dễ hiểu thôi.

Phải nói là bộ dáng hiện tại của Hàn Tân Đình rất mê người. Đối với một nam nhân bình thường, khỏe mạnh, mỗi tối đều có vợ đẹp nằm bên nhưng mà không thể đụng chạm hay vuốt ve gì, Thẩm Duệ bắt đầu có chút bất mãn.

Hoắc Thanh Châu cũng đã quen dần với việc mặc đồ ngủ mỏng manh của Hàn Tân Đình đi ngủ; mà khi Thẩm Duệ nhìn thấy cái cổ mảnh khảnh lả lướt, xương quai xanh cùng da thịt trắng nõn kia....vô luận thế nào cũng không dám nằm gần vợ mình, cũng may là chăn bông cũng đủ rộng nếu không y không thể không chế được mình.

Nhưng con người cũng đâu phải là sắt đá, cho dù có quyết tâm kiên định đến thế nào đi nữa, hướng chi mỹ nhân đang trước mặt.

Lần đầu tiên Thẩm Duệ hôn Tân Đình là vào một buổi chiều mùa thu ấm áp.

Tuy rằng không phải là thực chất là lần đầu tiên, nhưng ít ra đối với vợ mình sau khi mất trí nhớ thì đó lại chính là lần đầu.

Lúc ấy Thẩm Duệ đang bận bịu trong nhà bếp, một bên đang chuẩn bị món bánh bơ phết mật ong nướng ngọt tuyệt, một bên thì đem hồng trà mới pha còn nóng hổi rót vào chiếc tách, bày tất cả ra bàn, chuẩn bị một bữa trà chiều ngon lành. Đang muốn gọi Tân Đình đến thưởng thức, lại phát hiện đối phương đang nằm ngủ như một chú mèo con dưới ánh nắng ấm áp của buổi chiều thu.

Thẩm Duệ vốn định lại kêu đối phương rời giường, nhưng mà sau khi đi qua đi lại không biết quỷ thần xui khiến thế nào liền cúi đầu khẽ hôn đối phương thật ôn nhu. Y đã thật sự muốn làm như thế từ lâu nhưng sợ Hàn Tân Đình bài xích, nên cũng không dám biểu lộ ý xấu trong đầu ra.

Nhưng giờ khắc này đây, vợ mình đang ngủ say, nếu hôn một cách thật nhẹ nhàng.... Cũng không tính là quá mức đâu nhỉ?

Thẩm Duệ một bên tự hỏi chính mình, một bên chiếm lấy đôi môi kia, thậm chí còn định vươn đầu lưỡi tiến xa thêm một chút, đem sự tình này tiến triển thêm bước nữa.

Nếu người bị hôn ở đây là Hàn Tân Đình thì kì thực ước chừng mặt sẽ đỏ nhưng vẫn duy trì vẻ trầm mặc như thường; mà hiện tại trong thân thể kia là Hoắc Thanh Châu, đương nhiên sẽ xảy ra những chuyện mà Thẩm Duệ không lường trước được.

Y khẽ hôn vợ của mình, phát hiện đối phương có chút phản ứng, tự nhiên muốn vươn đầu lưỡi thâm dò đối phương. Thẩm Duệ bên trong thầm mong vợ mình cứ an phận ngượng ngùng, mặc y “chà đập” chứ không nghĩ sâu xa hơn là được đối phương đáp lại.

Nhưng lại ngoài suy nghĩ của Thẩm Duệ, đang cố gắng vươn lưỡi thâm nhập vào sâu bên trong hơn, thì bất giác cảm thấy một vật gì đó thật mềm mại đang chạm vào khoang miệng y, một bên đùa giỡn với đầu lưỡi của y.

Thẩm Duệ trong khoảng thời gian ngắn không khỏi giật mình, mà đối phương đang ngày càng trêu đùa, thậm chí còn muốn ném nước bọt trong miệng y.

Trong lúc ấy, hô hấp hai người vô cùng dồn dập, Hàn Tân Đình hình như chưa thật sự tỉnh lại, nhưng nhẹ giọng thở: “Ngọt quá”

Thẩm Duệ lại một phen bị làm cho sững sốt, vừa mới nghĩ lại chính mình trước kia ở trong bếp có nếm chút mật ong, đôi mềm mại của đối phương hơi mở ra, một bên quán lấy y, một bên kéo mặt y ngày càng sát lại, mũi tựa mũi. Thẩm Duệ vẫn là lần đầu tiên bị “dẫn trước” như thế, đối phương cũng không có dùng tới kỹ xảo gì cả, nhưng đầu lưỡi mỗi lần chạm đến đều làm y hưng phấn đến nổi da đầu mơ hồ run lên, ngay cả nhiệt độ trong cơ thể cũng tăng lên không ít.

Nụ hôn cuối cùng cũng vừa chấm dứt, hai khóe mắt của Thẩm Duệ đã đỏ ửng, chính là do dục vọng trong cơ thể đang châm ngòi vùng lên, muốn đứng dậy chạy nhanh đi tắm nước lạnh hay tự mình giải quyết cho rồi, lại bị đối phương gắt gao ôm lấy không thể động đậy.

Còn không kịp kinh ngạc, thì người vợ bé nhỏ ấm áp của hắn đã kịp lưu trên cổ y một dấu hôn ngân. Đầu óc liền trống rỗng, hiện tại Thẩm Duệ hỗn hển thở một tiếng, trước thì làm một nụ hôn sâu đến triền miên, giờ thì lại chủ động âu yếm, hết thấy đều đã vượt qua rất là xa, phải nói là vô cùng xa với những gì mà y đã định liệu trước đó.

Đối phương một bên hôn cổ cùng xương quai xanh của y, một bên nhanh chóng cởi bỏ lớp áo sơ mi của y ra, Thẩm Duệ nghe thấy chính mình phát ra một tiếng rên rỉ, thẳng đến giật mình mới biết người vợ yêu dấu đang trên ngực y ra sức mút.

Nhưng mà, chỉ cần một lần cũng là đủ rồi, Hàn Tân Đình cũng chính vì âm thanh rên rỉ kia mà đã tỉnh lại.

Không cần tốn nhiều thời gian, Hoắc Thanh Châu liền hiểu được là đã xảy ra chuyện gì!

Mặc kệ là ai chủ động trước, có lẽ chính mình bắt đầu trước, có lẽ là Thẩm Duệ cuối cùng nhận không được, nhưng tóm lại là bọn họ đã hôn nhau, chính xác là hôn môi. Trong lúc hôn, nửa ngủ nửa tỉnh, hẳn hoàn toàn quên chính mình giờ phút này là “Hàn Tân Đình”, còn tưởng rằng đối phương chỉ là đối tượng của đêm phong lưu mà hẳn thường trải qua; thậm chí còn chủ động câu dẫn, âu yếm, khiêu khích Thẩm Duệ.

Hoắc Thanh Châu trừng trừng nhìn áo sơ mi của đối phương bị cởi gần hết, trên cổ còn có dấu hôn ngấn, đáng xấu hổ nhất là “nhũ tiêm” đã bị làm loạn đến nổi đỏ một mảng. Mặt Hoắc Thanh Châu dần dần cũng hồng một mảng, hai tai thì đỏ hết cả lên. Loại tình huống này, Thẩm Duệ đã muốn suy nghĩ ra chuyện gì rồi? Cứ việc cho rằng thật sự ý của mình không phải như vậy, nhưng Thẩm Duệ không chừng lại nghĩ đây là hẳn ám chỉ muốn ân ái a.....

Hai người liền lâm vào trạng thái trầm mặc, Thẩm Duệ sửa sang lại áo, cuối cùng thấp giọng nói: “Thực xin lỗi.”

Hoắc Thanh Châu ngẩn ngơ, lung ta lung túng nói: “Tại sao....phải giải thích....?”

“Là anh thừa dịp em đang ngủ mà trộm hôn em.” Thẩm Duệ cười cười, nhưng trong mắt lại không có ý cười.

Hoắc Thanh Châu nhìn ra vẻ mặt của đối phương liền cúi đầu, có chút khẩn trương, xấu hổ nói: “Em....không ngại đâu.”

Cẩn thận suy ngẫm lại, kỳ thật là hẳn đùa giỡn Thẩm Duệ. Quần áo đối phương thì loạn hết lên trong khi mình vẫn chỉnh tề, như vậy cũng là biết ai bị hại. Chính là hiện giờ hẳn là nữ nhân, Thẩm Duệ cũng không thể trách tội gì hẳn.

“Kia..... Là không chán ghét sao?”

Lời nói tuôn ra không có đầu đuôi gì cả, nhưng mà Hoắc Thanh Châu cũng hiểu được đối phương đang hỏi chuyện gì. Hẳn hơi mấp máy môi, có chút do dự ngắc đầu, liền thấy đôi mắt ôn nhu của Thẩm Duệ đang chăm chú nhìn mình có mang theo một tia hy vọng, chờ mong, chính là làm hẳn không biết phải nói gì. Khoảng thời gian trôi qua cũng không có chút gì thay đổi, chỉ trầm mặc không nói gì.

Thẩm Duệ cứ như vậy mà nhìn Hoắc Thanh Châu, đúng hơn là nhìn chính vợ mình – Hàn Tân Đình, một chút hy vọng trong đáy mắt đang dần trôi đi, thay vào đó là một chút thất vọng, còn có một chút cảm giác ủy khuất trốn sâu trong đôi mắt kia.

Khi được vợ mình chủ động hôn môi, Thẩm Duệ ngay từ đầu là kinh ngạc, sau đó là vui mừng. Như vậy

chính là đã đáp lại y, đã chủ động với y, có lẽ đối phương đã quyết định tiếp nhận y. Trong nháy mắt, y cảm thấy vô cùng sung sướng cùng khoái hoạt, trong lòng nghĩ rằng chính mình vẫn chưa bị chán ghét, bài xích; nhưng mà đối phương giờ khắc này lại trầm mặc như thế, không thể nghi ngờ đúng là y chỉ suy nghĩ viển vong, tưởng tượng quá mà thôi.

Bởi vì kia không phải là ngượng ngùng, không nói nên lời, mà chính là trầm mặc.

Nguyên lai hết thấy chỉ là do y tự mình đa tình mà thôi.

“Thẩm Duệ” Hần nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Y ngẩng đầu, miễn cưỡng nói: “Đúng rồi, trà chiều cũng đã chuẩn bị xong, em nên đi thưởng thức.” Dứt lời, liền không chờ đối phương đáp lại, liền xoay người đi thẳng một bước, đến khi cổ tay bị giữ chặt mới đứng lại, kinh ngạc liếc mắt nhìn đối phương một cái.

Hàn Tân Đình nắm chặt cổ tay y, vẻ mặt thanh tú của nàng cũng có chút do dự, chính là không biết phải làm sao.

Bị đối phương nắm chặt tay cũng hơi có chút đau, Thẩm Duệ chính là không rút tay lại mà chăm chú nhìn về phía vợ mình, hỏi một tiếng: “Xảy ra chuyện gì?”

“Em không phải....” Đối phương thấp giọng: “Không phải chán ghét....”

Thẩm Duệ nhú mi, cứ thế không nói gì.

“Thật sự không phải chán ghét.” Hoắc Thanh Châu một bên nắm chặt cổ tay đối phương quyết không buông, một bên lập lại một lần nữa.

Cảm nhận được cổ tay mình nắm thật ấm áp, đường cong cổ tay thon dài, rất tao nhã, Hoắc Thanh Châu bỗng nhiên nhớ ra chính đôi tay này, mỗi ngày đều nấu những món hần thích ăn, chính là đôi tay này mỗi lần hai người đi trên phố đều gắt gao giữ chặt hần, như là sợ lạc mất hần, chính đôi tay này....

Thẩm Duệ như bừng tỉnh, có chút chân chờ, rồi lại chậm rãi, nhẹ nhàng hôn vợ của mình.

Hoắc Thanh Châu nhẹ nhàng thở ra một tiếng, đáy lòng biết chính mình được tha thứ, nhất thời có chút giật mình.

Vì sao chính mình lại bị một cái nhìn mơ hồ mang một chút ủy khuất của Thẩm Duệ mà động lòng? Rõ ràng đã tự dặn chính mình vô số lần không thể cùng đối phương tiếp xúc quá thân mật, nhưng mà chính mình liền ngay lúc nửa tỉnh nửa ngủ làm nên sự tình kia với Thẩm Duệ, lại càng không phải vừa rồi lại chấp nhận nụ hôn của đối phương?!!

Sự tình không nên là như thế, hấn cũng không nên như thế liền dễ dàng mềm lòng với Thẩm Duệ.

Hoắc Thanh Châu biết bản thân mình đang có mâu thuẫn, hấn biết rằng chính mình không phải là Hàn Tân Đình, trong thân thể nữ nhân này thật sự là hấn – Hoắc Thanh Châu, mà thân là nam nhân tất nhiên không thể dễ dàng nằm dưới thân một nam nhân khác, lâm vào tiết dục thậm chí sinh con nối dõi.

Như vậy, có khi hấn đem mâu thuẫn trong mình biểu lộ ra ngoài, có khi theo bản năng đối mặt với Thẩm Duệ lại trở nên mềm mại ôn hòa, có khi lại ở trước mặt vô tình biểu lộ tính tình của chính mình ra.

Hiểu được điểm ấy, Hoắc Thanh Châu không tự giác liền nở một nụ cười nho nhỏ.

“Xảy ra chuyện gì?” Thẩm Duệ hỏi.

Hiểu được chính mình vẫn chưa bị bài xích, y cơ hồ cảm nhận được trong ngực có cảm giác nào đó nóng rực.

Lúc trước, với tính tình lạnh lùng của Hàn Tân Đình, Thẩm Duệ cũng sẽ không vì trầm mặc hoặc lạnh nhạt của đối phương mà sinh ra bất kì cảm xúc dao động nào; bởi vì đã quen sự hờ hững của đối phương, cho dù chính mình bị cũng không cảm thấy thương tâm; nhưng mà hiện tại lại không giống vậy.

Y thừa nhận chính mình lúc này đối với Hàn Tân Đình có cảm xúc, nhưng tại nhà bếp thì giúp mình chuẩn bị mọi thứ, cùng y nấu ăn, không giống Hàn Tân Đình trước kia, duy trì vẻ mặt lãnh đạm, không nói một tiếng cứ bận rộn trong nhà bếp.

Hàn Tân Đình không nói gì, thậm chí còn không nhìn về phía y.

Thẩm Duệ thấy vợ trầm mặc như vậy cũng không hỏi gì, gắt gao đem bàn tay lạnh như băng, cùng thân thể mảnh khảnh ấy ôm vào lòng.

Bữa trà chiều đã có phần nguội lạnh nhưng hương khí vẫn nồng đậm như vậy. Thẩm Duệ cầm dao cắt bánh ra một miếng, dùng thêm chút bơ cùng mật ong, rồi chậm rãi bảo vợ mình hé miệng, đem hương vị ngọt ngào kia nhẽ nhàng nuốt vào.

Hàn Tân Đình im lặng cảm nhận vị ngon đang lan tỏa trong khoang miệng của mình, chậm rãi nhai kĩ rồi nuốt xuống, vị thanh ngọt chảy dài trong cổ họng.

Thẩm Duệ chú ý tới chút khác thường của vợ, vội vàng nói: “Xảy ra chuyện gì? Thân thể không thấy thoải mái sao? Có muốn đi bệnh viện xem sao không...?”

Hàn Tân Đình hơi động một chút, thỉnh thoảng ôm Thẩm Duệ, đem khuôn mặt mình vùi sâu vào hõm vai rắn chắc của y. Thẩm Duệ cũng mơ hồ đoán được ý tứ này của vợ mình, cũng không hỏi gì nhiều, cứ như vậy

mà ôm lấy đối phương, khẽ ôn nhu hôn lên mái tóc đen mượt kia, một bên muốn hỏi ngọn nguồn vì sao vợ mình lại khóc nhưng lúc này không nên lẩm miệng, cứ việc săn sóc vợ cho tốt.

Hắn làm sao có thể hiểu được tâm tình lúc này của Hoắc Thanh Châu chứ!

Hoắc Thanh Châu may mắn được ở trong thân xác nữ nhân này, rồi lại bị ai vì đối phương sẽ vĩnh viễn không bao giờ biết được thân phận thật sự của chính mình.

Nhưng mà, Thẩm Duệ đối với hắn rất ôn nhu, thậm chí vô cùng tôn trọng. Hoắc Thanh Châu không phủ nhận chính mình lúc đầu là bị bộ dáng anh tuấn của Thẩm Duệ hấp dẫn, mà Thẩm Duệ không giống những người hắn gặp trước đây.

Bộ dáng anh tuấn như vậy nhưng không vì thế mà kiêu ngạo, tự mãn; còn không nề hà chăm sóc cho người vợ bị tai nạn, chưa lần nào tỏ ra mất kiên nhẫn hay bất mãn gì cả; càng không làm mất phong độ của một người đàn ông anh tuấn, cứ việc muốn thân cận với vợ nhưng lại bắn khoăn không biết đối phương có chịu không nên chưa bao giờ tự ý vượt rào. Như thế là một nam nhân quá tốt luôn đấy chứ!

Một người nam nhân như thế hỏi sao không thích được chứ!

Không chỉ một lần muốn mình thật sự là Hàn Tân Đình, như vậy có thể danh chính ngôn thuận làm vợ nam nhân này, cùng nhau sống bên nhau suốt đời.

Mà nếu là, chính mình là Hoắc Thanh Châu kì thực cũng được. Hoắc Thanh Châu trước đây cũng rất anh tuấn, đối mặt với trường hợp nào cũng rất bình tĩnh, cho dù cùng là nam nhân nhưng lấy thân phận đồng tính mà nói cũng được, nếu trông thấy Thẩm Duệ từ trước, hắn tự tin có thể cùng đối phương trở thành tri kỉ.

Nhưng mà vận mệnh lại trêu đùa hắn, có thể nói hiện giờ hắn vừa là Hoắc Thanh Châu, vừa là Hàn Tân Đình; cũng có thể nói hắn vừa không phải là Hàn Tân Đình, vừa không phải Hoắc Thanh Châu.

Trong cơ thể Hàn Tân Đình bây giờ là một cô hồn dã quỷ dưới cái tên là Hoắc Thanh Châu; thân xác nữ nhân nhưng linh hồn là của một nam nhân.

Hắn không biết chính mình là ai, cũng không biết chính mình nên là ai, càng không rõ chính mình nên đi nơi nào.

Đại khái bây giờ là hắn chỉ muốn khóc một trận cho thỏa.

Từ khi tai nạn xe cộ đến bây giờ đây là lần đầu tiên hắn khóc; Hoắc gia từ trước đến giờ đều được giáo huấn nam nhân thà đổ máu chứ không rơi lệ, hắn cũng không ngoại lệ.

Sau khi hồi phục tinh thần, Hoắc Thanh Châu mới phát giác chính mình đã ở trong lòng ngực Thẩm Duệ khóc lâu như vậy, liền vội vàng lau đi nước mắt, ngẩng đầu muốn hướng Thẩm Duệ giải thích, thì liền bị đối phương hôn, chưa kịp hiểu chuyện gì thì có một cỗ nước lạnh chảy qua.

Thẩm Duệ hôn xong, thấp giọng nói: “Uống nước, em khóc lâu như vậy rồi cũng nên uống chút nước.”

Hoắc Thanh Châu một bên quần bách, một bên liền cầm ly nước trong tay đối phương uống một hơi, biểu tình có chút xấu hổ.

Thẩm Duệ cũng không nói nữa, chính là ôm chặt đối phương vào lòng, cầm tựa lên vai, gắt gao không muốn buông.

Hoắc Thanh Châu phát hiện một bên áo sơ mi của Thẩm Duệ bị nước mắt mình làm ướt một mảng nhỏ, xấu hổ nói: “Thực xin lỗi, em..... Quần áo của anh....”

“Thật sự....không cần giải thích.” Thẩm Duệ cười nhẹ, liền hôn lên đôi má đỏ ửng kia: “Nếu còn lần sau, nơi này hoan nghênh em. Tuy rằng anh không hy vọng có lần sau.”

Lần này, Hoắc Thanh Châu sưng sốt, nhưng thật sự ra là đỏ mặt không thôi.

3. Huỳnh Dạ - Quyển 1 - Chương 3

EDITOR: SU

BETA: BI

“Thích xem phim không?”

Lắc đầu.

“Đi dạo phố mua sắm?”

Lắc đầu.

“Đi chơi xa?”

Lắc đầu.....

Trong lòng Thẩm Duệ có chút nản, nhưng vẫn duy trì vẻ mặt tươi cười nói: “Em thật sự không có chuyện gì đặc biệt để nhớ sao?”

Hoắc Thanh Châu lắc lắc đầu, mang một chút nghi hoặc hỏi: “Xảy ra chuyện gì?” Đột nhiên lại hỏi như vậy?”

Thẩm Duệ mím môi, giận dữ nói: “Anh là cẩn thận nghĩ tới em, quan tâm em; em mỗi ngày đều không phải ở nhà rất nhàm chán sao? Anh bình thường bận rộn đi làm, không có thời gian ở bên em.....”

“Mấy chuyện đó em thật không quan tâm mà!?”

Hoắc Thanh Châu có chút kinh ngạc, lại như thế nói: “Nhưng mà.....nếu anh không ngại, em nghĩ mình muốn đầu tư một chút vào ngân hàng.” Hắn dừng một chút, bồi thêm một câu: “Chính là chỉ mình em đầu tư được không?”

“Em....Điều này?” Thẩm Duệ hồ nghi.

“Tuy rằng mọi chuyện trước kia đều quên sạch, nhưng cái chính là em muốn thử xem như thế nào!”

Hắn đọc nhật kí của Hàn Tân Đình nên biết được đối phương có đầu tư một chút, mặc dù vốn lưu động không nhiều nhưng việc lỗ lãi rất ít. Hiện giờ hắn đã là “Hàn Tân Đình”, thay đổi phương tiếp tục đầu tư thì cũng không có gì là không thể. Tiền tiết kiệm của Hàn Tân Đình cũng là do năm đó cha mẹ cô không may gặp chuyện chết ngoài ý muốn nên được bên bảo hiểm đền một chút tiền, bởi vậy mà đối với phương diện tài chính cũng không có gì là đáng lo, cái chính là chỉ chờ Thẩm Duệ đồng ý mà thôi.

Cho dù mấy ngày qua đích thật là rất nhàn hạ, sung sướng; nhưng mà đời người đâu thể cứ như thế mãi, sống không có mục đích. Hoắc Thanh Châu vẫn là trước kia đều luôn có kế hoạch, mục tiêu, chuyên tâm vào công việc; chuyện tới giờ cũng nên như thế; nhưng cứ việc nghĩ dùng thân phận nữ nhân bước vào xã hội làm việc, không khéo chính mình sẽ bị lộ mà từ bỏ.

Nhưng nếu chính mình bị bại lộ? Nếu Thẩm Duệ biết vợ hắn không phải là Hàn Tân Đình, mà là một cô hồn dã quỷ, lại còn là nam nhân?! Hắn thật sự không dám tưởng tượng kết cục mà mình sẽ gặp.

“Em muốn thử đầu tư đương nhiên là có thể, không cần hỏi ý kiến anh làm gì, nếu muốn anh giúp gì có thể nói với anh.” Thẩm Duệ vẫn chưa truy cứu nhiều, chính là lại nói: “Bất quá, ngoài việc này ra, em thật sự không có việc nào khác muốn làm sao?”

Hoắc Thanh Châu nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nhớ tới trước kia mình cũng nhân lúc rảnh rỗi mà tập thể thao, thể là mở miệng: “Vận động.”

“Vận động?” Thẩm Duệ có chút thắc mắc.

“Ân. Anh cũng biết em nằm bệnh viện cũng rất lâu a, về nhà lại không có vận động gì nhiều....”

Thẩm Duệ cười cười, đôi mày cũng giãn ra: “VẬY em có muốn đi đánh tennis không?”

Thế là hai người họ thật sự cùng nhau đi đánh tennis.

Thẩm Duệ từ trước đã là hội viên của câu lạc bộ nên thay mặt Hàn Tân Đình làm thủ tục vào hội, sau đó hai người liền thay đổi trang phục, chuẩn bị ra sân bóng.

Hết thấy mọi thứ đều tốt đẹp, trừ bỏ Hàn Tân Đình vẫn mang một vẻ mặt có chút quẫn bách.

“Xảy ra chuyện gì?”

Hàn Tân Đình cắn môi, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Anh không nói cho em biết tới nơi này đánh tennis còn phải mặc.....Mặc loại này.....”

Thẩm Duệ trong khoảnh thời gian ngắn không có ý thức được là đối phương kỳ thật là đang nén giận, ngược lại còn cười nói: “Em mặc bộ này trông được lắm đấy!”

Vợ mình một bên cột tóc gọn gàng thành cái đuôi ngựa, một bên toàn thân đều mặc trang phục đánh cầu màu trắng, lộ ra cánh tay mảnh khảnh, dưới chiếc váy ngắn kia là một bắp đùi trắng tấp, một dáng người tuyệt đẹp tuyệt đối có thể hấp dẫn bất cứ nam nhân nào.

Hàn Tân Đình thở dài.

Thẩm Duệ vội nói: “Nếu thật sự không thích, em có thể đổi bộ khác.”

Hàn Tân Đình lắc đầu: “Quên đi, cứ như vậy đi.”

Chỉ cần tưởng tượng chính mình hiện tại đang mặc áo ngủ kia cùng Thẩm Duệ đánh cầu, vậy căn bản là không sao đi.

Hoắc Thanh Châu đang tự an ủi mình bằng những tưởng tượng kia.

Bọn họ tìm một sân trống chơi bóng, đại đa số thời gian là Thẩm Duệ dạy Hoắc Thanh Châu như thế nào là phát bóng, như thế nào là đánh trả.....Trước kia, Hoắc Thanh Châu chưa bao giờ đánh tennis, lần đầu theo Thẩm Duệ, thấy đối phương rất thuần thục, tựa hồ đã luyện nhiều năm, lại giảng giải rõ ràng, Hoắc Thanh Châu thân đây mồ hôi, quyết định sẽ lại đến chơi bóng lần nữa.

Sau đó, hai người tự mình tắm rửa, thu dọn mọi thứ, rồi cùng nhau ra khỏi câu lạc bộ đến bãi giữ xe.

Trong lúc ngồi trên xe, Hoắc Thanh Châu do dự hồi lâu, vẫn là mở miệng hỏi: “Sao hôm nay lại đột nhiên muốn cùng em đi chơi?”

Tuy rằng đây là ngày nghỉ của Thẩm Duệ, nhưng mà Thẩm Duệ bình thường đã bận rộn đi làm, tới ngày này phải nên nghỉ ngơi mới đúng. Chính là thái độ hôm nay rất khác thường, đều có chút không thích hợp.

Thẩm Duệ một bên đeo dây an toàn, hỏi ngược lại: “Em không thích sao?”

“Không phải không thích” Hoắc Thanh Châu nói: “Chính là muốn biết vì sao lại như vậy?”

“Nếu em thật sự để ý như vậy, không ngại thì có thể xem nó như một buổi hẹn hò đi. Chúng ta lâu rồi không có bồi dưỡng tình cảm, em hiện tại lạ mất trí nhớ, như vậy cũng không có gì không tốt.” Thẩm Duệ liếc mắt nhìn hắn một cái, tựa tiểu phi tiểu.

“Hẹn hò? Không cần phải giống như.....” Hoắc Thanh Châu ngơ ngác nói.

Bọn họ (hoặc nên là Thẩm Duệ cùng Hàn Tân Đình) vốn là một đôi vợ chồng, nếu đã là vợ chồng, ngay cả buổi tối cũng ngủ chung một giường, thì sao lại còn có hẹn hò?

“Có chứ.” Thẩm Duệ kiên định nói.

Hoắc Thanh Châu nhíu mi: “Tại sao?”

“Anh muốn theo đuổi em.”

“Hai ta không phải đã là vợ chồng?!”

“Đó là hai việc khác nhau.” Thẩm Duệ mỉm cười: “Em có biết hay không, khi một nam một nữ quen nhau đều nhất định có quá trình.”

“Thông báo, kết giao, hẹn hò, lên giường, kết hôn?” Hoắc Thanh Châu cũng cười: “Chúng ta hiện tại đã muốn ở bước cuối cùng rồi.”

“Thì sao nào? Như lời anh đã nói, lúc trước anh cũng không hiểu em nhiều, mà hiện tại anh hy vọng có thể hiểu rõ em.” Thẩm Duệ vươn tay vuốt tóc đối phương.

“Cái kia.....” anh muốn theo đuổi em”....là sao vậy?”

“Ý tứ đã hiện rõ trên mặt anh, anh đối với một nữ nhân có thiện cảm, hoặc là động tâm, tự nhiên muốn theo đuổi nàng.”

“Nhưng là chúng ta đã là vợ chồng.” Hoắc Thanh Châu cúi gầm mặt, cảm giác mặt mình đang nóng dần lên.

.....Thẩm Duệ nói như vậy.....? Cho dù Hoắc Thanh Châu đều không phải lần đầu tiên biết lưu luyến một ai đó, lại không biết có phải vì đối phương thẳng thắn quá hay không mà đỏ mặt, tịm đập loạn xạ.

“Em đây chính là muốn buổi tối hôm nay anh sẽ hành sự như một người chồng đích thật đúng không?” Thẩm Duệ nở nụ cười có chút tà ác.

Hoắc Thanh Châu lại đột nhiên nở nụ cười, liếc mắt xem xét Thẩm Duệ một cái: “Cũng không phải. Nhưng nếu anh muốn từ hẹn hò làm cho em quen thuộc hơn, thì phải làm em một đề nghị của em.”

“Điều kiện gì?” Thẩm Duệ kháp khởi trả lời.

“Quen một người, không ngại bắt đầu tìm hiểu từ chính “thân thể” người đó.”

Hoắc Thanh Châu từng có nhiều kinh nghiệm phong phú.

Là làm quen với người khác bằng chính thân thể

Khi còn trẻ, hắn thường theo dõi các nữ nhân, thường xuyên ngồi ở quán bar nếu thấy ai thuận mắt liền cùng nhau qua đêm tại khách sạn, còn hứng quá thì ngay tại toilet, còn hơn nữa thì ngay trên xe, thậm chí tại ngõ vắng tối om nào đó. Chỉ cần có hứng thì chỗ nào cũng không thành vấn đề, cho dù bị ai nhìn thấy cũng chả có chuyện gì lo lắng.

Đợi cho đến khi biết được rằng nam nhân cùng nam nhân cũng có thể làm thì....

Hắn lần đầu tiên về công ty gia đình làm việc, không cần tốn nhiều “công lực” đã câu dẫn được nam bí thư của công ty, đối phương cũng có cảm tình với hắn, trên công việc hai người phối hợp rất ăn ý, mà vào thời gian nghỉ trưa hai người cũng thường xuyên trong văn phòng bữa bãi quan hệ.

Cái gì có lần thứ nhất thì sẽ có lần tiếp theo, dù sao cũng chỉ là bạ tình mà thôi, đối tượng và địa điểm đều không quan trọng. Thế là từ phó bộ trưởng đến thực tập sinh tại công ty đều bị Hoắc Thanh Châu dụ dỗ thành công, chính là đôi lúc hưng phấn thì 3P cũng không thành vấn đề.

Đương nhiên trừ lần đó ra, công việc của Hoắc Thanh Châu tương đối bận rộn, nhưng hắn rất được lòng mọi người, trong công việc thì rất nghiêm túc, còn đối với nhân viên rất là bình dị, ân cần, cũng chính vì điều này mà không ít nữ nhân trong công ty bị hắn hấp dẫn.

Lúc ấy có một nam nhân viên làm việc sơ suất nên bị Hoắc Thanh Châu mắng đến khóc đi ra, không bao lâu, nhân viên kia liền bị Hoắc Thanh Châu đưa đến một khách sạn qua đêm, nam nhân viên một bên khóc lóc, một bên giải bày khiến Hoắc Thanh Châu động tâm.

Đó là lần đầu tiên hần đối nam nhân có sinh ý: “Có lẽ không chỉ là quan hệ thể xác không”, hần đối với nam nhân kia có chút động tâm, thế nhưng không lâu sau nam nhân kia lại kết hôn, còn bị điều đi nơi khác, trước kia đi còn nhìn qua Hoắc Thanh Châu một lần, hần nhìn về mặt nam nhân kia thoáng chốc hiểu được điều đối phương muốn nói nên cũng không dây dưa thêm nữa, ngược lại còn đối nam nhân kia chúc phúc.

Trong trí nhớ của Hoắc Thanh Châu, đó là một lần duy nhất hần động tâm với nam nhân.

Lần thứ hai, là tại trong thân thể Hàn Tân Đình, chính mình cũng không nhớ nguyên nhân tại sao lại khóc, chỉ nhớ rằng nam nhân kia đã bồi nước lạnh cho hần bằng cách hôn môi, làm hần bối rối.

Hoắc Thanh Châu còn không biết rốt cuộc chính mình ra làm sao, nhưng cũng không thể phủ nhận tình cảm hần dành cho Thẩm Duệ, hần chính là thích Thẩm Duệ.

Đời này hần nhất định cùng Thẩm Duệ bên nhau suốt đời, đó chính là vận mệnh. Hoắc Thanh Châu trước đây không hề tin có cái gì gọi là vận mệnh nhưng từ khi trở thành Hàn Tân Đình, rất nhiều điều trong hần đang dần thay đổi.

“Anh thích bị người ta liếm lỗ tai?”

Nam nhân không trả lời, chính là khó nhịn liền rên lên một tiếng, hai má phồng hồng.

Hoắc Thanh Châu âm thầm cười, cử động hai tay cởi bỏ áo sơ mi của đối phương.

Thẩm Duệ giờ khắc này đang nằm lả lơi trên giường, hai tay bị trói bởi cà-vạt. Bởi vì vợ “hiền” nói rằng: “Ngoan ngoan, không nên cử động”, cho nên Thẩm Duệ cũng thập phần phối hợp không hề cử động, nhưng mà tình cảnh dù sao cũng có chút quỷ dị, y bỗng nhiên nhớ tới lời vợ nói hồi chiều.....chẳng lẽ bây giờ là lúc thực hiện lời nói đó?

Thẩm Duệ bên ngoài duy trì vẻ mặt như không có gì nhưng trong tâm lại không biết làm sao. Cho dù không biết vợ mình đang làm gì, nhưng loại sự tình này hơn nửa tính chất cũng như kết cuộc đều rất giống, chỉ khác ở chỗ là người ngoan ngoan nằm im là y chứ không phải là Hàn Tân Đình, bọn họ hiện giờ không có nhiều tình cảm dành cho nhau, chỉ sợ chuyện này sẽ giống như lúc trước, lúc Hàn Tân Đình chưa mất trí nhớ.

“Phát gốc cái gì thế?” khoe miệng Tân Đình nhô ra một nụ cười, rất là hứng khởi.

Thẩm Duệ cũng một bên đem hết bản khoản của mình mà nói ra, chính là bị đối phương cười khê đánh một cái.

“Kết luận chính là: hiện tại anh thấy rằng em không thích anh?” Hoắc Thanh Châu tựa tiểu phi tiểu nói.

Thẩm Duệ cũng cam chịu, không có trả lời.

“Không cần phải lo lắng rằng sự việc này lại lẫn theo vết xe đổ kia, kì thực em không nhớ rõ con người mình trước kia, chính là em thấy sự lo lắng của anh là vô lý hết sức.” Hoắc Thanh Châu cười một tiếng: “Đến nỗi em có thích anh hay không.....không tin là anh không nhìn ra.”

“Em mất đi trí nhớ.....”

“Thì đã sao? Em thật sự có tình cảm với anh. Anh không cần đem quá khứ lúc trước liên kết với nhau, hiện tại em không phải là Hàn Tân Đình sao, không phải sao?”

Thẩm Duệ không thể cãi lại, trên mặt một trận phấp hồng, thấp giọng nói: “Cái kia.....cũng không cần buộc tay anh như thế.....”

“Em sợ anh phản kháng.”

Hoắc Thanh Châu vừa nói những lời này, vừa thông thả lột quần lót của đối phương xuống....

Vừa tỉnh lại, Hoắc Thanh Châu chỉ cảm thấy cả người đều đau nhức.

Trên cơ thể trần trụi lưu lại rất nhiều dấu hôn nhân cùng vết cắn, đại khái cũng chính là do mình khiêu khích, đối phương vì thế cũng không thủ hạ lưu tình, mà trên người Thẩm Duệ cũng không khác hơn là bao nhiêu.

Đêm hôm trước.....

Sau khi cởi bỏ quần lót của Thẩm Duệ xuống, liền thập phần khiêu khích đối phương, trên ngực đối phương đùa giỡn, sau đó dời xuống cơ bụng săn chắc, lướt xuống hạ thân mẫn cảm kia, rồi lại trở lên trên đùi hai nhũ tiêm nhỏ xinh kia, khi hai bên đều bị ngấm mút đến đỏ bừng cũng chưa chịu buông tha.

Thẩm Duệ hô hấp dồn dập, thấp giọng nói: “Đừng đùa.”

“Anh không thấy thoải mái sao?”

“Là rất thoải mái. Em từ đâu mà học được cái này?”

“Bản năng.” Hoắc Thanh Châu cười nói.

Thẩm Duệ vẻ mặt không tin, nhớ tới chính mình còn đang bị trói, liền vội vàng nói: “Đem anh thả ra đi.”

Hoắc Thanh Châu nhẹ giọng hỏi: “Anh cam đoan không phản kháng chứ?”

“Anh cam đoan.” Thẩm Duệ nói với vẻ mặt rất thành khẩn.

Chỉ có thể thoát khỏi tình huống này thì cái gì y cũng cam đoan.

Thế là, Hoắc Thanh Châu cởi bỏ cà-vạt kia ra, mà Thẩm Duệ vừa lấy lại được tự do liền đem đầu sỏ gây nên một phen áp lên giường, hôn đối phương chết đi sống lại, hai tay thì cẩn thận tiến vào bên dưới lớp áo, mơn trớn đôi nhũ mềm mại một cách bừa bãi.

Sau nụ hôn dài chấm dứt, Hoắc Thanh Châu thở hổn hển, cả người đều không còn chút sức lực. Cảm giác làm một nữ nhân bị nam nhân âu yếm thật sự khác lạ, Hoắc Thanh Châu ý thức được ngón tay thon dài của đối phương đang chu du nơi nào, nhất thời liền đỏ mặt.

“Thẩm Duệ, anh.....chậm một chút.....”

Nam nhân lại cúi đầu nở nụ cười: “Này không phải là do em muốn sao?”

Hoắc Thanh Châu mặt đỏ tai hồng, lại cảm giác được hai tay đối phương cũng đã dừng lại, kế tiếp người đột nhiên chợt thấy lạnh, áo ngủ cũng bị nam nhân cởi xuống. Hắn ý thức được đối phương đang chăm chú nhìn hắn, lần đầu tiên bị đối phương nhìn chăm chú vào thân thể trần trụi này, mặt càng ngày càng đỏ, đang muốn tìm cách che lấp thân thể, lại bị nam nhân cúi đầu hôn môi làm thân thể mềm nhũn cả ra.

Chuyện này chính mình cùng nữ nhân từ trước từng trải qua, nhưng lần này Hoắc Thanh Châu không biết chính mình bị làm sao, chỉ biết dùng hai chữ cảm thấy thẹn mà hình dung hết thảy mọi thứ.

Thẩm Duệ cẩn thận, ôn nhu hôn lên môi hắn, hay nói chính xác hơn chính là Hàn Tân Đình, nhưng chính là bởi vì không chịu nổi sự kích thích chậm chạp này, nên Hoắc Thanh Châu liền tăng nhịp độ, vội hôn lên khắp người Thẩm Duệ, vừa hôn vừa cắn, mà chính là đối phương cũng không phụ sở vọng của hắn, vẻ mặt ôn nhu nhưng mang đầy tính gian tà, từ từ kéo hạ quần lót hắn xuống, cơ hồ dùng hai má cùng chop mũi quấy rối hạ thân của hắn.

Hoắc Thanh Châu không dám nhìn đối phương, lại càng không cam tâm nhận thua như vậy, liền dùng chân cọ xát “con quái vật” đang ngủ đông kia, kêu nó tỉnh dậy; nam nhân kia liền phát ra tiếng thở dốc ồ ồ, thân thủ liền nhanh bắt lấy cái chân kia, kéo về phía y.

Mất năm giây mới ý thức được nơi tư mật kia của mình đang phơi bày trước mặt nam nhân, đang muốn

giấy giụa trốn thoát liền bị nam nhân kia giữ chặt hôn lấy. Hấn bị hôn nhưng ý thức mơ hồ vẫn cảm thấy có vật gì đó nóng hổi, cứng rắn đang cọ xát trên bắp đùi hấn.

Hoắc Thanh Châu bị nam nhân kia gắt gao ôm lấy hôn thật sâu, ý loạn tình mê, nhưng vẫn cảm giác được vật thể cứng rắn kia đang từng bước xâm nhập vào cơ thể hấn. Hai chân giang ra không biết lúc nào đã ướt một mảng, bởi vậy mà Thẩm Duệ tiến vào cũng không quá khó khăn, thậm chí rất thoải mái.

Hấn lần đầu tiên bị nam nhân tiến vào, hai chân giang ra như thế làm hấn cảm thấy thẹn vô cùng, mà loại cảm giác trướng bụng này thật quái dị nhưng lại không phải đau đớn; nam nhân kia chờ hấn kịp thích ứng mới bắt đầu trườn động, bị nam căn kia tiến vào làm hấn cảm nhận được một nguồn khoái cảm vừa kì lạ vừa sung sướng, khiến cả thân thể nhất thời run lên.

Một lần rồi lại một lần, cũng không biết là bao lâu, Thẩm Duệ không ngừng đổi tư thế, cật lực tiến vào chỗ sau nhất, tựa hồ hạ quyết tâm phải làm cho hấn đạt đến cao trào. Hoắc Thanh Châu lâm vào mê loạn, ở trên người Thẩm Duệ lưu lại không ít dấu vết, cho đến khi không chống đỡ nổi mới chìm vào giấc ngủ.

“Tỉnh?”

Hoắc Thanh Châu không trả lời, nhưng mới ngồi dậy liền kinh giác thấy có vật gì bên trong đùi đang chảy dài xuống, lạnh lùng còn mang chút tình ý dèm qua.

Thẩm Duệ vội vàng nói: “Thực xin lỗi, tối hôm qua không có.....”

Hoắc Thanh Châu lắc lắc đầu: “Không sao đâu.”

Hai người im lặng thật lâu, sau đó mới nghe thấy Thẩm Duệ mở miệng hỏi: “Có muốn tắm rửa không?”

Hấn gật gật đầu, tiếp theo liền bị nam nhân kia ôm lấy, bên tai chỉ nghe âm thanh mang chút ý cười: “Vừa vặn anh cũng muốn tắm, mình cùng nhau đi?”

Hoắc Thanh Châu lặng lẽ nở nụ cười

Cuộc sống cứ như vậy trôi qua.

Trừ bỏ quan hệ của hai người ngày càng thân mật hơn, nhưng cũng có chút khủng hoảng.

Ngay từ đầu, Thẩm Duệ liền đem Hoắc Thanh Châu như vậy trở thành bao mỹ nhân bình thường khác, thỉnh thoảng thì mua chút trang sức hay là một bó hoa tặng cho hấn. Đương nhiên bản thân Hoắc Thanh Châu có chút phiền não, nhưng ngoài mặt vẫn cảm thấy sung sướng, chính là hấn biết mấy vật phẩm kia đều là tặng cho nữ nhân làm hấn không khỏi thấy chán ghét.

Không phải không biết, trong mắt Thẩm Duệ mình chính là phận nữ nhân, tặng mấy vật như thế nào cũng là bình thường. Nhưng mà hắn muốn Thẩm Duệ thà dẫn hắn đi nhà hành cao cấp dùng cơm hay tặng hắn cái gì đó thực dụng một chút, chứ thật sự là không muốn nhận mấy thứ tầm thường này.

Mỗi lần đi làm về, Thẩm Duệ luôn tặng vợ một bó hoa, Hoắc Thanh Châu lần này rốt cuộc không thể nhẫn nại thêm nữa.

“Hoa rất đẹp, nhưng anh lần sau đừng mua nữa.” Hắn thản nhiên nói.

Thẩm Duệ chính là cười: “Vì sao lại muốn vậy? Em không thích sao?”

“Tặng hoa cho em không bằng tặng cho em thứ khác đi.” Hoắc Thanh Châu đứng lên, đi đến bên Thẩm Duệ, nhẹ nhàng hôn y: “Đây là đáp lễ, kì thực em không thích hoa, nhưng vẫn cảm ơn anh.”

“Vậy em thích gì?”

Hoắc Thanh Châu do dự hồi lâu, mới nói: “Xe thể thao.”

“Sao?” Thẩm Duệ kinh ngạc.

“Lúc trước có đọc tạp chí, chính là nhìn thấy chiếc Ferrari đời mới kia khoảng.....” Hoắc Thanh Châu nhẹ giọng nói: “Chờ em để dành đủ tiền rồi sẽ mua một chiếc.”

“Để dành.....đủ tiền?” Thẩm Duệ nhướn nhướn lông mày.

“Tiền em đầu tư kia có chút lãi nhưng vẫn còn thiếu một chút mới đủ.” Hoắc Thanh Châu mỉm cười.

Thẩm Duệ như là tự hỏi một hồi, mới mở miệng nói: “Không sao cả, phần còn lại để anh giúp em, ngày mai nghỉ, chúng ta đi xem xe.”

Hoắc Thanh Châu cười cười: “Sao lại có thể như thế?”

“Có thể. Trước khi em bị tai nạn, cha mẹ còn hỏi em có muốn mua xe không, chính lúc ấy em còn từ chối mà.” Thẩm Duệ lắc lắc đầu, cũng cười: “Nhìn em bây giờ, thật là giống như tình huống trong tiểu thuyết, mọi thứ sau khi bị mất trí nhớ đều biến đổi hết cả.”

Hoắc Thanh Châu cả người cứng đờ, bình tĩnh nói: “Mọi chuyện trước kia em đã quên cả rồi.”

“Anh không phải là muốn trách em.” Thẩm Duệ ôn nhu nhìn vào mắt đối phương: “Nếu nói như vậy có thể

khiến em nổi giận.....nhưng kì thực có lẽ việc em bị mất trí nhớ lại là chuyện tốt.”

“Anh là có ý gì?”

“Trước kia thật sự chúng ta rất nhàm chán, trừ bỏ bình thường trên giường, ngoài ra cũng không có bất kì trao đổi nào, anh không hiểu gì nhiều về em.” Thẩm Duệ liếc nhìn Hoắc Thanh Châu một cái: “ Tính tình của em đều thay đổi sau tại nạn xe kia đều thay đổi rất nhiều, chúng ta hiện tại ở chung rất.....” Hần nhún vai một cái nói: “Nếu không có chuyện gì quan trọng, anh tuyệt đối không biết chúng ta có cùng nhau đi ra ngoài được không nữa.”

Hoắc Thanh Châu chính là trầm mặc.

‘Cùng đi ra ngoài với em hoặc là cùng em trò chuyện đều làm cho anh thực thoải mái, đó mới là cuộc sống gia đình!’ Thẩm Duệ cười không tự nhiên, có chút khờ dại; nhưng mà Hoắc Thanh Châu cũng không thấy nụ cười đó có gì chán ghét cả, thậm chí còn hơi thích là đằng khác.

“Chẳng lẽ trước kia chúng ta thật sự như vậy sao?” Hần vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào má Thẩm Duệ.

Thẩm Duệ nắm lấy bàn tay kia, nhẹ nhàng cọ cọ giống như con mèo nhỏ đang hưởng chủ nhân làm nũng.

“Như anh nói, ngoài chuyện quan trọng ra thì còn lại đều không nói gì, cứ im lặng như vậy, có khi em còn không muốn nói, em làm giống như là bắt buộc em vậy, thật là mệt chết mà.”

“Thế hiện tại thì sao nào?”

“Hiện tại tốt lắm a. Em không những giúp anh mua đồ này nọ còn cùng anh làm đồ ăn, cùng anh xem TV, nếu anh không ngủ được còn cùng anh tâm sự.”

“Tại sao em lại cười.....”

“Àn?”

“Không.....không có việc gì đâu!” Hoắc Thanh Châu hơi xoay mặt đi chỗ khác, cảm giác mặt hơi nóng.

Thẩm Duệ cười meo meo, ôm lấy hần, cúi đầu lưu lại nụ hôn ấm áp, duy trì thật lâu làm hần ngượng ngùng vô cùng.

Ngay lúc đó, Hoắc Thanh Châu nghĩ rằng mình sẽ sống bên người chồng yêu quý này cả đời, nhưng vận mệnh lại trêu đùa hần một lần nữa....

Sau một năm, Hoắc Thanh Châu “thật sự” đã tỉnh lại. Lại một lần nữa thức dậy trong căn phòng trắng toát, vừa xa lạ lại có vẻ quen thuộc, mũi ngửi được mùi thuốc sát trùng của bệnh viện.

Vốn tưởng rằng cả đời sẽ mãi ở cùng Thẩm Duệ nhưng chung quy số phận lại như vậy. Năm đó là hấn đến bên Thẩm Duệ, hiện tại cũng chính là hấn rời khỏi Thẩm Duệ.

Thân thể Hoắc Thanh Châu cơ hồ run lên, phát hiện sự thật trước mắt là cái mà mình không bao giờ muốn, trên mặt liền vô thanh vô tức rơi nước mắt.

Pê ét: Thế là pé Châu đã trở về thân xác cũ. Ngược sắp bắt đầu.....

4. Huỳnh Dạ - Quyển 1 - Chương 4

EDITOR: SU

BETA: BI

“Uy, là em..... Không có việc gì, em tốt lắm.....Công ty? Em muốn xin nghỉ một thời gian.....Thực xin lỗi, anh, chuyện công ty đành phiền đến anh.” Cũng không biết người bên kia điện thoại nói cái gì, chỉ thấy Hoắc Thanh Châu nở nụ cười, nói tiếp: “Cảm ơn anh, anh hai.”

Chấm dứt cuộc trò chuyện, hấn quăng điện thoại lên giường, sau đó đi vào phòng tắm.

Từ khi tỉnh lại cho đến nay, đã qua hơn một năm. Chính là tỉnh lại, hấn tiếp nhận vật lý trị liệu làm cho chân tay cũng khôi phục lại được bình thường và cũng bắt đầu trở lại công ty làm việc. Chỉ là có những chuyện không tài nào buông tay được, hấn cần một năm để hiểu rõ tâm tình của mình, nên dứt khoát xin anh hai cho phép nghỉ làm một thời gian.

Công ty của Hoắc Thanh Châu là một trong những sản nghiệp của Hoắc gia, nhưng thực chất người cầm quyền bên ngoài chính là anh hai của hấn, cha mẹ hấn đối với đứa con hôn mê gần hai năm nay vô cùng sủng nịch, thậm chí nói qua cho hấn nên đi nghỉ lấy lại sức.

Nhưng mà chỉ có Hoắc Thanh Châu mới biết chính xác nguyên nhân vì sao mình xin nghỉ.

Quá khứ một năm kia, hắn không thể rời bỏ được, chính xác hơn là hắn không thể nào quên Thẩm Duệ.

Không biết nam nhân kia sau khi mất đi người vợ thân yêu, cuộc sống hiện giờ như thế nào?

Lại một lần nữa khi nhìn thấy Thẩm Duệ, Hoắc Thanh Châu tự nhủ bản thân phải tự nhiên, đừng mất bình tĩnh. Hắn vẫn nhớ rõ Thẩm Duệ ở đâu; nhưng cho dù cùng sống, cùng làm việc trong một thành phố, hắn cố gắng như không biết Thẩm Duệ là ai.

Ngay từ đầu, Hoắc Thanh Châu tự dặn lòng mình chỉ cần biết Thẩm Duệ sống ra sao, có tốt không; chỉ cần biết đối phương có khỏe không thì có thể yên tâm buông tay, chuyên tâm vào cuộc sống hiện tại của chính mình. Chính là từ đầu đã suy nghĩ như vậy, nhưng.....không bỏ được.

Hắn đi đến chỗ ở của Thẩm Duệ, lại nhìn thấy đối phương chạy xe ra ngoài, liền không suy nghĩ nhiều, quay đầu xe lập tức đuổi theo, cho đến khi ý thức được hành vi của mình như đang theo dõi người khác, trên khuôn mặt anh tuần mới lộ ra một tia cười khổ.

Thẩm Duệ cho xe đi vào một bãi đỗ, Hoắc Thanh Châu cũng vội vàng đi theo. Từ bãi đỗ xe đi ra, Hoắc Thanh Châu làm bộ như người xa lạ chỉ là đang vô tình đi cùng con đường với Thẩm Duệ mà thôi, may là trên đường rất đông người nên đối phương vẫn chưa phát hiện sự tồn tại của hắn.

Hoắc Thanh Châu nhìn tấm lưng sau áo khoác của nam nhân kia đích thị là rất gầy yếu, trong lòng cảm thấy nhói một cái, Thẩm Duệ so với trước kia là rất gầy.

Tốc độ trên đường của đối phương rất nhanh, Hoắc Thanh Châu cứ thế mà theo sau đối phương, dường như là đi vào một quán bar, không để ý gì cả, liền ngồi xuống phía trước quầy rượu.

Đối phương hình như là lần đầu tiên đến quán này.

Hoắc Thanh Châu cũng chọn cũng một chỗ tại quầy rượu mà ngồi xuống, nhưng chỗ hắn ngồi tương đối tối, rất thuận tiện quan sát đối phương mà không bị để ý.

Thẩm Duệ kêu một ly Martini, thong thả đảo mắt nhìn khắp nơi, nhưng lại không có chú ý gì nhiều nên căn bản cũng phát hiện ra là quán bar này đều toàn khách nam, không có lấy một khách nữ. Hoắc Thanh Châu thì khác, từ lúc ngồi xuống đã phát hiện được điều, nghĩ thầm rằng chắc đây là lần đầu Thẩm Duệ đến nơi này cho nên mới không biết.

Đối phương nhanh chóng cầm lấy ly Martini kia uống sạch, trong khi ly rượu trên tay Hoắc Thanh Châu mới với đi một nửa, đối phương lại định kêu thêm một ly nữa. Chính là lúc này, có một bồi bàn đưa đến một ly rượu, rồi cuối đầu nói với đối phương cái gì đó.

Thẩm Duệ cái gì cũng chưa nói, liền nhìn quanh bốn phía, nhất thời phát hiện được chính mình đang ở nơi nào. Nhưng mà y cũng không uống ly rượu mời kia, chỉ là chậm rãi thưởng thức ly rượu mình mới gọi.

Hoắc Thanh Châu đương nhiên biết nếu đối phương tiếp nhận ly rượu kia, đại khái sẽ bị người mời rượu quấy rầy, dây dưa không thôi, may thay là Thẩm Duệ không nhận, bên ngoài cũng không tỏ vẻ gì cả, khỏi phải chuốc lấy phiền toái.

Vì ngọn đèn nơi đối phương ngồi tương đối sáng, nên Hoắc Thanh Châu phát hiện được sắc mặt Thẩm Duệ không được tốt lắm. Là do mệt mỏi sao? Hoặc là vì tăng ca quá nhiều? Hắn đáy lòng có chút lo lắng nhưng không dám đến tận nơi quan sát đối phương kỹ hơn. Mặc dù biết rằng Thẩm Duệ không có khả năng nhận ra, nhưng đáy lòng hắn vẫn nôn nao không ngừng.

Đã một năm rồi. Thời gian hai người bọn họ cùng sống với nhau là một năm tám tháng, mà hiện giờ cũng đã chia lìa suốt một năm trời.

Hoắc Thanh Châu hoàn toàn không thể hiểu vì sao mình lại dùng cách thức theo dõi này để tiếp cận đối phương, nhưng cũng chính mình hiểu được hiện giờ mình cùng đối phương đã trở thành người xa lạ. Hắn hiện giờ đã không còn là “Hàn Tân Đình”, Thẩm Duệ đương nhiên là không biết hắn là ai.

Đắm chìm trong suy nghĩ hồi lâu, ngẩng đầu lên mới phát hiện có một nam nhân đang bắt chuyện với Thẩm Duệ. Thẩm Duệ lịch sự từ chối ly rượu kia, nhưng nam nhân ấy cứ một mực phiền toái, thậm chí còn ngày càng dựa sát vào người Thẩm Duệ.

Hoắc Thanh Châu nghĩ đối phương đang gặp khó khăn, đang muốn đứng dậy giúp đối phương giải nguy thì lại thấy Thẩm Duệ tiếp nhận ly rượu màu lam kia uống một hơi, nam nhân nhìn thấy sắc mặt không chút thay đổi gì của Thẩm Duệ liền ngượng ngùng rời đi, không dám dây dưa nữa.

Không lâu sau, hai má Thẩm Duệ đỏ bừng, trong ánh mắt còn dư một mảng sương mù.

Hoắc Thanh Châu trong lòng cả kinh, khi vừa mới hiểu chuyện gì xảy ra thì thấy nam nhân khi nãy đi đến bên Thẩm Duệ, vội vàng nâng đối phương dậy, Hoắc Thanh Châu thấy vậy liền nhanh chân chạy đến.

“Đứng lại, người này là ta để ý trước!”

Hoắc Thanh Châu mắt thấy hô hấp của Thẩm Duệ ngày càng phát ra dồn dập, lạnh lùng nói: “Ta là bạn trai của y.”

“Muốn lừa ai, các người căn bản là người xa lạ.....” Thần sắc nam nhân kia vội vàng xao động.

“Chúng ta cãi nhau nên mới không có nói chuyện, mà chuyện này liên quan gì đến người? Người rốt cuộc đã cho thứ gì vào rượu hả?!” Sắc mặt Hoắc Thanh Châu càng ngày càng lạnh, ngay cả tiếng nói cũng trầm thấp quỷ dị, cơ hồ cho mọi người biết sự tức giận của hắn.

Nam nhân kia như bị khí thế của hắn làm cho sợ hãi, có chút không cam lòng nói: “Chính là...có cho một ít thuốc kích dục.....”

“Lần sau mà để ta thấy người giở thủ đoạn này ra nữa thì lo mà chuẩn bị tiền đi bệnh viện khám xương sườn cùng chỉnh lại mũi đi!” Hoắc Thanh Châu một bên vừa nói, một bên vừa làm động tác hăm dọa nam nhân ấy. Không để ý sắc mặt trắng bệch kia, hắn liền cùng Thẩm Duệ rời khỏi quán bar.

Trong tâm dần dần bình tĩnh mới biết chính mình nhất thời xúc động, Hoắc Thanh Châu ngồi ở mép giường, thỉnh thoảng liếc trộm nam nhân đang nằm ở trên giường.

Bởi vì đối phương đứng còn không vững, nên đã tìm một khách sạn gần đó cho đối phương nghỉ ngơi.

Nhìn sắc mặt đỏ ửng, đôi lông mày cứ chau lại, trông có vẻ khó chịu. Hoắc Thanh Châu cũng không phải không biết loại thuốc này, lúc trước cũng vì tò mò mà đã từng sử dụng qua, ngoại trừ làm cho người khác có thêm khoái cảm khi làm tình thì cũng không có gì tác dụng phụ nghiêm trọng gì xảy ra.

Nhưng mà nhìn bộ dáng hiện giờ của Thẩm Duệ, Hoắc Thanh Châu hối hận vì sao khi này không đánh cho tên nam nhân kia một trận nhớ đời.

Nam nhân hô hấp ngày càng dồn dập, Hoắc Thanh Châu không khỏi cảm thấy lửa đốt ở trong lòng, không biết nên thay đổi phương kê một nữ nhân hay tìm cách giải quyết. Hai chân đối phương giang rộng, nhìn thấy thứ đang trướng lên bên trong kia, sinh lý thập phần phản ứng rất rõ ràng, Hoắc Thanh Châu chần chờ một chút liền quyết định đem đối phương đi tắm nước lạnh.

Thẩm Duệ mơ mơ màng màng cảm nhận quần áo mình đang rời khỏi cơ thể, thẳng đến khi bị dội nước lạnh mới có chút phản ứng, chậm rãi hé mắt, hai tròng mắt ướt át nhìn Hoắc Thanh Châu.

“Nóng quá.” Thẩm Duệ lẩm bẩm nói.

Hoắc Thanh Châu cơ hồ run lên nhưng vẫn cố trấn tĩnh, cầm chặt vòi sen nói: “Anh bị người khác chuốc thuốc, tắm nước lạnh một chút sẽ thấy thoải mái.”

Nhưng tuy rằng an ủi đối phương như thế, Hoắc Thanh Châu phát giác bọn họ đã ở trong phòng tắm hơn hai mươi phút rồi, cảm thấy đầu vô cùng đau nhức.

Thứ đang cương cứng ở giữa hai chân Thẩm Duệ vẫn không có dấu hiệu biến mất, mà lại còn ngược lại ngày càng trướng đến đỏ lên.

Rõ ràng, dùng nước lạnh căn bản là không được, tiếp tục nữa chỉ khiến đối phương bị cảm lạnh mà thôi. Đúng tên nam nhân vừa rời ở quán bar nói, thuốc này sẽ làm tay chân vô lực, nhưng tính dục thì lại tăng nhiều đến mức độ này.

Hoắc Thanh Châu vất vả đem Thẩm Duệ ra phòng tắm, đưa đối phương đến bên giường, lấy khăn thay đổi phương lau mình. Thẩm Duệ hiện tại còn mơ màng, không ý thức được cơ thể mình đang trần trụi trước người khác, cứ như vậy mà hết thấy phò mặc cho Hoắc Thanh Châu.

Nhưng mà vấn đề “quan trọng” kia vẫn cần phải giải quyết.

Hoắc Thanh Châu nhìn chăm chăm vào khối hạ nóng rực kia, trầm mặc hồi lâu, liền cúi đầu ngậm lấy vật thể cương cứng nóng rực hết mức kia cho vào miệng mà liếm mát, chung quy chỉ là muốn an ủi giùm đối phương.

Sắc mặt nam nhân kia ngày càng đỏ hơn, thậm chí bắt đầu phát ra tiếng thở dốc ồ ồ, trên mình lấm tấm đầy mồ hôi.

Hoắc Thanh Châu nghe thấy nam nhân thở dốc, hạ thân liền có phản ứng, trong người bắt đầu nóng dần lên.

Hắn cẩn thận dùng răng nanh nhẹ nhàng ma sát cho đối phương có thêm khoái cảm, một bên dùng sức liếm mát, thậm chí còn di chuyển xuống phía dưới hướng hai quả cầu kia xoa bóp.

Thẩm Duệ hừ một tiếng, thân thể liền kích động, bụng dưới một trận co thắt lại, Hoắc Thanh Châu cảm giác được thứ tinh chất của đàn ông kia bắn vào miệng mình.

Thẩm Duệ trước mắt vẫn còn là một dải sương mù, hai gò má thì ửng đỏ, ngay cả đôi mắt đều mơ hồ.

Hoắc Thanh Châu muốn thay đổi phương rửa sạch, lại nhìn thấy đối phương qua một lần phát tiết vẫn còn cương cứng như lúc ban đầu, cảm thấy không khỏi giật mình.

“Thẩm Duệ?”

Nam nhân không có lên tiếng trả lời, dường như không còn biết người kia đang gọi mình.

.....Thật ra tên kia đã cho bao nhiêu thuốc vào ly rượu đó?

Hoắc Thanh Châu một bên rất tức giận, nhưng nhìn thấy cái nhú mào khó chịu của Thẩm Duệ, tâm lại mềm nhũn, một lần nữa dùng hết sức chịu đựng còn lại an ủi đối phương. Đợi cho Thẩm Duệ tiết ra lần thứ hai, tinh khí cứng rắn kia cuối cùng cũng chịu mềm xuống, Hoắc Thanh Châu lau đi chút dịch thể dính trên khoe môi, nhẹ nhàng thở ra một cái.

Đem Thẩm Duệ lau mình sạch sẽ, Hoắc Thanh Châu đến phòng tắm để xử lý dục vọng vẫn đang nóng rực trong lòng kia, tiếp theo là gội và tắm rửa, mắt thấy chính mình trong gương, cơ hồ im lặng không nói gì, liền mở cửa đi ra.

Nhưng mà cảnh tượng trước mắt thật sự làm hắn hoảng sợ.

Thẩm Duệ chính là hình như đã tỉnh rượu nhưng vẻ mặt lại vô cùng lãnh đạm.

“Cậu là ai?” Y hỏi.

“Tôi họ Hoắc.” Hoắc Thanh Châu có hơi chút khó khăn trả lời, “.....Anh quên rồi sao? Anh ở quán bar bị người khác hạ được.....”

Thẩm Duệ hơi nhíu mắt, hỏi: “Là cậu mang tôi tới đây?”

Hoắc Thanh Châu gật gật đầu: “Tôi không có ác ý, hy vọng anh không có tức giận!”

“.....Cậu cũng ở trong quán bar kia sao?”

“Đúng vậy.” Hoắc Thanh Châu cúi đầu, “Kỳ thực tôi.....”

“Thực xin lỗi, đã gây phiền toái cho cậu.” Thẩm Duệ bình thản nói, “Cám ơn cậu đã đưa tôi tới khách sạn, tôi không sao.”

Hoắc Thanh Châu ngẩn ra, khóe môi thản nhiên cười khổ một cái: “Anh không nhớ những chuyện đã xảy ra sao?”

Thẩm Duệ không có trả lời, chính là mặc dù sắc mặt không có gì thay đổi nhưng lỗ tai hơi hơi đỏ.

“Thực xin lỗi, tôi chuyện gì cũng không nhớ rõ.” Thẩm Duệ bình tĩnh nói, hai mắt thậm chí còn nhìn thẳng vào Hoắc Thanh Châu.

Khóe môi Hoắc Thanh Châu miễn cưỡng lộ ra nụ cười yếu ớt: “Quần áo của anh đã bị dơ, cho nên tôi đã thay anh cởi ra hết. Cố gắng nghỉ ngơi cho tốt, tôi còn có việc phải đi trước.”

Hắn xoay người, cầm lấy áo khoác của mình, thẳng tới cửa chuẩn bị rời đi.

Thẩm Duệ thật sự biết tất cả những gì đã xảy ra, nhưng lại quyết định giả ngây ngô, cho nên trước mặt đối phương cứ vờ như không biết, dù sao cùng một nam nhân khác làm đã là không bình thường, huống chi còn bị nam nhân ấy ngậm vào trong miệng, cư nhiên chính mình còn ở trong miệng nam nhân kịch liệt ra hai lần, thật là không bình thường mà!

Hoắc Thanh Châu đang xoay nắm cửa, bước ra ngoài thì nghe được câu “Từ từ đã” của đối phương mà dừng lại.

Hắn quay đầu nhìn đối phương, bên môi tao nhả mỉm cười.

“Có chuyện gì không?”

Thẩm Duệ ngẩn ra, trên mặt có chút hoang mang, như là không thể lý giải tại sao mình lại bảo đối phương dừng lại.

“Này anh?” Hoắc Thanh Châu gọi một tiếng.

Thẩm Duệ do dự một hồi, mới mở miệng: “Nếu không ngại.....tôi mời cậu một bữa cơm?” Hắn dừng một chút, rồi bổ sung thêm: “Như là lời cảm tạ cùng xin lỗi.”

Hoắc Thanh Châu nghe thấy hai chữ “Xin lỗi”, trong khoảng thời gian ngắn chỉ cảm thấy não nóng dần lên.

Xin lỗi? Nói lời cảm tạ? Thẩm Duệ nên vì chuyện gì xin lỗi, vì chuyện gì mà nói lời cảm tạ? Hắn vì đối phương giải vây, đem đối phương đến khách sạn nghỉ ngơi, thậm chí còn vì muốn giải được cho y mà làm ra cái loại sự tình mà hắn rất chi miễn cưỡng, đến chính mình còn không nhớ gì thì có gì lại muốn cảm tạ cùng xin lỗi hắn?

Thẩm Duệ là nam nhân, cả đời đều không nghĩ tới nam nhân với nam nhân cũng có thể sinh ra tình dục. Mặc dù còn trẻ, hấp dẫn nhưng trong y vẫn luôn giữ đúng nề nếp, nói thẳng ra là cổ hủ. Cũng bởi vậy, cho dù được Hoắc Thanh Châu giải khai dục vọng, hơn nữa không chỉ một lần, đối phương vẫn như cũ làm như chuyện gì cũng chưa xảy ra.

Bởi vì Thẩm Duệ sẽ không bao giờ chấp nhận một người nam nhân.

Hoắc Thanh Châu mở cửa đi ra, mở miệng nói: “Anh không cần làm vậy. Tôi chỉ đem anh đến nơi này, chỉ thay anh cởi bỏ quần áo bị dơ, anh không có chuyện gì cần phải xin lỗi tôi cả.” Dứt lời, xa xa nghe vọng lại tiếng cười.

Đợi cho âm thanh đóng cửa vang lên, Thẩm Duệ một lần nữa quay về nằm trên giường, chậm rãi nhắm mắt lại.

Hoắc Thanh Châu không nghĩ tới chính mình cứ nhiên nhận được điện thoại của Thẩm Duệ.

Từ đêm hôm đó đến nay đã hơn hai ngày, Hoắc Thanh Châu không ra khỏi nhà, cả ngày nằm ngủ, bởi vậy tiếng điện thoại vang lên đã đưa hắn ra khỏi ảo mộng.

“Ừ.....” Tiếng nói hắn khàn khàn giống như giọng của một con dã thú mới vừa tỉnh ngủ.

Bên kia điện thoại, thanh âm nam nhân trong trẻo vang lên: “Là cậu Hoắc phải không? Xin chào, tôi họ Thẩm.”

Hoắc Thanh Châu ý thức được giọng nói kia là của ai liền tỉnh ngủ.

“Xin hỏi, có phải anh Thẩm ngày trước?”

“Chính là tôi, người được cậu đưa đến khách sạn hai ngày trước.” Thẩm Duệ cúi đầu nói, “Khi tôi chuẩn bị rời khách sạn thì phát hiện bóp da của cậu bị rơi lại đây.”

Hoắc Thanh Châu nghe được câu nói kia, cũng không có phản ứng gì nhiều.

Trên thực tế hắn cơ bản không chú ý tới rằng bóp da bị mất nếu đối phương không nhắc hắn có thể như cũ đều không biết; việc Thẩm Duệ biết số điện thoại hắn cũng không cần suy nghĩ nhiều, chính là hắn thường đem danh thiếp nhét trong bóp da, tiện cho công việc, Thẩm Duệ từ đó nên biết số của hắn.

“Cậu có thể cho tôi thời gian cụ thể không? Tôi muốn đem bóp da trả lại cho cậu.” Thẩm Duệ bình tĩnh nói.

Hoắc Thanh Châu cắn môi, nói: “Được rồi, buổi tối hôm nay được chứ?”

Bên kia Thẩm Duệ cũng đồng ý, sau đó cùng nói lời tạm biệt rồi tự chấm dứt cuộc nói chuyện.

Vào lúc bảy giờ tối, Hoắc Thanh Châu đi bộ đến một quán cà phê gần đó, không cần tốn nhiều thời gian đã tìm thấy đối phương.

Thẩm Duệ ngồi ở một góc sofa trên tầng, ngoài cửa sổ là một bầu trời đêm tuyệt đẹp khi được điểm thêm vô số màu sắc từ những ngọn đèn trong thành phố, nhìn rõ thành thị phồn hoa về đêm. Thật là một chỗ ngồi lý tưởng, chính là càng đi đến gần càng nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt, tiêu tụy của Thẩm Duệ.

Lần lần bọn họ “lần đầu” gặp mặt, Hoắc Thanh Châu không quan sát kỹ đối phương, cho đến lúc này mới phát hiện được, Thẩm Duệ có chút mệt mỏi, hoặc là do công việc quá nhiều, nghỉ ngơi không đủ? Hắn đau xót nhìn đối phương.

“Cậu Hoắc.”

Hoắc Thanh Châu bừng tỉnh, vội vàng bước tới bàn, ngồi xuống đối diện Thẩm Duệ.

“Anh Thẩm, tôi.....”

“Ngày hôm đó, thực xin lỗi.” Thẩm Duệ nhẹ nhàng nói.

Hoắc Thanh Châu ngẩn ra, ngược lại nhột nhạt nở nụ cười: “Vì sao phải xin lỗi?”

“Thực xin lỗi.” Thẩm Duệ chính là lại một lần nói như thế.

“Thật sự, không có chuyện gì xảy ra vào ngày hôm đó.” Hoắc Thanh Châu tươi cười nhưng ý tứ có chút chua xót.

“Ngày có thật có lỗi, tôi ——” Thẩm Duệ đang muốn nói tiếp, lại bị tiếng cười trầm thấp của Hoắc Thanh Châu đánh gãy.

“Anh Thẩm, anh đang nói cái gì vậy? Anh không cần phải giải thích. Ngày đó tôi thừa dịp anh bị người khác hạ được chiếm tiện nghi của anh, anh còn không “muốn” hiểu?” Hoắc Thanh Châu ngừng cười, nói: “Anh hiện tại còn giải thích, căn bản là không có ý nghĩa gì.”

Nhú nhú mi, thần sắc có chút nan kham: “Không phải, cậu đừng hiểu lầm, tôi.....”

Hoắc Thanh Châu hạ tần mắt, nhìn xuống bàn: “Tôi không có hiểu lầm, chuyện này cũng không cần giải thích. Anh là một nam nhân bình thường, tôi thì lại đối với anh có ý tứ khác, sự tình rất đơn giản. Tôi biết anh không nghĩ sẽ cùng tôi có quan hệ, không sao, làm như chưa có chuyện gì phát sinh là tốt rồi.”

“Tôi giải thích với cậu không phải vì như vậy.” Thẩm Duệ dùng thanh âm rõ ràng nói.

“Tôi nói rồi, tôi không cần anh phải giải thích.” Hoắc Thanh Châu nhìn đối phương liếc mắt một cái, bắt buộc chính mình dời tầm mắt: “Đem bóp da trả lại cho tôi đi.”

Thẩm Duệ mím môi nói: “Tôi không hiểu.”

“Anh còn định nói gì nữa? Buổi tối hôm đó là do tôi tự nguyện làm vậy, anh còn cho rằng đó là một sai lầm, có thể lý giải. Nhưng là tôi không ghi nhận giải thích của anh, anh nghe không hiểu sao?” Hoắc Thanh Châu bực bội, cau, cào tóc loạn xà ngầu, “Anh không cần cảm thấy bị thua thiệt hoặc áy náy, bởi vì là do tôi cam tâm tình nguyện!”

Thẩm Duệ trầm mặc một hồi lâu, nói: “Được rồi, tôi đã rõ.”

Hắn theo yêu cầu đưa bóp da cho Hoắc Thanh Châu, khi tiếp nhận, ngón tay vô tình chạm vào đầu ngón tay lạnh lẽo của đối phương, không khỏi ngẩn ra.

Thẩm Duệ lại vào lúc này mở miệng: “Có thể hỏi một vấn đề được không?”

Hoắc Thanh Châu không có đáp ứng cũng không có cự tuyệt.

“Cậu là không phải.....đối với tôi có hảo cảm?”

Hoắc Thanh Châu đứng lên, đi đến bên cạnh Thẩm Duệ, hơi hơi xoay người, vừa vặn làm cho môi của chính mình ghé vào tai đối phương; trên mặt không có chút thay đổi, dùng thanh âm trầm thấp mà ôn nhu

“Anh còn không biết sao? Tôi đối với anh.....Là nhất kiến chung tình.”

Thẩm Duệ hơi hơi kích động, trong ánh mắt có chút mê hoặc không thể lý giải, lại có một chút bối rối; hai người đối mặt nhưng cũng không gần lắm, nhưng Hoắc Thanh Châu vẫn có thể ngửi được tư vị thần nhiên của đối phương.

———— Người này, thời điểm này lại đang suy nghĩ gì?

Hoắc Thanh Châu thẳng lưng, thông dong xoay người rời đi, trên môi còn nở nụ cười.

Chính là mới đi một bước, liền nghe được một chuỗi âm thanh hỗn độn phía sau.

Hoắc Thanh Châu thuyết phục chính mình không được quay đầu lại nhưng chung quy là không thành công. Hắn xoay người, liền nhìn thấy Thẩm Duệ đang nằm ghé vào bàn, sắc mặt tái nhợt, cơ thể có chút run lên.

“Anh Thẩm?”

Hoắc Thanh Châu nhanh chóng chạy đến bên Thẩm Duệ, nhẹ nhàng mà gọi.

Đối phương không đáp lại hắn, chính là mở hai mắt, có vài phần miễn cưỡng ngồi lại ngay ngắn.

“Anh không sao chứ?”

Thẩm Duệ mặt mày xanh mét, trên trán cùng chóp mũi đã đầy mồ hôi, nhưng vẫn làm như không có việc gì, kiên định nói: “Tôi không sao.”

Không sao? Bộ dạng như thế này mà bảo không sao?

Hoắc Thanh Châu liếc mắt thấy chìa khóa xe của Thẩm Duệ, vội vàng nói: “Xe anh để ở đâu?”

“Ngõ nhỏ.....bên kia đường.” Thẩm Duệ cắn răng nói.

Hắn trầm mặc cầm lấy chìa khóa xe, một bên đỡ lấy đối phương đi ra ngoài.

“Cậu Hoắc.....Tôi không sao.” Thẩm Duệ nhẹ nhàng nói.

Hoắc Thanh Châu lại lạnh lùng đáp: “Tôi không phải bị mù, cũng không phải con nít ba tuổi, anh không cần nói dối tôi làm gì.”

5. Huỳnh Dạ - Quyển 1 - Chương 5

EDITOR: SU

BETA: BI

Loét dạ dày.....

Hoắc Thanh Châu từ trong miệng bác sĩ nghe thấy danh từ kia, trong phút chốc còn tưởng mình nghe lầm.

“Thẩm anh Thẩm, anh có khỏe không?”

Sau khi uống thuốc bác sĩ đưa, sắc mặt đối phương vẫn tái nhợt như cũ.

“Tôi thật sự không có việc gì. Cảm ơn cậu đã đưa tôi đến bệnh viện.” Thẩm Duệ cầm ly nước Hoắc Thanh Châu đưa, một hơi uống sạch.

Bác sĩ chẩn đoán chỉ là bị một vết loét nhỏ, đối với sinh hoạt hằng ngày ảnh hưởng không lớn, chính là phải chú ý ăn uống, phân bố lịch làm việc, nghỉ ngơi cho hợp lý.

Hoắc Thanh Châu chăm chú nhìn đối phương, cho đến khi đối phương nói chuyện với hắn, hắn mới bình tĩnh.

“Xin hỏi, nhà cậu ở đâu? Tôi đưa cậu về.” Thẩm Duệ thản nhiên nói.

Hoắc Thanh Châu nhìn kĩ nam nhân trước mặt, xác định đối phương thật sự không có việc gì, mới nhẹ nhàng thở ra.

“Không cần, khỏi lo cho tôi, tôi đi taxi về là được.”

Thẩm Duệ nhận lấy chìa khóa đối phương đưa lại, đột nhiên liếc nhìn hắn một cái, tựa hồ muốn nói chút gì đó, nhưng cuối cùng cũng không nói được câu nào.

Hoắc Thanh Châu nhìn đối phương lần nữa rồi rời đi, mang theo trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Không biết bắt đầu từ lúc nào mà hắn đã yêu thương Thẩm Duệ.

Có lẽ là lúc bọn họ cùng đi đánh tennis; hay là lúc Thẩm Duệ tỉ mỉ lựa chọn, nấu cho hắn những món ăn hắn thích; hoặc có lẽ là lúc Thẩm Duệ ôm chặt hắn, còn tặng cho hắn một cái hôn đến mê mẩn.

Hoắc Thanh Châu còn nhớ rõ, vào buổi sáng sớm ngày hôm ấy, Thẩm Duệ ôm chặt hắn (*hoặc nên là Hàn Tân Đình*), trong không khí còn hơi se lạnh, hai người vừa hôn môi vừa ôm ấp nhau.

Thẩm Duệ ngày đó kì thực là muốn đi làm, nhưng mà Hoắc Thanh Châu lại quấy rối làm cho dục vọng của đối phương nổi dậy, khiến Thẩm Duệ lần đầu tiên không đi làm, rồi hai người cùng nhau ở trên giường cả ngày, cho đến khi bọn họ đói không chịu nổi, Hoắc Thanh Châu mới đá Thẩm Duệ một cái, bảo đối phương đi làm đồ ăn.

Hoắc Thanh Châu mơ hồ nhớ lại những khoảnh khắc tình yêu kia, mới đây cũng đã hai năm trôi qua rồi.

Ở ngoài mặt tuy không thể hiện biểu cảm gì nhiều nhưng Thẩm Duệ vẫn rất ôn nhu, vẫn biết dùng lời ngon ngọt thể hiện tình yêu, hơn nữa cũng không sến đến nổi buồn nôn. Mà vào buổi sáng ngày hôm đó, Thẩm Duệ đầu tiên mở cõi lòng mình ra, Hoắc Thanh Châu còn mơ ngủ nhưng bên tai phảng phất tiếng nói “Anh yêu em” hoặc là “Rất thích em”, chính là Thẩm Duệ làm ra bộ dáng làm nũng, làm cho hắn cảm thấy thật đáng yêu, thậm chí còn động lòng.

Ôn nhu như vậy, nhưng hắn không có sở hưởng điều đó.

Hiện tại, Hoắc Thanh Châu và Thẩm Duệ chỉ là hai người đứng từng gặp nhau không quá hai lần, bọn họ chuyện gì cũng không có, cái gì cũng không phải.

Lúc đó hắn là Hàn Tân Đình, là vợ hợp pháp của Thẩm Duệ, hai người ở chung với nhau là hợp tình hợp lý. Còn quan hệ giờ đây của hắn với Thẩm Duệ là gì?

Chính là người đứng, chính là chỉ giải nguy giúp đối phương, chính là.....cái gì cũng không hơn.

Trước kia, Hoắc Thanh Châu nghĩ mình có thể buông Thẩm Duệ ra, nhưng sau khi nhìn thấy đối phương lần nữa thì cái ý định ấy đã tan biến đi nơi nào. Hắn vẫn yêu đơn phương nam nhân kia, nhưng đối phương chuyện gì cũng không biết.

Sau khi thức dậy ở bệnh viện, hấn khóc....

Hấn biết chính mình vĩnh viễn mất đi Thẩm Duệ.

Mà sau khi biết hấn tỉnh lại, cha mẹ cùng người nhà bạn bè ai cũng vui mừng đến bật khóc. Một năm lễ tám tháng, Hoắc Thanh Châu vẫn ngủ say, mọi người cơ hồ sắp tuyệt vọng nhưng may mắn thay, hấn đã tỉnh lại.

Mừng việc Hoắc Thanh Châu đã tỉnh lại, gia đình hấn liền tổ chức một đại tiệc vô cùng long trọng, nhưng thật ra Hoắc Thanh Châu tỉnh lại với nỗi buồn khôn xiết.

Nguyên nhân vì sao hấn yêu Thẩm Duệ thì hấn không nhớ rõ, nhưng hấn vĩnh viễn biết được là hấn yêu nam nhân kia. Người nam nhân mà hấn yêu chỉ có mình Thẩm Duệ.

Kể tiếp, hấn tự cho mình thời gian quên đi đối phương, nhưng như cũ vẫn là không quên được.

Hoắc Thanh Châu sau khi tỉnh lại đều đánh mất mọi vui thú lúc trước, vô luận là mỹ nữ tuấn nam, thậm chí là rượu ngon nguyên chất cũng không làm hấn xao động. Cái làm hấn thổn thức vẫn chỉ là nam nhân kia.

Quên không được mặt y, quên không được những cái hôn của y, quên không được những lúc y ôm chặt mình, quên không được những điều tốt đẹp đã xảy ra, quên không được.....

Chuyện gì cũng không quên được.

Trí nhớ hấn thì như một gốc cây, còn trong lòng hấn thì là một bụi tường vi thơm ngát, nhưng....đầy gai. Mỗi lần nhớ lại những chuyện kia, lòng lại đau như bị gai đâm; nhiều lần muốn đốt sạch bụi hoa tường vi đầy nhưng dường như rễ đã ăn sâu quá rồi.

Không lâu sau đó gặp lại Thẩm Duệ, nhưng không ngờ là trong trường hợp này.

Hoắc Thanh Châu nhìn xa xa thấy bóng dáng của Thẩm Duệ, cảm thấy vừa mừng vừa giận. Rõ ràng là bị đau dạ dày, còn làm như không có gì vẫn uống rượu như thường, hành động này, không phải là muốn chết sao?!

Hấn nói với bạn một vài câu, sau đó liền đi đến chỗ Thẩm Duệ. Bạn bè hấn đều biết, nam nữ gì hấn cũng ăn, nên cũng không có phản ứng gì.

“Anh Thẩm?”

Nam nhân quay đầu lại, vô cùng sửng sốt.

Hoắc Thanh Châu cơ hồ không làm chủ được mình, giận quá nên chanh chua nói: “Anh Thẩm trông rất tốt nha, lẽ nào bệnh loét dạ dày đã chữa khỏi rồi sao?”

Thẩm Duệ trầm mặc một hồi, mới mở miệng: “Không can hệ gì đến cậu.”

Hoắc Thanh Châu ngẩn ra, cười khổ: “Chính xác là không có can hệ gì.”

Đúng vậy, hiện giờ hắn với Thẩm Duệ chỉ là người xa lạ có gặp qua chưa đến hai lần; hắn có tư cách gì quan tâm đối phương?

Hoắc Thanh Châu ngồi xuống bên cạnh Thẩm Duệ, cũng không nói gì, chỉ ra hiệu gọi thêm rượu, chậm rãi uống. Mà Thẩm Duệ cũng không có liếc mắt nhìn hắn lấy một cái, chỉ tập trung uống rượu, hết một ly rồi lại thêm một ly, uống không biết say là gì.

Trời cũng đã khuya, Thẩm Duệ cuối cùng cũng ngưng uống, trả tiền, rồi chậm rãi đứng dậy rời đi. Hoắc Thanh Châu không nói gì, nhẹ nhàng đứng dậy đi theo phía sau Thẩm Duệ.

Nếu không sai, đối phương cũng đã choáng say....Gần đây lại không có cái khách sạn nào, đối phương chắc phải về nhà. Hoắc Thanh Châu nghĩ thầm, ít nhất cũng muốn xem đối phương an toàn lên xe taxi mới yên tâm được, nhưng lại không nghĩ tới Thẩm Duệ lại đi đến xe của chính mình.

Hoắc Thanh Châu vội vàng chạy tới, gõ cửa kính xe.

Cửa kính xe hạ xuống; sắc mặt tái nhợt, âm u của Thẩm Duệ bên trong xe khẽ toát ra một tia mờ mịt.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Anh tự mình lái xe sao?” Hoắc Thanh Châu hỗn hển nói.

Thẩm Duệ nhíu mày, chậm rãi nói: “Tôi, không có cách nào lái xe cả.”

Hoắc Thanh Châu nhẹ nhàng thở ra: “Vậy sao còn lên xe?”

“Phải đợi tỉnh rượu mới lái xe đi.” Thẩm Duệ trả lời.

“Vì sao anh không gọi taxi?”

“.....” Thẩm Duệ không trả lời.

Hoắc Thanh Châu bỗng nhiên phát giác, căn cứ vào những hiểu biết trước kia khi ở cùng Thẩm Duệ mà nói, người này tám phần là không muốn để xe ở lại mà đi taxi vì như thế rất phiền toái.

Trong khoảng thời gian ngắn có chút nôn nóng, nhện không được mở cửa xe bên kia, thản nhiên nói: “Xuống xe.”

Thẩm Duệ thần thái mờ mịt, liếc nhìn hắn một cái.

“Anh qua bên đây ngồi, tôi sẽ lái xe đưa anh về.” Hoắc Thanh Châu tự mình quyết định.

Thẩm Duệ chăm chú nhìn hắn, trầm mặc hồi lâu, chung quy là cũng xuống xe, mặc cho hắn chỉ thị hành động.

Tuy rằng trong lòng biết rõ ràng, nhưng Hoắc Thanh Châu vẫn hỏi nhà Thẩm Duệ ở đâu.

Dọc theo đường đi, mặc cho ngoài cửa kính cảnh đêm trôi qua, Thẩm Duệ như thế cứ tựa lưng vào ghế, hai mắt thất thần chăm chú nhìn thẳng phía trước.

Hoắc Thanh Châu chưa nghĩ gì nhiều, chỉ đoán do Thẩm Duệ uống say quá nên mới im lặng như vậy. Theo trước kia, tử lượng của Thẩm Duệ cũng không tệ, cho dù uống nhiều thì mặt cũng không đỏ sẫm, chỉ là đi chuyển có chút khó khăn thôi.

Cũng vì vậy, nên khi nhìn Thẩm Duệ hiện giờ, Hoắc Thanh Châu phát giác có chuyện gì đó không ổn.

Cả người đều dựa hắn ra sau ghế, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, ngay cả mặt mũi đều bắt đầu có chút biểu hiện đau đớn, hai má hơi vằn vẹo.

“Thẩm Duệ?” Hắn lo lắng chạm vào hai má của đối phương, phát hiện vẫn còn ấm.

Đối phương lúc này cố gắng tỉnh táo, lẩm bẩm: “Thuốc.....”

——— Thuốc?

Liên lúc đó nhớ tới việc đối phương bị loét dạ dày, không khỏi vội vàng đem nam nhân xuống xe, cũng không quản cửa xe có đóng hay chưa, vội vàng lục tìm chìa khóa nhà trong túi nam nhân, một bên hỏi: “Thuốc đặt ở đâu?”

“Phòng khách.....” Thẩm Duệ trên trán đã ra đầy mồ hôi lạnh.

Hoắc Thanh Châu đem nam nhân dìu đến sô pha, tìm được túi thuốc không quên chạy xuống bếp rót một ly nước lọc, rồi chạy vào phòng khách giúp Thẩm Duệ uống thuốc.

Không lâu sau, thuốc hình như đã phát huy tác dụng, sắc mặt đối phương có chút thả lỏng, mồ hôi cũng không còn xuất ra nữa, thấy vậy Hoắc Thanh Châu mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

“Đêm nay, cảm ơn.” Thẩm Duệ thản nhiên nói, sắc mặt vẫn tái nhợt.

Hoắc Thanh Châu nhìn khuôn mặt kia, bình tĩnh nói: “Không có gì. Cũng đã khuya, tôi về đây.” Nói xong, cũng không nhiều lời thêm nữa, liền đứng dậy đi ra cửa.

Đột nhiên Thẩm Duệ lại lên tiếng: “Cậu Hoắc, nơi cậu ở.....cách nơi này có xa lắm không?”

Hoắc Thanh Châu dừng lại, quay đầu nói: “Không xa.”

“Đi đường mất bao lâu?”

Hắn suy nghĩ một hồi, định bụng nói “Một giờ ba mươi phút” nhưng.....Vùng này là khu dân cư, lúc này lại là đêm khuya, taxi cũng không còn; ngoại trừ đi bộ thì không còn cách nào khác.

“Không tốn bao nhiêu.” Hoắc Thanh Châu khẽ cười nói, lựa chọn nói dối.

Nhưng Thẩm Duệ lại chăm chú nhìn hắn, sau một lúc lâu, khàn khàn nói: “Hay là.....đêm nay ở lại đi.”

Hoắc Thanh Châu ngẩn ngơ, chưa kịp nói thì Thẩm Duệ đã chen vào: “Hôm nay thật sự đã làm phiền cậu, không chê thì xin ở lại một đêm đi. Nơi này chỉ có một mình tôi ở, ngoài ra cũng có phòng dành cho khách, cậu không cần lo lắng.”

.....Một mình?.....Như vậy,Thẩm Duệ ở một mình thôi sao.....

Tự nhiên đáy lòng có chút buồn, Hoắc Thanh Châu cười cười, mở miệng: “Vậy làm phiền anh.”

Mọi thứ trong nhà này sau gần hai năm cũng không có thay đổi gì, trừ những thứ mới mua.

Thừa dịp Thẩm Duệ đang bận sửa sang lại phòng dành cho khách, Hoắc Thanh Châu liền tự mình đi loanh quanh, trong lúc ấy vô tình trông thấy ở góc phòng khách có một bức ảnh chụp, trên mặt liền sinh ra một tia cười khổ.

Ảnh chụp một đôi thanh niên nam nữ, nam nhân thì cười đến ôn hòa trong sáng, nữ nhân cũng cười tươi, hai người gắt gao nắm tay nhau, bức ảnh đó chính là hân với Thẩm Duệ.....Hoặc, nên là Hàn Tân Đình cùng Thẩm Duệ.

Hắn vô thức vươn tay, đang muốn chạm vào bức ảnh chụp, lại bị tiếng nói nam nhân kia vang lên bên tai làm giật mình.

“—— đó là vợ của tôi.” Thẩm Duệ thản nhiên nói, trên mặt không chút gợn sóng.

Hoắc Thanh Châu quay đầu nhìn Thẩm Duệ, do dự một lúc lâu, mới quyết tâm hỏi: “ Vợ anh không ở cùng anh sao?”

“Cô ấy đã qua đời một năm trước.” Thẩm Duệ trấn định nói.

Hoắc Thanh Châu cảm thấy trong lòng mình sụp đổ, không thể nào lại như thế.....

.....tại sao? Vợ mình qua đời, sao có thể bình thản như vậy? Thẩm Duệ lúc trước đâu có như thế, sao hiện tại lại thâm trầm, Hoắc Thanh Châu nhìn sâu vào đôi mắt đen láy ôn nhu kia, mới giật mình là chính mình không thấy được đối phương đang dăm chiêu suy nghĩ.

“Tôi thật.....Thật có lỗi.” Hắn gian nan nói.

Thẩm Duệ liếc nhìn hắn một cái, từ chối cho ý kiến: “Đi theo tôi, phòng đã được chuẩn bị khá tốt rồi.”

Trong khoảng thời gian ngắn, Hoắc Thanh Châu rất muốn ôm lấy nam nhân kia, giải thích cũng tốt, hôn môi cũng được; tóm lại, là hắn muốn đến thật gần bên nam nhân kia. Nói ra thật không phải nhưng nếu Hàn Tân Đình đột nhiên qua đời, thì Hoắc Thanh Châu hắn muôn đời cũng không thể dùng thân phận thật sự bước vào ngôi nhà này, càng không thể sánh bước cùng Thẩm Duệ. Như vậy có mâu thuẫn với ngày trước quá chăng?

Hoắc Thanh Châu kiềm chế lại tâm tư của mình, đi theo phía sau Thẩm Duệ, trên đường đi qua phòng ngủ của Thẩm Duệ, nguyên lai vẫn chưa đóng cửa, tùy ý liếc mắt nhìn vào trong một chút. Nhưng mà, chính là liếc mắt một cái, liền cũng đủ cho hắn biết đêm nay thế nào cũng nằm mơ.

Vội vàng tắm gội, thay áo ngủ mà Thẩm Duệ đưa, Hoắc Thanh Châu ngồi ở mép giường, tâm tâm niệm niệm đều là chính mình vừa rồi nhìn thấy cảnh tượng kia.

Trên chiếc giường lớn đó, hắn đã “cùng” Thẩm Duệ biết bao nhiêu lần.....trừ bỏ chăn bông, gối đệm bên ngoài đi thì mọi thứ đều còn y như trước.....

Nguyên lai, Thẩm Duệ thật sự chưa bao giờ quên đi người vợ yêu dấu của mình.

Một khi nghĩ tới cảnh tượng người nọ cùng vợ mình âu yếm, ôm ấp nhau, đổ dành nhau vào giấc ngủ..... Hoắc Thanh Châu ghen lại, quả tim như muốn nổ tung, hấn ghen..... vì người Thẩm Duệ biết từ trước đến giờ chỉ là Hàn Tân Đình chứ không phải Hoắc Thanh Châu. Hấn mâu thuẫn quá chẳng?

Người nọ chính là rất yêu “nàng”.....nguyện đến chết cũng không chia lìa.

Cho dù biết mình không có quyền gì mà xen vào đời sống riêng tư của Thẩm Duệ, Hoắc Thanh Châu vẫn không kìm lòng được mà đỏ hốc mắt. Như vậy là hấn thừa nhận hấn có cảm tình sâu sắc? Dùng cái gì mà nói đây? “Hàn Tân Đình” dù sao cũng đã chết, người như hấn lại đi tranh với người đã chết sao? Huống chi, chung quy Thẩm Duệ sẽ không thích hấn, vì hấn là ‘nam nhân’.

Hôm sau, Hoắc Thanh Châu sau khi đánh răng, rửa mặt, chải đầu thơm tắp, thay quần áo, mới thật cẩn thận bước ra khỏi phòng.

Hấn đã ngủ rất lâu, đến gần trưa mới tỉnh dậy, cũng không biết Thẩm Duệ còn ở nhà hay không, nhưng vấn đề này một lúc sau đã được giải đáp —— Thẩm Duệ đang ngồi ở phòng khách, tay cầm tách café, một bên cầm tờ báo. Hôm nay đâu phải ngày nghỉ, lại ở nhà không đi làm sao?

“Xin lỗi, tôi ngủ dậy trễ.” Hoắc Thanh Châu hơi áy náy nói.

“Không sao cả.” Thẩm Duệ đem nhìn hấn một cái “Tôi không cần đi làm.”

Hoắc Thanh Châu cảm thấy ngoài ý muốn, mi mắt hơi nhếch lên: “Không cần đi làm?”

Thẩm Duệ thản nhiên nói: “Tôi nửa năm trước đã từ chức.”

Hoắc Thanh Châu do dự một lúc lâu, vẫn là một bên ngồi xuống.

“Vì sao lại từ chức? Muốn đổi công việc sao?”

Nam nhân nhắm mắt lại, đột nhiên buông tách café trong tay, một bên đặt tờ báo xuống, rồi lại nhìn Hoắc Thanh Châu nói: “Tôi làm cơm trưa, cùng nhau ăn đi.”

Hoắc Thanh Châu bất thành linh bị lời mời làm cho sững sốt, đợi Thẩm Duệ đứng dậy đi vào phòng bếp, trên mặt mới cười khổ một cái. Vấn đề này đúng là không nên hỏi..... Trong mắt đối phương, mình chưa chắc là bằng hữu để có thể cùng nói chuyện.

Thẩm Duệ tay nghề vẫn tuyệt vời như cũ, trên cái bàn to bày đến bảy tám món ăn, mỗi thứ đều có hương vị màu sắc thật tuyệt vời, tuy rằng đều đã nguội lạnh, nhưng không sao cả.

“Tôi không biết cậu thích ăn gì, cho nên làm mỗi thứ một ít..... Mau ăn đi.” Thẩm Duệ ngồi xuống, thuận tay bới cho Hoắc Thanh Châu chén cơm, lấy thêm một đôi đũa đưa tới.

Hoắc Thanh Châu vội vàng ngồi xuống, nhìn một lượt, mãi đến khi thấy Thẩm Duệ động đũa, chính mình mới vội vàng gấp một miếng cá chưng cho vào miệng, trong khoảng thời gian ngắn liền giật mình.

Thẩm Duệ lúc trước cũng thường xuyên làm món cá chưng, bởi vì “Hàn Tân Đình” thích ăn cá, lại càng thích bởi đối phương ăn, được Thẩm Duệ săn sóc nhiệt tình, Hoắc Thanh Châu lúc đó được hưởng không ít lộc ăn.

“Xảy ra chuyện gì?” Thẩm Duệ ý thức được đối phương hoảng hốt, thấp giọng hỏi.

Hoắc Thanh Châu phục hồi tinh thần lại, vội vàng cười nói: “Không có việc gì, con cá này.....Ăn ngon thật.” Hắn cười cười, nhưng mà ý cười vẫn chưa tới đáy mắt.

Thẩm Duệ nhíu mi, hình như có chút khó hiểu, nhưng vẫn nói: “Ăn ngon thì liền ăn nhiều một chút.”

“Tay nghề rất tốt..... Nói vậy, rất nhiều người đã được thưởng thức qua tay nghề của anh?” Hoắc Thanh Châu miệng đang nhai cơm, không khỏi có chút tò mò hỏi han.

Thẩm Duệ chính là lắc đầu, vẻ mặt vi diệu: “Không, ít khi lắm, cũng chỉ có mấy bằng hữu cùng người vợ đã chết nếm qua thôi.”

“Người vợ đã chết” – nghe thấy bốn chữ này, Hoắc Thanh Châu không khỏi ngẩn ra, nhưng lập tức thu lại thần sắc, biểu hiện hết sức bình tĩnh.

“Thật sự là đáng tiếc.” Hắn khẽ cười.

“Chỉ có vài món ăn thôi, không cần phải.....Mọi người đều biết.” Thẩm Duệ lạnh nhạt nói.

Hoắc Thanh Châu có chút dăm chiêu, nhất thời không nói gì. Hắn cúi đầu gấp chút thức ăn, từ từ ăn hết một chén cơm, mới mở miệng: “Anh Thẩm, vợ anh là nữ nhân như thế nào?”

“Vì sao lại hỏi như thế?” Đôi mi dài hơi hơi cong lên, có chút nghi hoặc.

“Bởi vì tôi muốn biết.” Hoắc Thanh Châu đặt bát cơm xuống bàn, lấy khăn lau khóe môi, trên mặt lại lộ ra nụ cười yếu ớt như cũ.

Thẩm Duệ dừng một chút, “Tôi nghĩ không cần phải trả lời câu hỏi này.”

“Chính xác là vậy.” Hoắc Thanh Châu thản nhiên nói. “Bất quá, tôi thật sự rất muốn biết.”

“Vì sao lại muốn biết?” Thẩm Duệ có hơi khó xử.

“———bởi vì anh rất yêu cô ấy.”

Khi nói ra những lời này, Hoắc Thanh Châu ngoài mặt thì ý cười dào dạt, đáy lòng thì lại chua xót không thôi.

Nhớ lại tình cảnh đêm qua, còn bây giờ Thẩm Duệ thì giữ thái độ kín như bưng, chính là dù có ngu ngốc đến đâu cũng biết rằng Thẩm Duệ đối với Tân Đình nghĩa nặng tình thâm, khó mà vứt bỏ. Nhưng mà, Hoắc Thanh Châu không cam lòng; hắn không muốn cũng không nguyện ý mà buông tha Thẩm Duệ như vậy.

“Vâng, tôi rất yêu cô ấy.” Thẩm Duệ nói. “Cho nên..... Tôi với cậu không có khả năng.”

Ý nghĩ Hoắc Thanh Châu bị kìm hãm, lập tức cười khổ nói: “Đừng cự tuyệt rõ ràng như thế.”

Cho dù tâm tư chính mình không nói ra cho thiên hạ biết, nhưng ở trong mắt đối phương, đại khái cũng không che giấu. Hắn trước giờ không có ý đồ giấu diếm tâm tình của mình, nhưng giờ phút này lại bị cự tuyệt thẳng thừng như vậy làm hắn vô cùng khổ sở.

Thẩm Duệ hơi cúi đầu: “Tôi thực cảm ơn sự quan tâm của cậu, chính là..... Vô cùng xin lỗi, tôi đối với cậu là không thể được.”

“Tôi không bắt buộc anh chấp nhận tôi.” Hoắc Thanh Châu vô thức nắm chặt hai tay, vẻ mặt vô cùng phức tạp lại kiên định. “Tôi chỉ muốn biết chuyện của anh, chính là vợ của anh; có thể được anh yêu thương đến như vậy, cô ấy thật là may mắn.”

Thẩm Duệ lắc lắc đầu, đột nhiên cười khổ, “Cậu sai lầm rồi, có thể được nàng yêu, tôi đây mới thật sự may mắn.”

“Tại sao?” Hoắc Thanh Châu cẩn thận hỏi han.

“Cô ấy vốn là một người rất lãnh đạm, nhưng do xảy ra một chuyện ngoài ý muốn nên mọi thứ trước kia cô ấy đều quên sạch, ngay cả tính tình cũng thay đổi theo.” Thẩm Duệ hồi tưởng lại, vẻ mặt có chút mê man. “Cô ấy trở nên ôn nhu..... Tuy rằng ngoài mặt vẫn như cũ trầm tĩnh, chính là dần dần trên mặt cũng có chút tươi cười, thậm chí còn nguyện ý cùng tôi ra ngoài gặp gỡ bạn bè.”

Hoắc Thanh Châu chăm chú lắng nghe, không nói gì.

Thẩm Duệ ngưng một chút, hút một hơi, tùy ý thả khói thuốc bay ra không trung.

“..... Cô ấy là một cô gái tốt, cho dù tính cách không giống như cũ, nhưng vẫn được cha mẹ tôi thương yêu.”

Hoắc Thanh Châu nhớ lại “cha mẹ chồng” mình trước kia, dù tuổi tác có lớn song tinh thần vẫn rất minh mẫn, không khỏi ở trong lòng lặng yên cười.

Cha mẹ Thẩm Duệ từ trước đến nay đối với Hàn Tân Đình rất tốt, mỗi lần về thăm ông bà, hần luôn được các lão nhân ấy hoan nghênh cùng sủng nịch. Hoắc Thanh Châu cũng rất yêu mến hai người ấy, cha mẹ hần cũng chưa từng nuông chiều hần nên khi được cha mẹ Thẩm Duệ ân cần hỏi han, hần cảm thấy mới mẻ, tự nhiên cũng muốn báo hiếu đối phương.

“Cô ấy thực sự giống như anh nói? Có lẽ tình nhân trong mắt hóa Tây Thi.” Hoắc Thanh Châu hỏi ngược lại.

Thẩm Duệ cười cười, đôi mắt giấu đi một tia sâu nào: “Cho dù là vậy, thì ở trong lòng tôi, cô ấy là người tốt nhất.”

Hoắc Thanh Châu ngẩn ngơ: “Những lời này thật làm cho người ta ghen tị mà.”

“Chính là, cô ấy lại bỏ tôi mà đi.” Thẩm Duệ miễn cưỡng cười cười. “Tôi ở bên ngoài gấp đến độ lên cơn đau tim, cô ấy vì tôi sinh một đứa nhỏ, nhưng do mất máu quá nhiều mà...”

Hoắc Thanh Châu không nhúc nhích, chăm chú nhìn đối phương.

“Thẩm Duệ.....”

“Đều là tôi sai.” Vẻ mặt Thẩm Duệ như nửa muốn cười mà cười không nổi, nửa muốn khóc mà khóc không xong.” Nếu buổi tối ngày đó không cãi nhau với cô ấy thì tốt rồi. Tôi biết thời điểm đó rất khó chịu, không phải muốn trách cô ấy, chính là vì lo lắng cho cô ấy cùng đứa nhỏ nên có hơi lớn tiếng một chút.....”

Hoắc Thanh Châu nhớ lại buổi tối ngày đó, trong lòng không khỏi nhói lên một cái. Thẩm Duệ chính là lo cho hần cùng đứa nhỏ nên khuyên hần nên an phận một chút, nhưng mà đã lớn như vậy mà còn bị nói như thế nên nhất thời nổi nóng mà cãi nhau, chuyện gì cũng chưa kịp giảng hòa. Trên thực tế, người sai chính là hần.

Nhưng mà, hần chưa bao giờ biết, Thẩm Duệ đối với chuyện này luôn giữ chặt trong lòng.

“.....Tôi thật sự rất hối hận.” Nam nhân thống khổ kêu lên, nước mắt bắt chợt lăn dài trên hai má.

6. Huỳnh Dạ - Quyển 1 - Chương 6

EDITOR: SU

BETA: BI

Hoắc Thanh Châu chung quy vẫn yên lặng, âm thầm đến bên cạnh Thẩm Duệ, do dự một chút rồi cầm lấy tay đối phương.

Mà Thẩm Duệ vẫn cúi đầu như trước, không để ý đến chuyện rút tay về, cứ để mặc cho Hoắc Thanh Châu nắm như vậy.

Y tự biết chính mình là loại người cảnh giác cao, nhưng không biết vì sao, ở trước mặt đối phương liền không làm chủ được cảm xúc của bản thân, dễ dàng phơi bày ra như thế.

Lâu nay, y vẫn luôn muốn tìm người để có thể tâm sự về chuyện của Hàn Tân Đình, nhưng mà cho đến giờ y vẫn không biết phải nói với ai. Hàn Tân Đình thì không có bạn bè, còn chính mình cũng chỉ có loại bạn bè xã giao mà thôi, chuyện giữ trong lòng đến bây giờ, cuối cùng cũng tìm được người tâm sự.

Bất kể lý do Hoắc Thanh Châu vì sao lại muốn nghe quá khứ của bọn họ, Thẩm Duệ đều vô cùng cảm kích. Ít nhất, y vẫn hy vọng có người chia sẻ với y chuyện này, chính là không nghĩ tới người này lại là Hoắc Thanh Châu.

“Người sống trên đời khó tránh khỏi việc phải hối hận” (*nguyên văn câu này là: “Nhân sinh khó tránh khỏi hậu hối”*) Hoắc Thanh Châu có chút bối rối, trong một lúc không khỏi luống cuống chân tay.

Nước mắt lại tiếp tục thi nhau rơi xuống, tuy rằng khuôn mặt tuần tú kia vẫn như cũ không một chút thay đổi, nhưng là khi nhìn cảm xúc ấy cùng với khóe mắt đỏ sẫm kia, Hoắc Thanh Châu cảm thấy lòng mình hoảng loạn.

Cái nắm tay mang lại cho Hoắc Thanh Châu một cảm giác ấm áp khó tả, nhưng khi nhìn thấy nước mắt trên khuôn mặt kia, đáy lòng lại băng giá vô cùng. Hắn rất muốn ôm lấy Thẩm Duệ, nói cho đối phương biết mình chính là Hàn Tân Đình, nhưng mà hắn không thể.

Thẩm Duệ mặc dù không phải chuyện gì cũng cho vào tai, thường ngày đối với loại chuyện thần thánh ma quỷ đã không muốn tin, nếu mình đem chuyện kia nói ra.....hậu quả có hai đường. Nếu đối phương tin thì không sao; nếu đối phương không tin, cuộc đời hắn từ nay về sau càng không thể nào tới gần người nọ ———— bởi vì Thẩm Duệ tuyệt đối sẽ không tha thứ cho việc lấy chuyện người vợ đã chết ra mà nói năng xằng bậy, làm phương thức theo đuổi.

“Hối hận..... Thật là một cảm giác rất khó chịu.” Thẩm Duệ cười cười, rút tay về lau đi dấu vết trên mặt, nhưng vẫn không che giấu được chuyện mình đã khóc.

Hoắc Thanh Châu nhìn bàn tay mình, một trận buồn bã kéo đến. Rõ ràng vừa mới đây còn nắm tay đối phương, nhưng giờ đây lại trống trải thế này; nếu như bình thường có lẽ Thẩm Duệ sẽ không cho hắn nắm tay như thế.

“Thật ngại quá, tôi có hơi thất lễ.” Nam nhân đứng dậy, tựa hồ có chút xấu hổ.

Trong đáy lòng Hoắc Thanh Châu hiểu rõ, lập tức lắc lắc đầu, “Không sao cả, đây chỉ là nhân chi thường tình.” (*cử chỉ bình thường*).

Khi Thẩm Duệ đang thu dọn lại đồ thừa, Hoắc Thanh Châu đã tự mình lau dọn chén đĩa, thậm chí còn giả vờ như không biết cất chỗ nào mà đi hỏi Thẩm Duệ, nghe thấy nam nhân kia trả lời, mới cẩn thận đem chén đĩa cất đi.

Sau khi dọn dẹp mọi thứ dẫu vào đây, khi Hoắc Thanh Châu tự hỏi không biết đã đến lúc nên tạm biệt, thì Thẩm Duệ đã mang một đĩa hoa quả tráng miệng đi tới phòng khách, trực tiếp đặt ở trước mặt hắn. Hắn lập tức đánh mất ý niệm kia trong đầu, liền ngồi xuống, cầm lấy đĩa ghim lấy một miếng táo bỏ vào trong miệng.

“Cậu Hoắc.”

“Vâng?”

“Cậu vì sao lại trở thành như vậy.....là đồng tính luyến ái?” Thẩm Duệ xem xét, đáy mắt có chút tò mò.

Hắn có chút ngoài ý muốn, mi mắt hơi nhếch lên nhưng vẫn cười cười trả lời: “Tôi không hoàn toàn là đồng tính luyến ái, chính là..... Tôi có thể cùng nam nhân phát sinh quan hệ, nữ nhân cũng không ngoại lệ, chính xác thì gọi là song tính luyến ái.”

Thẩm Duệ nuốt một miếng dưa hấu, vẻ mặt có chút dăm chiêu.

“Tuy rằng nam nữ gì tôi cũng không câu nệ, bất quá không phải ai cũng được, hy vọng anh không hiểu lầm.” Trên mặt Hoắc Thanh Châu có vài phần ngại ngùng. “Tôi nói thích anh, đó là thật.”

Thẩm Duệ im lặng hồi lâu, sau một lúc, mới mở miệng: “Tôi không thể thích người khác. Không phải vì cậu là nam nhân, thật sự là vì..... Tôi không còn có cảm giác yêu thương một ai đó như cô ấy.”

“Tôi nói rồi, không sao cả.” Hoắc Thanh Châu hơi bối rối, “Tôi không cần anh phải yêu tôi, chỉ cần cho tôi ở bên cạnh anh, quan tâm anh.....cùng với đứa nhỏ của anh, như vậy.....như vậy là đủ rồi.”

Về mặt Thẩm Duệ ôn hòa một chút, lại vẫn từ chối cho ý kiến, chính là nói: “Cậu.....muốn gặp con của tôi sao?”

Hoắc Thanh Châu một trận ngây ngốc, thật lâu sau mới hồi phục lại tinh thần, gật gật đầu: “Muốn.”

Hắn cố gắng kiềm nén sự kích động, không cho nó biểu lộ ra bên ngoài.

Đứa nhỏ kia ước chừng chắc cũng đã được hơn một tuổi, không biết là giống Thẩm Duệ hay Hàn Tân Đình? Cha mẹ hai bên đều thuộc gen tốt cả, nếu thế thì đứa nhỏ kia kì thật rất đáng yêu đây?!? Hắn vẫn nhớ thời gian hắn “ở cùng” đứa nhỏ kia, thật kì lạ... “Hàn Tân Đình” mang thai mười tháng là chuyện thật, nhưng người cảm thụ được cái thai ấy thực chất chính là Hoắc Thanh Châu.

Khi hắn biết mình đã mang thai, phải trải qua mười tháng mới gặp mặt đứa nhỏ kia, hắn hốt hoảng cực độ, có ai nói cho hắn biết phải làm mẹ thế nào đây? Hắn đâu phải là nữ nhân.

“Tôi đưa cậu đi gặp nó.” Thẩm Duệ cầm lấy chìa khóa xe.

Hoắc Thanh Châu vội vàng đứng dậy, theo Thẩm Duệ ra cửa; nhưng mà nơi đến lại làm cho hắn ngạc nhiên không thôi.

“Anh dẫn tôi đến nơi này làm gì chứ?”

Hắn đi theo phía sau đối phương, không dám đối mặt với sự thật trước mắt.

Thật lâu sau, Thẩm Duệ cuối cùng cũng dừng cước bộ, quay đầu lại nhìn hắn, khuôn mặt vẫn như trước.

“Cậu nói, tôi mang cậu tới nơi này để làm gì à?” Thẩm Duệ dừng một chút, mặt không chút thay đổi nói: “Là đứa nhỏ đó, tôi còn chưa kịp dạy nó kêu tiếng cha thì nó đã liền đi theo mẹ của mình rồi. Khi đó cô ấy mới mất không đến một tháng.”

Hoắc Thanh Châu cứng người, không dám tin những gì mình nghe được, trừng mắt nhìn mộ bia bên cạnh Thẩm Duệ.

“Rất kinh ngạc phải không?” Thẩm Duệ cười khổ nói.

“Rốt cuộc là vì sao lại mang tôi tới nơi này?” Hoắc Thanh Châu trấn tĩnh lại bản thân.

Hắn phải khổ sở vô cùng mới phát ra âm thanh đó, bề ngoài thì vậy chứ nếu nhìn kĩ thì ngón tay hắn vẫn còn đang run rẩy, nắm chặt vào nhau.

“Sở dĩ mang cậu đến đây là hy vọng cậu có thể ngừng lại.” Thẩm Duệ hướng ánh mắt ưu thương nhìn hần: “Tôi là người không đáng để cho cậu phải nhọc lòng như vậy.”

“Không cần phải nói như thế.” Hoắc Thanh Châu trầm mặc một lúc lâu, mới mở miệng nói: “ Có đáng hay không, chuyện đó tôi tự biết.”

“Vậy cậu thích tôi là vì sao? Bề ngoài sao?” Thẩm Duệ cười khổ, “Trên thực tế, chúng ta đâu biết nhau nhiều.”

Hoắc Thanh Châu nhú mi lại, muốn nói gì đó nhưng lại không thốt ra ngoài.

Thẩm Duệ nói đúng, hần và Thẩm Duệ căn bản chỉ là khách lạ qua đường. Hần theo đuổi Thẩm Duệ, sẽ chỉ mang lại phiền toái; bởi vì Thẩm Duệ cũng không cần một nam nhân theo đuổi mình. Nhưng mà.....

“Đi thôi, tôi đưa cậu về.” Thẩm Duệ bình tĩnh nói.

Hoắc Thanh Châu không hề động đậy, cũng không phát ra bất cứ âm thanh gì, chỉ cúi đầu.

Thẩm Duệ không thấy rõ vẻ mặt của đối phương, do dự một hồi, lại kêu một tiếng: “Cậu Hoắc?”

Cả người Hoắc Thanh Châu run lên, chậm rãi ngẩng đầu, một chút tái nhợt cũng hông có; phiền muộn, ưu thương.....cái gì cũng đều không có. Hần không còn nhú mày như vừa nãy, mọi thứ bây giờ đều thả lỏng, hai mắt đen láy, trong suốt.

Thẩm Duệ ngơ ngác nhìn đối phương, nói không ra lời.

Hoắc Thanh Châu lại đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười vô cùng trầm thấp: “Anh nghĩ rằng tôi thích anh là vì như vậy sao?”

Thẩm Duệ phục hồi tinh thần lại, cắn chặt môi, không biết vì sao đáy lòng lại đột nhiên đau xót.

“Anh căn bản cái gì cũng không hiểu.....” Hoắc Thanh Châu phát ra tiếng cười chua xót, “Anh căn bản cái gì cũng không hiểu!”

Hần kiêu ngạo mà nhìn thẳng Thẩm Duệ, đáy mắt tràn đầy châm chọc. Hoắc Thanh Châu chính là người như vậy, tự tin mà hiên ngang, nhưng mà Thẩm Duệ không giống hần.....Liều lĩnh buông tha đối phương? Hoắc Thanh Châu từ trước đến giờ cái gì cũng phải làm cho bằng được. Hần đã muốn tìm một năm chứng minh chính mình quên không được Thẩm Duệ, hiện giờ không cần đối phương phải đáp lại, nhưng lại bị đối phương thẳng thừng cự tuyệt.

Thẩm Duệ cái gì cũng không biết, mà hắn cũng không thể cho Thẩm Duệ biết sự thật.

“Thựcxin lỗi.” Thẩm Duệ nhẹ nhàng nói.

“Không cần giải thích!” Hoắc Thanh Châu có chút không kiềm chế được mà quát lên.

Đúng vậy, Thẩm Duệ không có làm gì sai; có sai là do y quá si tình mà thôi, một lòng một dạ vì người vợ đã chết của mình.

Còn người sai nhiều nhất chính là hắn. Hắn căn bản không nên tìm đến Thẩm Duệ.

Hoắc Thanh Châu bỗng nhiên nở nụ cười vài tiếng, tiếng cười khàn khàn mà kiên sếp. Hắn nói: “Tôi mới nên xin lỗi, thật sự là có lỗi với anh, từ nay về sau tôi sẽ không bao giờ đi theo anh nữa.”

Rồi sau đó, hắn xoay người rời đi.

Thẩm Duệ kinh ngạc nhìn bóng dáng của nam nhân kia, đột nhiên ý thức được dường như nam nhân ấy có lẽ muốn khóc.

Hoắc Thanh Châu bước nhanh đi, cước bộ dồn dập vội vàng.

Phía sau hắn bây giờ chỉ còn lại tình yêu đã chết của Thẩm Duệ cùng đứa nhỏ kia, tình yêu mà đối phương tự cho là không thể phai nhòa. Tại chính nơi này còn bị đối phương cự tuyệt thẳng thừng, hắn bị như vậy sao còn có thể tiếp tục yêu Thẩm Duệ.

“——- Cậu Hoắc! Từ từ đã!” Phía sau truyền đến thanh âm của nam nhân có chút vội vã.

Hắn không có dừng lại cước bộ, ngược lại càng đi nhanh hơn. Nơi này dù sao cũng là vùng ngoại ô, xe cộ lui tới cũng không nhiều, Hoắc Thanh Châu rõ ràng đã đi đến hàng cây bên kia đường, thậm chí chưa từng quay đầu lại.

Chính là chỉ trong nháy mắt, liền bị một lực đạo nắm lấy tay từ phía sau.

Hoắc Thanh Châu tức giận nói: “Buông tay.”

“Nơi này không có taxi, tôi đưa cậu về.” Thẩm Duệ dường như bỏ ngoài tai những gì Hoắc Thanh Châu nói, cứ kiên trì nắm chặt tay hắn.

“Anh còn muốn làm gì? Tôi nói sẽ buông tha cho anh, anh đừng ở đây làm bộ làm tịch gì nữa!” Hoắc Thanh

Châu quay đầu lại quát, bắt gặp ánh mắt đối phương nhìn mình liền ngậy người, không biết phải nói gì.

Thẩm Duệ nhìn thẳng hấn, vẻ mặt mang một chút kinh ngạc.

Hoắc Thanh Châu chỉ cảm thấy trên mặt một mảng lạnh lẽo, lấy tay lau đi, mới phát hiện đó là nước mắt. Hấn trừng mắt nhìn, hốc mắt đỏ hoe không ngừng rơi lệ.

“Anh còn muốn nhìn gì nữa hả?” Hoắc Thanh Châu hung tợn nói, đồng thời lấy tay hủy đi dấu vết đáng xấu hổ trên mặt mình.

“Cậu thật sự.....thích tôi như vậy sao?” Thẩm Duệ trên mặt tràn ngập sự khó xử.

Hoắc Thanh Châu cười ha hả, nhân lúc Thẩm Duệ lơ lửng liền dùng sức rút tay lại.

“Anh muốn nghĩ sao thì tùy, dù sao chúng ta cũng sẽ chẳng bao giờ gặp lại nữa.” Hấn cười hừ nói.

“Tôi không hiểu.” Thẩm Duệ lẩm bẩm, vẻ mặt trở nên khó hiểu. “Chúng ta chỉ mới gặp mặt nhau mấy lần, vì sao chỉ như thế mà cậu thích tôi? Nếu nói vừa thấy đã chung tình, tôi căn bản là.....”

“Tôi mặc kệ anh nghĩ như thế nào.” Hoắc Thanh Châu khước mắt phiếm hồng, lại vẫn âm đạm như cũ nói. “Tôi nói rồi, chuyện đến đây là hết, tốt nhất anh nên mau chóng quên đi.” Hấn cười một cái, xoay người rời đi.

Chính là, lại một lần nữa, Thẩm Duệ kéo hấn lại.

Hoắc Thanh Châu không còn chút kiên nhẫn, liền nắm chặt tay nắm thẳng lên mặt Thẩm Duệ; bị một đòn đau, ngay cả khước môi cũng đã bị rách chảy máu.

Hoắc Thanh Châu không ngờ được Thẩm Duệ không tránh ra, ngược lại Thẩm Duệ không nghĩ rằng Hoắc Thanh Châu như thế mà ra tay. Hai người cứ như vậy mà ngậy ngốc nhìn nhau.

Sau một lúc lâu, Thẩm Duệ ý thức được chính mình vừa bị đánh, liền dùng sức nắm lấy cổ áo của đối phương kéo đến trước mặt mình.

Hoắc Thanh Châu như thế vẫn quật cường nói: “Buông tay.”

“Không.” Thẩm Duệ liền đáp lại. “Tôi đưa cậu về.”

“Tôi có chân, tự biết đi.”

“Nơi này cách nội thành quá xa.”

“Tôi nói lại lần nữa, buông tay.” Hoắc Thanh Châu lạnh lùng nói.

Thẩm Duệ không lên tiếng trả lời, lại gắt gao nắm lấy tay hắn, chưa từng có dấu hiệu buông ra.

“Anh muốn như thế nào mới chịu buông tay ra đây hà?”

“Để cho tôi đưa cậu về.”

Một lần nữa lại bị từ chối, điều đó đang thử thách lòng kiên nhẫn của Thẩm Duệ. Chính mình có ý tốt, có sao đối phương cứ không chịu nhận?

“Tôi không cần lòng tốt của anh.” Hoắc Thanh Châu cười lạnh. “Nhanh buông tay ra, bằng không thì hậu quả tự mà gánh lấy.”

Thẩm Duệ vẫn như trước không buông tay, Hoắc Thanh Châu bực bội lại tặng thêm một cú đấm; lần này thì Thẩm Duệ tránh được, đồng thời vô cùng giận dữ.

“Cậu không thể yên phận một chút, nhận lấy thành ý của người khác sao?!” Âm điệu Thẩm Duệ tức giận vô cùng.

“Ý tốt của anh? Hừ, tôi khinh!” Hoắc Thanh Châu khinh miệt trả lời.

“Bốp!” Thẩm Duệ chưa bao giờ tức giận đến như vậy, cũng không phải vì một câu nói mà đánh người. Đây là lần đầu tiên, y vì một câu nói mà đánh người.

Hoắc Thanh Châu đưa tay sờ vào bên má bị đánh, ngoài một chút hơi nóng ầm ra, thì có thêm một chút đau đớn nữa.

Thẩm Duệ chậm rãi thu hồi tay lại, ôn hòa nở nụ cười: “Đem câu nói kia thu hồi lại đi.”

“Không thích.” Hoắc Thanh Châu cười lạnh.

———— CỤC DIỆN LÂM VÀO BẾ TẮC.

Khi phát sinh trường hợp ẩu đả, Hoắc Thanh Châu luôn đứng ngoài quan sát, xem kịch vui, bởi vậy mà hắn không biết đánh nhau. Thẩm Duệ thì ngược lại, chỉ ít đã từng đánh nhau lúc còn trẻ, nên kinh nghiệm có không ít, hơn hẳn Hoắc Thanh Châu.

Thế là, dù cố gắng bao nhiêu thì không lâu sau đã bị Thẩm Duệ chiếm thế thượng phong.

Y tức giận vì sự lỗ mãng của đối phương, trong lúc nhất thời đã quên Hoắc Thanh Châu như thế cũng là do y đã cự tuyệt người ta, nên xuống tay không chút lưu tình làm Hoắc Thanh Châu không đỡ được, cứ như vậy mà lãnh trọn tất cả.

“Anh..... Anh rốt cuộc là muốn gì hả?” Hoắc Thanh Châu vẫn cứng giọng nói.

“Tôi nói, tôi sẽ đưa cậu về.” Thẩm Duệ lạnh lùng thốt.

Hoắc Thanh Châu cười khẩy, nhẹ giọng nói: “Tôi có thể kêu người đến đón, không cần phiền đến anh.”

“Cậu Hoắc, tôi.....” Thẩm Duệ lúc này mới hoàn hồn, nhìn lại “kiệt tác” mình đã “vẽ” ra trên mặt Hoắc Thanh Châu, nhất thời thấy có lỗi vô cùng, liền đi đến gần để quan sát kĩ vết thương.

Liền lúc đó lại bị Hoắc Thanh Châu túm lấy kéo xuống đất, dẫm cho một cái. Thẩm Duệ rên lên một tiếng, trải qua giằng co một hồi, cuối cùng Hoắc Thanh Châu đã khống chế được Thẩm Duệ.

“Dừng, dừng ở đây.” Hoắc Thanh Châu đầu tóc rối bời, sắc mặt khó coi.

Đã áp chế được đối phương, nhưng cái tư thế ngồi khóa người trên người nam nhân kia thì thật không được tự nhiên chút nào. Lại càng không để ý chính mình đang có bao nhiêu vết thương trên mặt, bao nhiêu chặt vật, ngay cả quần áo cũng không được chỉnh tề, đều dính đầy bùn đất.

Nhưng Thẩm Duệ thì coi như không nghe thấy, cứ ngơ ngác nhìn Hoắc Thanh Châu, vẻ mặt thì vô cùng kì quái.

Hoắc Thanh Châu bị nhìn đến bực bội, nhịn không được nói: “Nhìn cái gì mà nhìn!”

“Cậu.....Có phản ứng.” Thẩm Duệ khó khăn để thốt ra lời, kèm theo một chút nghi hoặc cùng khó hiểu.

Hoắc Thanh Châu ngẩn ngơ, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy bộ vị của mình không biết đã bán ngạnh từ khi nào, lại còn ở trên bụng nam nhân.....; hần sưng sốt vô cùng, loay hoay một hồi mới hồi phục tinh thần, vội vàng trèo xuống khỏi người Thẩm Duệ, muốn nói gì đó nhưng lại không thể mở miệng.

Vừa rồi trong quá trình vật lộn với đối phương nên không tránh được tình trạng va chạm thân thể, huống hồ chi đối tượng lại là Thẩm Duệ, dưới tình huống như thế thì có phản ứng cũng không có gì lạ; nhưng mà Hoắc Thanh Châu dù sao cũng không có da mặt dày đến như thế.

Hần hiện giờ cảm thấy vô cùng khó xử, vô cùng xấu hổ.

Vì sao dù thế nào mình cũng phải thích Thẩm Duệ? Vì sao không phải là người khác mà cứ phải là y? Lại nhiều lần bị đối phương cự tuyệt, ngay cả trò hề vừa rồi cũng đã diễn cho đối phương xem..... Hoắc Thanh Châu chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ đến thế này.

Hắn không dám nhìn Thẩm Duệ, e ngại sẽ nhìn thấy ánh mắt mang ý khinh thường của đối phương nên vội vàng xoay người rời đi.

Cũng không biết đi được bao lâu rồi, Hoắc Thanh Châu định gọi điện gọi người tới đón, nhưng mà xem xét lại tình cảnh hiện tại, muốn tỉnh tâm một chút nên liền dẹp bỏ ý định này.

Mà thực chất Thẩm Duệ đã lái xe theo hắn từ phía sau, thấy hắn dừng thì cũng cho xe dừng.

“Lên xe.” Thẩm Duệ lúc này chính là thản nhiên nói.

“Không cần theo tôi.” Hoắc Thanh Châu thờ ơ nói.

Thẩm Duệ không nói nhiều, chính là xuống xe, bắt buộc đem đối phương vào xe. Hoắc Thanh Châu đại khái cũng đã ý thức được nên cũng tùy ý đối phương, nhưng mà vẫn chưa dám nhìn thẳng mặt Thẩm Duệ.

Thẩm Duệ trở lại xe, rõ máy, thật lâu sau mới nói: “Hôm nay..... thật có lỗi.”

Hoắc Thanh Châu làm như không nghe thấy.

“Tôi không cố ý muốn động thủ, chính là nhất thời không kiềm chế được mình, hy vọng cậu không để bụng; tất nhiên, tiền thuốc men tôi sẽ phụ trách.” Thẩm Duệ thấp giọng nói.

“Đừng nói như vậy.” Hoắc Thanh Châu bình tĩnh nói, “Nghiêm túc mà suy xét, tôi cũng có phần không đúng, chuyện này coi như đã xong, không ai nợ ai.”

Không khí lúc đó thật kì lạ, ngay cả nói chuyện cũng phải lựa chọn ngôn từ cho thật thận trọng; Thẩm Duệ nhớ lại thời gian trước, ý thức được tình cảm của đối phương, không khỏi có chút buồn bã.

Vô luận thế nào, đều là do hắn đã cự tuyệt người ta.

Mặc khác, Hoắc Thanh Châu cũng đang suy nghĩ không thôi.

Hắn phát giác chính mình thật ra không hiểu Thẩm Duệ rốt cuộc là suy nghĩ gì.....Cho dù mình bị bỏ lại ở chốn hoang vu này thì cũng có cách để giải quyết. Nhưng mà Thẩm Duệ lại cứ kiên quyết muốn đưa hắn về. Rốt cuộc là Thẩm Duệ đang nghĩ gì?

“Thẩm Duệ, anh.....”

“———— sau này có thể gặp lại được không?” Thẩm Duệ đột ngột hỏi.

Hoắc Thanh Châu một trận kinh ngạc, “Vì sao lại hỏi như thế?”

“Không làm tình nhân, có thể làm bằng hữu đi.”

Hoắc Thanh Châu bật cười, “Anh không phải đã quên tôi đã nói gì với anh sao? Tôi thích anh nên không thể có chuyện chỉ làm bằng hữu.”

“Tôi không quên. Chính là tôi cũng đã nói qua, muốn tôi lại đi thích một người khác là rất khó.” Thẩm Duệ thấp giọng nói, “Hoắc Thanh Châu, cậu thật sự thích tôi sao?”

Đây là lần đầu tiên y gọi thẳng họ tên hắn ra.

Hoắc Thanh Châu mím môi, bất đắc dĩ nói: “Chẳng lẽ anh không nhìn thấy sao?”

Thẩm Duệ trên mặt dù bình tĩnh nhưng trong mắt lại loáng thoáng xuất hiện một tia mỉm cười.

Sau ngày ấy, Thẩm Duệ bắt đầu chủ động hẹn Hoắc Thanh Châu ra ngoài, tuy rằng không nhiều lắm, cũng chỉ là đi ăn cơm với nhau, lâu lâu lại cùng nhau uống rượu; nhưng mà Hoắc Thanh Châu trong lòng lại sinh mâu thuẫn.

Cùng lúc nhìn thấy Thẩm Duệ mà vui sướng, lại vì chuyện Thẩm Duệ đem mình trở thành bằng hữu mà buồn rầu. Thế là Hoắc Thanh Châu lâm vào mâu thuẫn. Không nhận được điện thoại của Thẩm Duệ thì khổ sở không thôi, nhận được rồi thì lại do dự, cuối cùng thì vẫn cam tâm tình nguyện, hẹn trước ứng phó sau.

Thẩm Duệ đại khái cũng biết hắn sẽ khó xử, ngoài những lúc ngẫu nhiên tìm hắn ra, còn lại đều không chạm mặt.

Hoắc Thanh Châu biết lòng mình vẫn còn tình cảm ngày trước, chẳng những không phai mà còn sâu đậm thêm. Bởi vậy, bây giờ chỉ còn cách ẩn nó trong lòng, cố sắm vai bằng hữu cho tốt, quyết không để lộ ra.

Hắn cũng chỉ có thể làm như thế. Dù sao, cho tới bây giờ không thể rời xa Thẩm Duệ.

7. Huỳnh Dạ - Quyển 1 - Chương 7

EDITOR: SU

BETA: BI

“Anh đi làm?” Hoắc Thanh Châu thuận miệng hỏi khi thấy Thẩm Duệ một thân trang phục chỉnh tề.

Người đàn ông cởi áo vest ra, thuận tay nói lỏng cà vạt, “Đúng vậy, hôm trước mới đi phỏng vấn, hôm nay là ngày đầu tiên chính thức đi làm.”

Hoắc Thanh Châu nhú mày, mỉm cười nói: “Tôi còn nghĩ anh sẽ nghỉ ngơi dài hạn thêm nữa chứ, dù sao thì những ngày nghỉ vừa qua thật là êm đềm.”

Mấy ngày này, do hai người đều không có đi làm nên hễ rảnh rỗi là gặp nhau, cả ngày cùng đi chơi; chẳng hạn như đi xem phim hay đi mua sắm này nọ, nhưng đa số thời gian đều ở nhà Thẩm Duệ, hai người hoặc cùng nhau nói chuyện trên trời dưới đất, hoặc là Thẩm Duệ xuống bếp nấu một bữa thật ngon.

“Tôi chỉ cảm thấy cứ như vậy hoài thì không được.” Thẩm Duệ cười một cái. “Buổi tối muốn ăn gì?”

Hoắc Thanh Châu không suy nghĩ, liền mở miệng nói: “Anh xuống bếp à?”

“Nếu muốn tôi xuống bếp thì nên đi siêu thị một chuyến. Nguyên liệu nấu ăn để trong tủ lạnh hình như là không còn lại gì nhiều.....” Thẩm Duệ vừa nói vừa nhăn mi lại.

“Vây đi thôi.” Hoắc Thanh Châu cười nói.

Gần nhà hình như có một cái siêu thị, đi bộ cũng chỉ mất năm phút, đến đó mua đồ là thuận tiện nhất.

“Chờ một chút, tôi đi thay quần áo.” Thẩm Duệ không có ý phản bác mà bình tĩnh trả lời, tiếp theo liền xoay người lên lầu.

Hoắc Thanh Châu gần như mê đắm xương bả vai lộ ra phía sau chiếc áo sơ mi kia, sau đó lại khẽ thở dài một cái.

Hoắc Thanh Châu đã lâu không thấy hình ảnh chỉnh tề này của Thẩm Duệ. Nhớ lúc trước, mỗi khi Thẩm Duệ đi làm, Hoắc Thanh Châu đều xung phong đảm nhận công việc thắt cà vạt cho Thẩm Duệ, thế mà loay hoay mãi cũng không xong, cho đến khi Thẩm Duệ khuyên nhủ mới chịu thôi, sau đó còn bị y nhiều lần giễu cợt.

Thẩm Duệ luôn nói bàn tay “Hàn Tân Đình” nhìn như tinh xảo linh hoạt nhưng kì thực là không phải vậy. Hoắc Thanh Châu trước sau đều không nguyện ý chấp nhận điểm này, rồi lại sinh hờn dỗi. Sau đó, đều phải là đối phương mở miệng giải thích cộng thêm làm nũng, Hoắc Thanh Châu mới tha thứ cho.

————— rõ ràng đó là chuyện của hai năm về trước, có sao lại tự nhiên nhớ lại.....

Vẻ mặt Hoắc Thanh Châu trở nên ảm đạm.

Thẩm Duệ vừa vịn từ trên lầu đi xuống, âm thầm quan sát vẻ mặt buồn bực kia, dường như có chút dăm chiêu.

Thật lâu sau, mới nghe thấy âm thanh của Thẩm Duệ nói: “Đi thôi.”

Hoắc Thanh Châu phút trước còn có chút mờ mịt, rất nhanh liền hồi phục tinh thần lại, vội vàng đứng dậy đồng thời nở nụ cười.

Thời tiết chạng vạng tối có chút gió mát, Hoắc Thanh Châu lẳng lặng theo Thẩm Duệ, dọc đường đi cũng không nói chuyện. Mà đối phương dường như cũng không chú trọng lắm, chính là không nhanh không chậm mà bước, cũng không quay đầu lại nhìn.

Sau khi vào siêu thị, Thẩm Duệ kéo xe đẩy, liền hướng khu rau quả mà đi, Hoắc Thanh Châu nhìn bóng dáng cao ngất kia, giống như vô tình mà mở miệng hỏi: “.....Thiếu chút nữa đã quên hỏi, anh đi làm ở công ty nào?”

Kỳ thật, nói không ngại là cũng không đúng. Hắn biết chính mình rất để ý, bởi vì Thẩm Duệ đi phỏng vấn mà cũng không nói qua với hắn. Tuy rằng trước mắt nhau là bằng hữu, nhưng Hoắc Thanh Châu không thích cảm giác mình là người ngoài cuộc tí nào.

Thẩm Duệ thuận miệng đáp tên của một công ty, một bên đang phân vân không biết nên chọn loại thịt nào.

Hoắc Thanh Châu trầm ngâm một chút, mới vừa cười vừa nói: “Kỳ thật nếu lấy lý lịch của anh ra xét thì chuyện anh có thể vào được một công ty tốt làm việc là không ngoa.”

“Không sao cả, nơi đó cũng tốt, rất thoải mái.” Thẩm Duệ quay đầu lại, có chút thâm ý nhìn Hoắc Thanh Châu, “Cậu lo lắng quan tâm đến công việc của tôi lắm sao?”

“Đã là bằng hữu, tất nhiên là phải quan tâm chứ.” Hoắc Thanh Châu chỉ dám cười trừ cho qua.

Thẩm Duệ cười một cái, sau đó trở lại chuyện tâm nghiên cứu đồ ăn, không lâu sau đã chọn được các nguyên liệu ưng ý, cứ thế mà đẩy xe đến quầy tính tiền.

Hoắc Thanh Châu tranh thủ tán gẫu với đối phương, cho đến khi phát hiện nữ nhân xung quanh nhìn hẩn với Thẩm Duệ với con mắt không bình thường chút nào.

Kỳ thật hai người đàn ông cùng nhau đến siêu thị mua đồ, đã thế còn cười nói rôm rả, đúng là rất đáng để quan sát..... nhưng mà với ánh mắt này.....Tưởng tượng chính mình cùng Thẩm Duệ trong mắt những nữ nhân này là quan hệ tình nhân, Hoắc Thanh Châu liền bối rối đến đỏ cả hai bên tai.

“..... Hoắc Thanh Châu, xảy ra chuyện gì vậy?” Thẩm Duệ khó hiểu hỏi.

“Không có việc gì, tôi không sao.” Hẩn khó khăn trả lời, trên mặt lộ ra chút biểu tình xấu hổ.

May mà Thẩm Duệ không có hỏi gì nhiều, chính là tính tiền xong, hai người đều cầm lấy đồ đã mua rồi đi ra cửa.

Sau khi ném qua bữa tối, Hoắc Thanh Châu tự động đi vào bếp, bắt đầu rửa chén.

Lúc đầu, Thẩm Duệ cho hẩn là khách nên kiên quyết không đồng ý hẩn động tay vào, cho đến khi hai người tương đối đã quen mới đồng ý cho Hoắc Thanh Châu phụ giúp rửa chén.

Thẩm Duệ theo thường lệ đem hoa quả vừa mua được cất gọn gàng, sau đó lấy ra một đĩa ô mai, còn tiện tay đổ một ít sữa đặc ra chén, đem tất cả ra phòng khách.

Khi Hoắc Thanh Châu đi vào đã thấy Thẩm Duệ đem ô mai có quết một ít sữa đặc cho vào miệng nhắm nháp.

“Có muốn ăn không?” Thẩm Duệ nhìn thấy hẩn đến liền cười cười hỏi.

Hoắc Thanh Châu ngồi xuống bên cạnh Thẩm Duệ, bắt chước giống đối phương, đem ô mai cho vào miệng. Ô mai như thế mà ngọt, mùi hương thơm lừng, sữa đặc ngọt mà không ngấy, ăn thật là ngon miệng.

“Ăn ngon không?” Thẩm Duệ hỏi

Hoắc Thanh Châu chỉ muốn tươi cười trả lời câu hỏi này. Nhưng mà, có một chuyện làm hẩn đứng ngồi không yên.

Đối phương ăn ô mai, nơi khóe môi có dính một chút sữa đặc, liền vươn đầu lưỡi liếm lấy. Cử chỉ này chỉ là đơn thuần, bình thường nhưng đối với Hoắc Thanh Châu thì lại là một hình ảnh thật hấp dẫn, thậm chí còn cho đó là một ám chỉ rất là gợi tình a.

Hẩn đương nhiên biết rõ Thẩm Duệ không thích đàn ông, nhưng mà chính mình lại đang có tâm địa xấu

xa, kiểm chế không đăng, Hoắc Thanh Châu dứt khoát dừng dậy xin phép ra về.

Sau khi trở lại xe, hắn mới nhẹ nhàng thở ra, nhớ lại vừa rồi bản thân suýt không kiểm lại được, rồi lại nhớ đến bộ dạng không biết kia của Thẩm Duệ, không khỏi cười khổ.

Dù sao đối phương đã nói rằng mình không thích đàn ông, cho dù lời nói hay hành động cổ quái kia của hắn bày trước mặt đối phương, đối phương cũng chẳng nghĩ đến phương diện kia, tin rằng đối phương có thể hiểu thấu tâm tư của chính mình là quá vọng tưởng.

Nhưng mà, Thẩm Duệ thật sự chưa phát hiện ra gì sao? Hắn kiểm chế đến chết lên chết xuống, miệng lưỡi khô khốc,.....đối phương thật sự hoàn toàn không biết sao?

Càng nghĩ càng rồi, chung quy vấn đề này thật nan giải mà!

Thẩm Duệ gần đây bận rộn nhiều việc.

Hoắc Thanh Châu nhìn chiếc đi động cả ngày không một tiếng chuông vang lên, không nghĩ chính mình thực chất đang chờ đợi người ta.

Gần đây Thẩm Duệ làm việc tương đối tốt, khiến cấp trên hài lòng vô cùng, nên kéo đi hết chỗ này đến chỗ nọ. Do quá bận nên ngay cả giao ước hẹn gặp nhau cuối tuần cũng vì thế mà bị hủy bỏ.

Hoắc Thanh Châu là đàn ông, nên biết đi xã giao vì công việc là như thế nào, vì thế cũng không muốn làm phiền Thẩm Duệ, nhưng mà cũng vì vậy mà trong lòng sinh ra cảm giác buồn bã.

Thẩm Duệ tựa hồ đã có một chút xa rời quá khứ đau buồn kia. Hiện tại Thẩm Duệ không còn uống rượu say đến quên trời đất, cho dù là uống rượu vì công việc cũng đã ý thức được chừng mực, sắc mặt không còn tái nhợt như trước, có da có thịt hơn, cả người đều có tinh thần.

Hoắc Thanh Châu vì việc này mà rất vui mừng, nhưng cũng bởi chuyện đó mà cảm thấy có chút mất mát.

Bởi với những biểu hiện này đều đã muốn nói: Thẩm Duệ có lẽ đã muốn quên đi người vợ đã chết của mình.

Hắn tự biết không thể cứ để mặc Thẩm Duệ đắm chìm trong quá khứ đau buồn kia; nhưng khi đối phương dần buông ra, thì hắn lại đau lòng không thôi. Nguyên nhân cũng là do hắn, Hoắc Thanh Châu từ trước đến giờ đều yêu Thẩm Duệ, lúc trước đã vậy, về sau càng không thay đổi; mà Thẩm Duệ yêu “Hàn Tân Đình” lúc đó chính là yêu hắn....

Đang nghĩ ngợi trong đầu thì di động lại vang lên, Hoắc Thanh Châu vội vàng cầm lấy điện thoại, chỉ nghe thấy từ di động vang lên tiếng cười cùng giọng nói của một người đàn ông: “Cậu Hai đêm nay có rảnh không?”

Hắn ngẩn ra, ý thức được người nọ không phải là Thẩm Duệ, mà là người bạn “thanh mai trúc mã” của hắn, nhất thời có chút thất vọng, miễn cưỡng trả lời: “Xảy ra chuyện gì? Tìm tôi có việc gì không?”

Người nọ cười nói: “Hôm nay là sinh nhật của tôi mà, buổi tối có mở tiệc, cung kính xin mời Cậu Hai tham dự có được không?”

Hoắc Thanh Châu suy nghĩ một chút, bây giờ cũng đã chạng vạng tối, Thẩm Duệ chắc cũng sẽ không gọi điện nên liền nói: “Cũng tốt, địa điểm là đâu? Tôi ở một mình buồn chán đến chết đây.”

Người nọ nói địa điểm ở quán bar, bông đùa thêm vài câu thì cúp máy.

Hoắc Thanh Châu buông điện thoại xuống, trở về phòng thay quần áo, rồi đi ra ngoài.

Đêm nay là sinh nhật bạn của hắn, tên là Trương Di, bạn hắn là con lai, trong người hình như có đến bốn dòng máu, còn nghe đồn là có quan hệ huyết thống với vương tộc của một tiểu quốc nào đó bên Châu Âu.

Bọn họ đã từng cùng nhau chơi chung một ban nhạc, phần đông trong ban nhạc đều là bạn với nhau từ lúc nhỏ, là thanh mai trúc mã, Hoắc Thanh Châu cho dù công việc bận rộn cũng không có cắt đứt quan hệ với những người này.

Hoắc Thanh Châu chạy đi mua quà sinh nhật trước rồi mới chạy đến bữa tiệc.

“Ngay cả sinh nhật của ta mà Cậu Hai cũng đến muộn, không phạt rượu là không được.” Trương Di cười nói, trên khuôn mặt phong tình tuấn tú ấy đã mang một chút hơi men.

“Là ta sai.” Hoắc Thanh Châu nhận lỗi, tiếp nhận ly rượu kia, một hơi cạn sạch, sau đó cười một cái.

Nhìn xung quanh thấy ai ai cũng dẫn theo bạn trai hoặc bạn gái, Hoắc Thanh Châu liền ngồi xuống bên cạnh Trương Di mà trêu tức: “Nhìn mọi người ai cũng có đôi có cặp, thấy cậu có một thân một mình, tôi thật thương xót thay.”

Trương Di buông ly rượu, cười nói: “Tôi không thích ràng buộc, cậu xem cậu đi, không phải cũng đang độc thân sao?”

“Thế thì chúng ta kết đôi đi?!” Hoắc Thanh Châu đùa.

Hắn cùng Trương Di từ nhỏ đã cùng nhau ăn chơi lêu lổng, có việc gì mà chưa từng thấy qua! Hai người đến cùng một loại, nam nữ gì cũng ăn tất, đương nhiên cũng đã từng cùng nhau phát sinh không ít quan hệ thân mật, tuy rằng như thế, lại không yêu nhau mới là vấn đề chính.

“Cũng tốt.” Trương Di ra về đứng đắn, “Cậu đã có thành ý, đêm nay tôi sẽ đảm nhận vai bạn trai của cậu vậy.”

Thấy hai người bọn họ trêu đùa nhau, mọi người bắt đầu cho rằng bọn họ nên biểu lộ một chút mới giống; mà cái gọi là biểu lộ một chút không chỉ là hôn môi hay âu yếm linh tinh mà là phải thật bỏng mắt mới được.

Hoắc Thanh Châu không nói gì, chỉ cười cười, hướng mặt Trương Di nhẹ nhàng hôn một cái.

Trương Di ngẩn ra, giật mình cười: “Cậu cho là chỉ như vậy là thôi sao?”

“Không thể sao?” Hoắc Thanh Châu cười cười.

Trương Di lắc đầu, bắt ép đối phương phạt rượu vì coi mình như con nít mà đối đãi.

Đêm cũng đã khuya, đa số mọi người đều đã say khướt, Hoắc Thanh Châu ngồi một mình trong góc, ngón tay vuốt ve ly rượu đang cầm.

“Đã xảy ra chuyện gì thế Cậu Hai?” Trương Di từ xa đi tới, cũng đã hơi ngà ngà say.

“Tôi không sao.”

“Tôi không tin.” Trương Di cười nói, “Cậu có chuyện gì mà không nói, vừa rồi sao tự nhiên lại hành động như vậy?”

Hoắc Thanh Châu hỏi tới: “Không vui sao?”

“Đương nhiên.” Trương Di nói, “Một năm không gặp, cậu thay đổi rồi.”

“Là ý tứ gì đây?”

“cậu lúc trước cái gì cũng ăn, nam nữ đều không câu nệ; hiện tại ngay cả một đêm tình cũng không muốn. Có lẽ nào.....là.....” nơi đó xảy ra vấn đề?” Trương Di cười nói.

“Ai xảy ra vấn đề!” Hoắc Thanh Châu cười mắng, “Cậu bớt suy nghĩ đen tối lại đi.”

“Thế là vì chuyện gì? Vô duyên vô cớ cấm dục mình, đây không phải là tác phong của cậu.” Trương Di thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói: “Nếu có vấn đề gì, sao không nói tôi biết? Nói không chừng tôi có thể hỗ trợ.”

“Cậu không giúp được gì đâu.” Hoắc Thanh Châu cười khở.

“Vì sao?”

“Tôi chỉ là.....đang thích một người.” Hoắc Thanh Châu thản nhiên nói.

Trương Di không nói gì, sau một lúc lâu, mới khe khẽ thở dài: “Đúng là, chuyện này tôi không giúp được gì.”

Hoắc Thanh Châu trầm mặc thật lâu, sau đó mới hồi phục tinh thần, lấy gói quà từ trong túi ra.

“Nhận lấy, đây là quà sinh nhật của cậu.”

Trương Di tiếp nhận, cũng không nói lời cảm tạ, tùy tay mở gói quà ra, kinh ngạc nói: “Không phải tập tục Đài Loan không cho tặng cùng một món quà sao?”

“Cậu là người nước ngoài mà cũng chú ý đến sao?”

“Tôi là con lai.” Trương Di sửa lại, “Cảm ơn món quà. Nhưng vì sao lại là đồng hồ chứ?” Hần càng nói càng nghi hoặc.

“Tôi nghĩ sao thì mua vậy.” Hoắc Thanh Châu đứng dậy, “Tôi đi trước, hôm nào gặp.”

Trương Di nhìn chiếc đồng hồ nghĩ mãi không thông, tùy tiện cất lại vào hộp thì vô tình thấy một dòng chữ quảng cáo bằng tiếng Pháp dưới đáy: “Kỷ niệm từng có, đó là một khoảng thời gian đẹp đẽ.”

Hoắc Thanh Châu vòng qua quầy bar, đang định bắt taxi về lại đột nhiên dừng lại.

Hần ngơ ngác nhìn nơi quầy bar, chỗ có một đôi nam nữ đang ngồi nói chuyện, không khỏi sững sờ.

Cô gái đưa lưng về phía hắn, nên hắn không biết mặt mũi ra sao, nhưng mà nam nhân ngồi bên cạnh với khuôn mặt tuấn mỹ kia thì không thể không quen được.

—— không phải đó là Thẩm Duệ sao?

Trong đầu tự nhiên trống rỗng, không biết có nên lại chào hỏi hay là thôi. Thẩm Duệ nửa đêm cùng đàn bà ở quán bar uống rượu, muốn nghĩ trong sáng cũng không được.

“———— xảy ra chuyện gì thế?” Phía sau truyền đến tiếng nói quen thuộc, là Trương Di.

“Tôi không sao.” Hoắc Thanh Châu xoay người, lạnh nhạt nói: “Cậu sao lại ra đây?”

“Những người đó đều đã ngủ say như chết, tôi tính đi kêu taxi đem từng người họ tổng về nhà.” Trương Di nhún vai, “Còn cậu? Đứng đây làm gì mà còn chưa về?”

Còn không đợi Hoắc Thanh Châu trả lời, phía sau đã có một thanh âm truyền đến.

“———— Hoắc Thanh Châu?”

Hắn chậm rãi xoay người, trên mặt lộ ra chút ý cười: “Thực trùng hợp, anh cũng đến nơi này uống rượu à?!”

Trên mặt người đàn ông đang đi tới bỗng nhiên xẹt qua một tia không được tự nhiên, lập tức nhanh chóng cười nói: “Là thực trùng hợp.”

“Tôi vừa rồi định đi đến chào hỏi.” Hoắc Thanh Châu nhíu mày, trên mặt có vài phần trêu tức. “Khó dịp nào gặp anh đi cùng một người khác, cô gái kia là.....”

“Hiểu lầm rồi, đó là đồng nghiệp thôi.” Thẩm Duệ hạ mi mắt, phảng phất có chút gì đó. “Đúng rồi, vị đây là.....” Y bỗng nhiên nhìn tới người nam nhân tuấn lãng bên cạnh Hoắc Thanh Châu.

Trương Di cười híp mắt: “Xin chào, tôi là Trương Di, cùng Cậu Hai là thanh mai trúc mã.”

Thẩm Duệ là vì nam nhân ngoại quốc trước mắt nói tiếng Trung rất là lưu loát mới ngẩn ra.

“..... Cậu Hai?”

“Nhà của tôi có ba anh em, tôi đứng hàng thứ ba nên mới có cách xưng hô như thế.” Hoắc Thanh Châu đơn giản giải thích.

“Tôi là Thẩm Duệ.” Thẩm Duệ đưa tay về phía Trương Di.

Hai người bắt tay nhau, sau đó liền trầm mặc.

“Không muốn giới thiệu đồng nghiệp của anh cho tụi này biết sao?” Hoắc Thanh Châu mở miệng nói, liếc nhìn Thẩm Duệ một cái sau đó hướng mắt đến quầy bar.

Thẩm Duệ nhìn về phía quầy bar, cùng lúc thấy cô gái kia nhìn về phía này; suy nghĩ một lúc mới đưa Hoắc Thanh Châu cùng Trương Di đến quầy bar.

“Tĩnh Phương đây là bằng hữu của tôi cùng bạn của cậu ấy, Hoắc Thanh Châu và Trương Di.” Thẩm Duệ bình tĩnh nói.

Cô gái kia đứng lên, cười đến xán lạn: “Xin chào, tôi là Đan Tĩnh Phương, là đồng nghiệp của Thẩm Duệ.”

Hoắc Thanh Châu miễn cưỡng nhìn đối phương, khách khí cười: “Xin chào cô Đan.”

Bên cạnh Trương Di cũng cười cười: “Xin chào.”

Đan Tĩnh Phương có chút kinh ngạc, bỗng nhiên cười nói: “Vị này..... Tiếng Trung thật lưu loát.”

“Tôi tuy rằng là con lai, bắt quá từ nhỏ đến lớn đều sống tại Đài Loan.” Trương Di bất mãn nói: “Chẳng lẽ nhìn không ra tôi có một phần tư huyết thống Đài Loan.”

Đan Tĩnh Phương vẫn đang cười: “Dù sao Trương tiên sinh nhìn rất tuấn lãng, so sánh khuôn mặt cùng ngũ quan thì thật là cân xứng, đáng người lại cao ráo.”

“Đây là khen ngợi sao? Tôi đây liền nhận vậy.” Trương Di đầu tiên còn ra vẻ miễn cưỡng nói, sau đó lập tức nhịn không được mà cười thành tiếng.

Mặc cho hai người xa lạ này mới gặp nhau đã rôm rả trò chuyện, Hoắc Thanh Châu trong lòng vẫn để ý, nhất thời kiềm chế mà sắc mặt trở nên trắng bệch, môi thì cắn chặt lại. Cho dù đang đứng ở chỗ hơi tối nhưng mà chung quy vẫn không che giấu được một số cử chỉ tức giận.

Thẩm Duệ vẫn trầm mặc đứng một bên, đối với biểu hiện của Hoắc Thanh Châu sớm đã có dự đoán.

“..... Xin lỗi, tôi xin phép về trước.” Hoắc Thanh Châu lạnh lùng nói, xoay người rời đi.

“Cậu Hai, đi đường cẩn thận.” Trương Di dặn dò nhưng chỉ kèm theo cái vẫy tay, cả đầu còn không thèm quay lại nhìn.

Thẩm Duệ trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mở miệng: “Tĩnh Phương, ở đây chờ tôi một chút, tôi phải đi nói chuyện với cậu ấy.” Không đợi Đan Tĩnh Phương trả lời, liền vội bước nhanh ra quán bar.

Nhìn xung quanh một lúc, cuối cùng Thẩm Duệ cũng phát hiện thấy bóng dáng Hoắc Thanh Châu nơi góc đường. Đối phương không kêu taxi, ngược lại cứ chậm rãi đi qua đi lại.

Hắn chậm rãi đi, cơ hồ muốn thở dài.

“Hoắc Thanh Châu.”

“Có chuyện gì?” Người đàn ông mặt không chút thay đổi nói.

“Cậu tức giận?”

“Không có.”

“Không có là nói dối.”

“Thật sự không có.” Hoắc Thanh Châu cười nhạo một tiếng. “Tôi sao có thể như vậy chỉ vì anh kết giao bạn gái? Hơn nữa nữ nhân kia.....con mẹ nó, có phần giống với người vợ đã chết kia.”

“Hoắc Thanh Châu, nói chuyện nói cẩn trọng một chút.” Thẩm Duệ giận tái mặt, “Tĩnh Phương chỉ là đồng nghiệp mà thôi.”

“Tôi mặc kệ các người có phải là đồng nghiệp hay không!” Hoắc Thanh Châu lãnh đạm nói, “Cô ấy cùng..... Bộ dạng tuy rằng không phải giống nhau như đúc, nhưng là có sáu bảy phần giống, anh rốt cuộc là suy nghĩ ra cái gì thế hả?”

“Chuyện gì cũng không muốn nghĩ tới.” Thẩm Duệ có chút cứng ngắc trả lời.

Hai người trầm mặc thật lâu, chung quy sau đó là Hoắc Thanh Châu mở miệng trước.

“.....Làm như vậy, là không công bằng.” Hắn trầm giọng nói.

Thẩm Duệ bị đối phương nói như thế, có chút tâm hoảng ý loạn. “Thì sao? Cậu dù sao cũng chỉ là người ngoài cuộc.”

Hoắc Thanh Châu ngẩn ra, sau một lúc lâu mới cười khổ: “Đúng vậy, tôi bất quá cũng chỉ là người ngoài cuộc.”

Thẩm Duệ chung quy chuyện gì cũng không biết. Hắn yêu thương y lâu như vậy, đối phương lại vẫn như cũ không hề phát hiện ra.

Cho dù trở lại thân xác của chính mình, Hoắc Thanh Châu vẫn nhớ như in từng khoảng thời gian đẹp đẽ khi hai người bên nhau. Nay chuyện đó đã không còn tất nhiên không thể cứu vãn lại được.

Ngay cả khi Hoắc Thanh Châu đã từng nói rằng hắn yêu y; nhưng Thẩm Duệ dù sao cũng sẽ không để một người đàn ông ở trong lòng.

“Hoắc Thanh Châu? Xảy ra chuyện gì?” Thẩm Duệ nôn nóng hỏi.

Hắn ngược mắt lên, khóe mắt một mảng nóng rực.

..... Nếu có thể đem hết thảy mọi chuyện mà nói ra thì thật là tốt biết mấy, cho Thẩm Duệ biết, “Hàn Tân Đình” mà y hết lòng thương yêu cũng chính là Hoắc Thanh Châu hắn. Vô luận Thẩm Duệ có chấp nhận hắn hay không nhưng căn bản hai người đã từng có tình cảm với nhau, điều đó là thật.

Nhưng mà, Hoắc Thanh Châu cảm thấy e ngại.

Nếu Thẩm Duệ không tin, Hoắc Thanh Châu thật sự không dám tưởng tượng bọn họ lúc đó sẽ như thế nào.

Còn nếu Thẩm Duệ tin, đối phương lại thật sự yêu thương “Hàn Tân Đình”, hiện giờ là Hoắc Thanh Châu không? Lại hoặc là, Thẩm Duệ tin nhưng đối với việc yêu hắn là nam nhân mà Thẩm Duệ lại không thể yêu nam nhân, chẳng phải sẽ như cũ là y không yêu hắn sao?

Hoắc Thanh Châu càng nghĩ càng thấy sự việc sao khó khăn.

“Hàn Tân Đình” cùng “Hoắc Thanh Châu” là một người, nếu Thẩm Duệ có thể yêu hắn trong hình dạng là “Hàn Tân Đình” nhưng không thể yêu hắn nếu hắn là nam nhân, như vậy thì hắn phải làm sao?

Nếu không có chuyện hắn yêu sâu đậm Thẩm Duệ, thì hắn thậm chí có thể làm bằng hữu tốt của y; nhưng mà hắn lại thật sự có tình cảm với y, thật là ông trời trêu người mà.

Hoắc Thanh Châu chậm rãi ngẩng mặt lên, tiếng nói khàn khàn: “Thẩm Duệ, kỳ thật tôi ——”

8. Huỳnh Dạ - Quyển 1 - Chương 8

EDITOR: SU

BETA: BI

Thẩm Duệ đang đợi, không biết Hoắc Thanh Châu sắp sửa nói gì.

Y không biết Hoắc Thanh Châu nguyên bản muốn nói gì, cũng không hiểu vì sao đối phương lại lộ ra vẻ mặt này; trong nháy mắt y hoảng hốt, khuôn mặt của Hoắc Thanh Châu chẳng hiểu vì sao đã gần ngay trước mắt, y ngơ ngác nhìn, còn không kịp định hình chuyện gì sắp xảy ra thì môi mình đã bị thứ mềm mại nào đó bao lấy.

Nhanh mà ngắn ngủi.

Thẩm Duệ vẫn chưa ý thức được Hoắc Thanh Châu đang làm gì, mà nam nhân ấy cứ ngày càng sát lại, cứ mạnh mẽ hàm trụ lấy môi của y không buông, một lần lại một lần nữa, liên tiếp không muốn ngừng lại. Chính là mặc cho hôn môi như thế nhưng y vẫn không cảm nhận được ý tứ hàm súc gì cả.

Thật vất vả phục hồi lại tinh thần, Thẩm Duệ vội vàng đẩy đối phương ra, trong nhất thời vừa tức vừa giận, liền xoay người rời đi.

Hoắc Thanh Châu nhìn theo bóng dáng, trong lòng cười khổ một trận.

——— này khó có thể dùng ngôn từ mà kể ra, đúng là vẫn không nên nói. Nhưng mà không nói nên lời thì có làm sao? Có chút bí mật vẫn chỉ có thể thật cẩn thận chôn dấu sâu tận trong lòng. Thẩm Duệ cùng “Hàn Tân Đình”, cái quá khứ ấy cũng sớm nên buông thôi.

Hoắc Thanh Châu biết Thẩm Duệ đang dần thay đổi. Đối phương đang rời bỏ một năm đen tối kia mà tiến lên phía trước, cho dù chính mình không muốn cũng không nên cản trở.

Chỉ cần Hoắc Thanh Châu không đề cập tới chuyện cũ, thậm chí không xuất hiện trước mặt Thẩm Duệ, người kia sẽ học được cách mà quên đi. Dù sao cuộc sống vẫn phải như cũ mà tiếp tục, “Hàn Tân Đình” cũng đã nên sớm rời đi.

Hoắc Thanh Châu thở dài, hốc mắt lại dần đỏ. Nguyên lai, tìm lâu như thế mới nghĩ thông suốt được điểm này.

Nếu hắn còn ở lại bên cạnh Thẩm Duệ, cho dù là thân phận bằng hữu cũng không thể làm cho Thẩm Duệ hạnh phúc —— hắn biết rõ, chính mình không thể chịu đựng được Thẩm Duệ có tình cảm với người khác ngoại trừ “Hàn Tân Đình” —— nhưng mà, hắn cũng không thể trơ mắt nhìn Thẩm Duệ bởi vì hắn ích kỷ mà vĩnh viễn bị giam cầm.

Hắn vốn không nên giận dữ với Thẩm Duệ, không nên cưỡng hôn Thẩm Duệ, thậm chí không nên xuất hiện trước mặt Thẩm Duệ. Thẩm Duệ thích một cô gái có gương mặt gần giống như Hàn Tân Đình, chuyện đó Hoắc Thanh Châu lấy tư cách gì mà xen vào?

Thông suốt điểm này, Hoắc Thanh Châu vô thức cười, nhưng lại cười đến khó coi. Nghĩ thông suốt vẫn là

nghĩ thông suốt, chuyện tình cảm kia nhất thời cũng không thể mà quên được, cứ để thời gian quyết định thôi.

———- hần rớt cuộc cần bao nhiêu thời gian để quên đi Thẩm Duệ? Một năm, năm năm, mười năm thì sao? Bao nhiêu mới đủ đây?

Hoắc Thanh Châu tự giễu chính mình, đang định kêu taxi thì tay phải bị một bàn tay thon dài của ai đó nắm lấy.

“..... Tôi cũng không biết nói gì, nhưng cậu không thấy cậu cười như thế rất khó coi sao?” Tiếng nói quen thuộc vang lên bên tai.

Hoắc Thanh Châu ngẩn người ra, không khỏi cười khổ: “Trương Di, cậu sao lại đến đây?” Hần dừng một chút, lại nói: “Những người khác đâu?”

“Đều về hết rồi.” Trương Di cũng cười, “Cậu có biết mình đã đứng đây rất lâu rồi không? Ngay cả anh Thẩm kia cùng Đan tiểu thư cũng vừa mới đi rồi.”

“Bọn họ.....Cùng nhau.....?” Hoắc Thanh Châu chần chừ hỏi.

Trương Di gật gật đầu, tựa hồ có chút nghi hoặc: “Cậu rớt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Thất tình.” Hoắc Thanh Châu thở dài.

“Thất tình?” Trương Di ngẩn ra, “Người cùng họ Thẩm kia sao?”

“Y dù sao cũng là người bình thường, chỉ coi tôi như bạn bè.” Hoắc Thanh Châu lắc lắc đầu, “Hiện tại ngẫm lại, tôi đúng là quá ngu ngốc. Có một số việc trong lòng biết rõ là không thể, nhưng cứ tự lừa dối mình.”

———- Thẩm Duệ thân là một người đàn ông bình thường, sao có thể yêu thích đàn ông, huống hồ lại là hần? Chính mình cứ khư khư ôm lấy hy vọng đó, cẩn thận tiếp cận Thẩm Duệ. Trên thực tế, ngay từ đầu hy vọng đó là viễn vông rồi.

Trương Di trầm mặc rất lâu, mới mở miệng nói: “Thất tình thì thất tình, cùng lắm thì đi tìm tình mới? Đi, chúng ta đi uống rượu giải sầu!”

Hoắc Thanh Châu cười cười, “Cậu mời?”

“Xem bộ dạng đang thất tình của cậu, tất nhiên là tôi mời.” Trương Di nhếch môi, cười như không cười.

Bọn họ kêu taxi, đi đến một quán bar khác uống rượu; hát hò nhảy múa tưng bừng, nốc hết chai rượu này đến chai rượu khác, đến cuối cùng ra khỏi quán bar còn chẳng đứng được nữa. Trương Di ít nhất vẫn còn tỉnh táo đôi chút, Hoắc Thanh Châu thì đã không biết trời đất là gì rồi.

Thật vất vả Trương Di mới tìm được nhà trọ, vừa bước vào thang máy, hai người say rượu kia không biết là ai bắt đầu trước cứ như thế mà cuồng loạn hôn nhau, không cần biết đang ở đâu, đang trong trường hợp nào; Hoắc Thanh Châu kịch liệt thở dốc, một bên hôn không ngừng, một bên ôm chặt lấy đối phương.

“Hoắc Thanh Châu, cậu say quá rồi.” Trương Di ha ha cười. Hắn khó khăn kêu rõ họ tên đối phương.

Hoắc Thanh Châu chính là cười, càng ôm chặt lấy thân thể của người đàn ông tuần lãng kia, thô lỗ mà cắn vào tai đối phương.

Hai người kéo nhau vào phòng, Trương Di thậm chí còn chưa kịp khóa cửa đã bị Hoắc Thanh Châu đẩy ngã trên giường. Hai người lại cuồng loạn hôn môi; đến khi chợt thấy lạnh, Trương Di miễn cưỡng mở mắt thì phát hiện áo sơ mi của mình đã bị cởi ra một cách thô bạo.

Nam nhân vi vu trên ngực của Trương Di, cuối cùng hàm trụ một bên đầu ngực, dùng sức mà cắn. Trương Di đau đến run cả người, bất đắc dĩ nói: “Hoắc Thanh Châu.....nhẹ.....chút....”

Hoắc Thanh Châu làm như không nghe thấy, cứ như thế mà mơn trớn da thịt của đối phương. Trương Di nằm trên giường, tùy ý cho đối phương muốn làm gì thì làm, đợi cho đến khi quần áo bị cởi sạch, ngón tay thon dài của nam nhân kia đang vuốt ve bờ bãi ở mông, mới giật mình.

“Hoắc Thanh Châu, cậu có biết chính mình đang làm gì không hả?”

“Biết. Hay là cậu không muốn?” Hoắc Thanh Châu ngược mặt lên nở một nụ cười, đáy mắt mang theo chút men say.

“Không phải không muốn.....” Trương Di thở dài, “.....chỉ là tôi sợ cậu sẽ hối hận.”

“Sẽ không.” Hoắc Thanh Châu hung hăng nhéo vào mông đối phương một cái, cười nói: “Đời này, chuyện thật sự làm tôi ăn năn không nhiều lắm, ngoài.....” Cuối cùng cũng hối hận, đi yêu một người đàn ông biết chắc sẽ không thành công. Mà nay chuyện cũng đã là dĩ vãng, cũng không nên nhớ lại làm gì.

Trương Di cứng đờ cả người, tiếp theo chậm rãi thả lỏng, dung túng cười nói: “Được rồi, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên.”

Hai người tình dục phần chấn bưng bưng, thân thể đã sớm không chịu được mà quần lấy nhau, kịch liệt làm.....

“Tĩnh rồi à?” Nam nhân cười nói.

Hoắc Thanh Châu trừng mắt nhìn, theo bản năng nhìn về phía người đàn ông bên cạnh mình. Hai người không mặc quần áo, hai thân thể cứ như thế mà tiếp xúc cọ xát lẫn nhau, lại trải qua một đêm cuồng loạn, thật sự khó mà quên được.

Cùng Trương Di xảy ra quan hệ, Hoắc Thanh Châu cũng không có hối hận, chỉ là đáy lòng có chút đượm buồn. Đêm qua sở dĩ thành ra như vậy, một nửa cũng là vì hấn say, mặc khác cũng bởi vì hấn cho chính mình phóng túng.

Hoắc Thanh Châu là đàn ông, nên cũng không quan trọng chuyện giữ gìn trinh tiết; nhưng vì Thẩm Duệ mà từ bỏ cách sống phóng túng kia, rồi tối hôm qua vì hành động của Thẩm Duệ mà hấn lại phá phòng tuyến mà mình đã dựng nên. Từ này về sau, hấn với Thẩm Duệ coi như đã hết, không còn đường cứu vãn nữa.

Hoắc Thanh Châu từng nghĩ chính mình sẽ yêu Thẩm Duệ một cách thầm lặng, lấy thân phận là bạn bè mà kề cận, quan tâm chăm sóc đối phương. Có lẽ hấn đã tự đề cao chính mình, cũng như đã xem nhẹ Thẩm Duệ.

“Đã gần trưa rồi, có muốn hay một chút gì không?” Trương Di ngồi dựa vào đầu giường, thông thả nói.

Hoắc Thanh Châu không nói gì, chỉ miễn cưỡng ôm lấy cái eo thon gọn kia, trêu đùa cắn một cái.

“Vẫn là ăn cậu trước đi.” Hấn cơ hồ muốn vui đùa thêm chút nữa.

Trương Di cười mỉm một cái, cúi xuống hôn Hoắc Thanh Châu, đem đầu lưỡi vói vào bên trong mà dây dưa chơi đùa.

Hoắc Thanh Châu cũng đáp lại nụ hôn đó, thậm chí không ngừng vuốt ve đối phương; Trương Di cũng không chịu thua, trong chăn bông liền dùng chân của mình đùa nghịch cậu nhỏ của đối phương. Hoắc Thanh Châu tất nhiên không thể chịu được khiêu khích trực tiếp đó, rất nhanh liền áp lên người Trương Di, một bên hàm trụ nhũ thủ đối phương, một bên tìm kiếm thuốc bôi trơn.

“Ngươi nhẹ một chút.....” Trương Di không chịu được cảm giác ngón tay kia len vào trong cơ thể mình.

Hoắc Thanh Châu không trả lời, ngẩng đầu hôn đối phương, lập tức đem tính khí đã sớm dưng thẳng của mình mà ma sát mộng đối phương, vài lần cọ xát liền đi sâu vào bên trong.

Hoắc Thanh Châu trều sấp vài lần, sau đó liền nâng eo đối phương lên cao, dễ dàng cho chính mình xâm nhập vào.

Đang lúc hai người tình dục bồng bồng phần chấn, mà Trương Di cũng bắt đầu run rẩy thở dốc, thì di động của Hoắc Thanh Châu lại vang lên. Hấn cũng không để tâm đến tiếng chuông, cứ tiếp tục công việc của mình, lại càng đẩy sâu thêm, khiến Trương Di không nhịn được mà rên lên.

Nhưng mà, tiếng chuông điện thoại vẫn như trước cứ vang lên không ngừng.

Hoắc Thanh Châu không ngừng trều sáp, cứ như vậy mà cầm lấy điện thoại, trong lòng thấy phiền toái không kiên nhẫn nói: “Nghe?”

Di động bên kia hồi lâu mới có tiếng trả lời: “Hoắc Thanh Châu?”

Hoắc Thanh Châu ngẩn ngơ, trong lúc nhất thời tất cả động tác đều ngưng lại, trong lòng tự nhiên lại lo lắng.

“Tìm tôi có việc gì?” Hấn lạnh nhạt trả lời.

“Tôi nghĩ mình cần gặp nhau.”

“Được rồi, tối nay thế nào?”

“Được.”

Hai người ước định thời gian địa điểm xong, cũng không nhiều lời thêm, đôi bên cùng tự tắt điện thoại.

Hoắc Thanh Châu thở dài, buông di động. Trương Di lẳng lặng nhìn hấn, sau đó liền ôm trụ lấy đối phương.

Thẩm Duệ buông di động, trong lòng tự dưng cảm thấy được mình gây phiền toái.

Y cũng không phải không nhìn ra tình hình, vừa lúc Hoắc Thanh Châu tiếp điện thoại, đầu dây bên kia đã truyền đến một chút âm thanh rên rỉ. Liền biết rằng tiếng rên rỉ kia là của một người đàn ông.

Thẩm Duệ thấy mình rất ngu ngốc, vì chuyện kia mà phiền não cả đêm, muốn gọi điện cho đối phương nói cho rõ thì lại biết đối phương đang phát sinh quan hệ với người khác.

Y không khỏi cảm thấy nhục nhã, nhưng cũng không thể phủ nhận điều này.

Từ tối hôm qua ở quán bar gặp được Hoắc Thanh Châu, cùng đối phương tranh chấp, cho đến khi bị đối phương cưỡng hôn, Thẩm Duệ không biết nên đối mặt với Hoắc Thanh Châu như thế nào. Y nghĩ muốn

giải thích với Hoắc Thanh Châu nhưng rồi không biết chính mình nên nói gì. Mà y cũng không phủ nhận rằng, chính mình mời Đan Tình Phương đi uống rượu là do cô ấy giống Hàn Tân Đình.

Thẩm Duệ cười khổ. Đêm đó y cùng Đan Tình Phương đúng là đồng nghiệp, quan hệ trong sạch, nhưng mà Hoắc Thanh Châu lại không tin. Mà Thẩm Duệ lại thấy rằng, giống như là mình bị ảo giác, trước mắt cứ phảng phất giọng nói, cử chỉ, cái nụ cười đó của Hàn Tân Đình, bản thân không thể quên được.

Nhưng mà, Hoắc Thanh Châu vì điều này mà phẫn nộ. Ở trong suy nghĩ của đối phương, bản thân dùng kẻ khác thay thế cho tình yêu đã mất, cũng không bước ra khỏi quá khứ đen tối kia.

——— Hoắc Thanh Châu sao lại đánh đồng như vậy? Cho dù y khó mà dứt ra khỏi quá khứ đó, khó mà thoát ra ngoài xiềng xích do chính mình tạo ra, nhưng y không bao giờ dùng người khác làm thế thân.

Hoắc Thanh Châu thực ngốc, luôn hết lòng đối đãi tốt với y; mà Thẩm Duệ biết chính mình không xứng được ưu ái như vậy.

Y chính là tên đê tiện, giả hoạt lợi dụng lòng thương yêu của Hoắc Thanh Châu mà hưởng thụ.

Cứ việc Hoắc Thanh Châu chưa từng trách cứ y, nhưng Thẩm Duệ cũng không thể tha thứ cho chính mình. Y không thể không thừa nhận Hoắc Thanh Châu đối xử với mình rất tốt, thậm chí dồn hết tình cảm vào đó; nhưng mà y lại minh bạch rõ ràng, coi Hoắc Thanh Châu như bạn, có lẽ điều này làm Hoắc Thanh Châu rất khổ sở.

Y biết Hoắc Thanh Châu chịu đựng rất nhiều, nhưng y cứ giả vờ như không thấy, lơ đi không biết tình cảm của đối phương.

Y chính mình rất đê tiện, được yêu thương như thế nhưng lại đối xử với người ta một cách nhẫn tâm như vậy.

Thẩm Duệ thở dài.

Đêm nay nên cùng người ta nói cho rõ, y không thể tiếp tục để Hoắc Thanh Châu ở bên mình. Y có thể nhất thời ràng buộc đối phương, nhưng không thể cứ như vậy mà lãng phí cả cuộc đời của người ta.

“Đã ăn tối chưa?” Thẩm Duệ bình tĩnh hỏi.

Hoắc Thanh Châu thản nhiên nói: “Ăn rồi. Tìm tôi có việc gì?”

Chợt nghe đối phương đi thẳng vào vấn đề, Thẩm Duệ ngẩn ra, bỗng nhiên có chút nói ngập ngừng.

“Tối hôm qua, ——”

“Chuyện tối hôm qua tôi sẽ không giải thích.” Hoắc Thanh Châu đột nhiên lộ ra vẻ mặt cười mà như không. “Tôi cũng sẽ không hối hận vì đã hôn anh.”

Hơi thở có chút gấp gáp, Thẩm Duệ không hiểu sao hai tai lại có cảm giác nóng ran. “Tôi không phải muốn nhắc đến chuyện đó..... Thực xin lỗi, đêm qua, tôi không nên nói cậu là người ngoài cuộc.”

“Không cần giải thích, tôi không ngại.” Hoắc Thanh Châu bày ra vẻ mặt có chút cứng nhắc. “Anh tìm tôi cũng chỉ muốn nói chuyện này thôi sao?”

“Không phải chỉ vì chuyện này, nhưng tôi nghĩ nên giải thích rõ ràng.” Thẩm Duệ trầm mặc một hồi, “Và còn, cậu thật sự hiểu lầm rồi, Tình Phương với tôi ngoài quan hệ đồng nghiệp ra thì không còn gì hết.”

Lúc đó, y không biết vì sao mình lại đi giải thích chuyện này, về phương diện khác lại nhận ra mình nên giải thích chuyện này. Có lẽ là bởi vì Hoắc Thanh Châu dù sao cũng hiểu lầm y, cho nên y có giải thích cũng chẳng sai.

“Tôi biết rồi.” Hoắc Thanh Châu chính là thản nhiên nói, vẫn chưa nhiều lời thêm.

Thẩm Duệ trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì thêm, chỉ trầm mặc ngồi đó. Ngày xưa Hoắc Thanh Châu tuy rằng không nhiệt tình mấy nhưng cũng chủ động cùng hắn nói chuyện; hiện giờ đối phương lại không muốn nói chuyện, hắn lại càng không biết nên đáp trả thế nào.

—— Hoắc Thanh Châu đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

“Anh còn có chuyện gì muốn nói nữa không?”

Cuối cùng là Hoắc Thanh Châu phá vỡ không khí trầm lắng này. Khuôn mặt ánh tuấn kia hiện lên một tia không kiên nhẫn.

Thẩm Duệ cắn chặt răng, mở miệng: “Còn có một việc.”

“Nói đi.”

Thẩm Duệ lo lắng tìm từ để nói, một hồi lâu mới ấp úng nói: “Tôi.....”

“Tôi muốn nói trước là nếu không còn gì nữa thì nên chấm dứt ở đây, tôi còn nhiều việc phải làm, nếu không có gì cấp bách thì không cần liên lạc.” Hoắc Thanh Châu không thay đổi nét mặt nói.

Thẩm Duệ ngây ngốc một hồi, cũng không nghĩ lời chưa nói đã bị đối phương nói trước rồi, trong lòng nhất thời có chút hỗn loạn cùng khó hiểu.

“Vì sao?”

“Tôi có tình nhân rồi, phải cùng hắn đi Châu Âu. Xuất ngoại liền mấy ngày nên có nhiều việc phải lo.” Nét mặt Hoắc Thanh Châu vẫn không biến chuyển.

——— tình nhân?”

Thẩm Duệ liền nhớ lại lúc trò chuyện qua điện thoại vào buổi sáng, thoáng chốc sắc mặt lạnh lùng.

“Chúc mừng.” Y nhẹ nhàng nói.

“Cám ơn.” Hoắc Thanh Châu vuốt cằm.

Thẩm Duệ trong đầu một mảnh hỗn độn, cũng không biết nên làm gì. Mục đích của y là muốn phân rõ giới tuyến với Hoắc Thanh Châu, làm cho đối phương từ bỏ không ở bên y nữa; nhưng Thẩm Duệ chưa từng tưởng tượng, lời đoạn tuyệt này lại chính từ miệng Hoắc Thanh Châu thốt ra, làm y khó mà chấp nhận.

Thẩm Duệ vẫn nhớ rõ đêm đầu tiên khi gặp Hoắc Thanh Châu.

Dục hỏa đốt người làm y không còn suy nghĩ được gì, có một người đã dùng nước lạnh giúp hạ hỏa, thậm chí còn dùng miệng của mình hàm trụ lấy tính khí của y, cũng chỉ vì muốn y được giải phóng dục vọng kia.

Thẩm Duệ biết, chính mình làm bộ như không nhớ gì cả làm cho đối phương khó chịu, mà y kì thực cũng hiểu được chính mình “không thể” nhớ rõ sự kiện kia. Nếu nhớ rõ, chẳng lẽ chính y thừa nhận đêm hoang đâm kia sao?

Y không nghĩ mình nên thừa nhận, cũng không thể thừa nhận.

Rõ ràng là bản thân yêu người vợ đã mất kia rất sâu đậm, vì sao mà giờ đây lại có thể trong miệng đàn ông mà phát tiết?

“Tôi nợ cậu rất nhiều.” Thẩm Duệ khàn khàn nói.

Y thực sự nợ đối tượng rất nhiều, ngay cả chính mình còn chưa làm gì cho đối tượng.

“Vì sao lại đột nhiên nói như vậy?” Hoắc Thanh Châu thản nhiên nói.

Thẩm Duệ nhìn Hoắc Thanh Châu, ánh mắt ôn nhu. “Tôi.....chỉ có thể trả lại cậu bằng cách này.”

Hoắc Thanh Châu nghi hoặc, nhìn Thẩm Duệ đi tới, ở trước mặt hắn quỳ xuống dưới.

“Anh phải làm cái gì?” Hoắc Thanh Châu hoảng sợ.

Cũng không phải không hiểu Thẩm Duệ đang muốn làm gì, nhưng chưa bao giờ Hoắc Thanh Châu dám tưởng tượng Thẩm Duệ lại làm loại sự tình này.

Ngón tay thon dài của nam nhân có chút chần chừ, rồi lại kiên quyết hướng khóa quần của Hoắc Thanh Châu kéo xuống, đưa tay vào định kéo quần lót xuống thì đã bị Hoắc Thanh Châu dùng sức ngăn lại.

“Không được.” Hắn kiên định nói.

“Tại sao?” Thẩm Duệ đột nhiên nở nụ cười, “Lúc trước ở khách sạn, không phải cậu đã giúp tôi làm việc này?”

“Sự việc cấp bách.” Hoắc Thanh Châu cảm thấy chính mình không thể nhắc lại chuyện này, nhưng mà hắn lại phải kiên trì như vậy. “Tôi không cần anh phải báo đáp cái gì hết, hiểu không?”

“Cậu sợ?” Thẩm Duệ gương mặt nhìn hắn, đem thân thể chính mình dựa vào đùi đối phương.

Hoắc Thanh Châu một bên nhăn nheo trên sofa, một bên tận lực trấn định mở miệng: “Thẩm Duệ, không nên giỡn nữa.”

“Không có. Thật sự là tôi muốn làm.” Thẩm Duệ khẽ cười, vươn tay còn lại kéo quần lót xuống, cầm lấy bộ vị còn mềm kia, mân mê trên tay, tò mò mà đụng chạm.

Hoắc Thanh Châu đỏ cả mặt, vội vàng đẩy Thẩm Duệ ra, lại bị thân hình nam nhân đang ở giữa hai chân chặn lại, còn không kịp nói gì, đã bị đối phương vuốt ve hai quả cầu kia.

“Chỉ có hôm nay, không nên cự tuyệt.” Thẩm Duệ không nhìn thẳng vào Hoắc Thanh Châu mà chỉ thấp giọng nói. “Sau ngày hôm nay, chúng ta sẽ không gặp lại nữa.”

Hoắc Thanh Châu không còn biết nói gì nữa, chỉ còn biết để mặc đối phương muốn làm gì thì làm. Rồi sau đó trở mặt nhìn Thẩm Duệ phun ra, nuốt vào bộ vị của mình, hình ảnh kia trong phút chốc làm Hoắc Thanh Châu muốn phun máu. Ngoài mặt mũi, hai tai đều đỏ, ngay cả bộ vị kia cũng đã cương cứng hết cỡ.

Thẩm Duệ chưa từng làm qua chuyện này, cũng không có chút kĩ xảo gì, chỉ biết dùng hết tâm lực, tận dụng hết khả năng lấy lòng đối phương; dùng lưỡi liếm lấy tính khí kia, dùng khoang miệng cảm bao bọc

lấy, lại còn lấy tay xoa bóp hai tiểu cầu kia.

Hoắc Thanh Châu không chịu được, sớm đạt đến cao trào.

Thẩm Duệ hơi nhăn mi, vẫn như cũ nuốt hết tinh dịch của Hoắc Thanh Châu.

Hoắc Thanh Châu đắm chìm trong khoái cảm, cho đến khi nghe thanh âm kia mới hoàn hồn.

“Cậu đi được rồi, nhớ đóng cửa lại giữ mình.”

Thẩm Duệ không quay đầu, đi nhanh lên lầu trở về phòng mình. Cửa phòng vừa đóng lại, y chạy thẳng vào nhà tắm, không nhịn được mà nôn mửa.

9. Huỳnh Dạ - Quyển 1 - Chương 9

EDITOR: SU

BETA: BI

Thẩm Duệ cả ngày nay cũng không ăn gì nhiều ngoài thứ vừa nuốt kia, nhưng như thế cũng làm y nôn đến mặt xanh mặt vàng, kiềm chế lắm mới bình tĩnh trở lại. Y đứng trước bồn rửa tay, lấy nước rửa mặt, định xoay người lấy khăn lau thì lại nghe một âm thanh quen thuộc.

“Chuyện ghê tởm như thế, sao anh còn lại muốn làm?” Người đàn ông trầm giọng hỏi, “Rõ ràng từ trong đáy lòng bài xích, vì sao phải ép mình?”

Trên mặt Hoắc Thanh Châu vẫn còn chút hưng phấn khi nãy, khiến Thẩm Duệ ngây dại trong một lúc, một lúc sau mới miễn cưỡng trả lời: “Không phải chuyện của cậu.”

“Vì sao lại không phải chứ?” Hoắc Thanh Châu nở nụ cười, đùa cợt nói: “Vậy ai tựa người vào tôi.....liếm loạn đây? Chẳng lẽ anh quên nhanh vậy sao?”

Thẩm Duệ đỏ ửng cả mặt mũi, cắn chặt răng nói: “Bất quá, đó coi như là trả ơn.”

“Tôi không cần loại trả ơn này. Anh rõ ràng biết tính hướng của bản thân mình, hà tất phải làm chuyện miễn cưỡng như thế?”

“Đó là chuyện của tôi.” Thẩm Duệ bình tĩnh nói, “Cậu đi đi.”

“Là anh cố ý.” Hoắc Thanh Châu làm như không nghe, cứ tiếp tục nói: “Anh biết rõ tôi không quên được anh, tại sao lại còn làm như thế với tôi? Anh rốt cuộc là đang suy nghĩ gì vậy?”

Thẩm Duệ bày ra vẻ mặt nan kham, trong lúc nhất thời mà sắc mặt tái nhợt lại, đúng là không biết trả lời thế nào.

Mà Hoắc Thanh Châu không chịu buông tha y.

“Thẩm Duệ, tôi chưa từng cầu anh phải thương hại tôi, bởi vì tôi không cần. Đã muốn buông anh ra, vì sao anh lại cứ muốn đùa giỡn?”

Thẩm Duệ trầm mặc.

“Xem ra, anh lấy tôi làm trò đùa thú vị lắm phải không? Tôi thừa nhận, tuy rằng chỉ có thể lấy thân phận bằng hữu để tiếp cận anh, nhưng hai chữ “bằng hữu” kia tôi không có để trong lòng.” Hoắc Thanh Châu càng nói càng dồn dập, cảm xúc cũng vì thế mà kích động theo: “Tôi sẽ không phủ nhận chuyện tôi có tình cảm với anh, mà anh lại.....Chẳng lẽ anh cũng biến thành đồng tính luyến ái? Chơi đùa với tính khí của nam nhân thích lắm sao? Đùa giỡn với tôi khoái trá lắm sao?”

“Không phải trêu đùa.....Không phải.” Thẩm Duệ có chút khàn khàn nói.

“Không phải trêu đùa thì đó là gì?” Hoắc Thanh Châu cố gắng khơi chuyện.

Hắn biết rõ, Thẩm Duệ cũng không phải là trêu đùa hắn, nhưng hắn không hiểu Thẩm Duệ tại sao lại làm như vậy. Rõ ràng chưa từng làm chuyện ấy, còn nôn mửa đến mức như vậy, có sao đối phương lại muốn làm?

Hoắc Thanh Châu thật sự không hiểu. Chẳng lẽ Thẩm Duệ không biết là như thế chẳng khác nào cho hắn thêm hy vọng, khiến hắn phải suy nghĩ.

“—— thực xin lỗi.”

Thẩm Duệ chung quy vẫn lậm bậm nói, vẫn chưa nhiều lời.

Hoắc Thanh Châu nghe câu giải thích này, không khỏi tự giễu cười. Vô luận Thẩm Duệ đối với hắn như thế nào, nguyên nhân cũng không phải là vì yêu hắn.

Chẳng lẽ hắn thật sự đã biểu hiện ra mặt như vậy, ngay cả Thẩm Duệ cũng bị hắn làm cho dục vọng nổi

dậy? Hoắc Thanh Châu rất rõ ràng, bản thân từng có vài lần thiếu chút nữa là không nhận được sinh lý của bản thân mà suýt bại lộ trước đối phương, mà đối phương lại luôn không phát giác thấy; hiện tại xem ra, Thẩm Duệ không phải là không biết mà chính là cố tình làm lơ.

Thì ra, Thẩm Duệ biết rõ trò hề mà hắn làm, mà hắn như thế còn tự cho là mình đã che giấu rất khá.

Hoắc Thanh Châu rất muốn thuyết phục chính mình tiếp tục đứng ở trước mặt Thẩm Duệ, hỏi cho ra đối phương làm như thế là có mục đích gì, nhưng mà áp lực trong nháy mắt lại ngập tràn đáy lòng, khiến hai chân hắn nhũn ra.

Hắn đột nhiên cảm thấy không biết nên đối mặt với Thẩm Duệ như thế nào? Bởi người đàn ông kia đã hiểu rõ tình cảm hắn dành cho y là loại gì, kể cả dục vọng đáng ghê tởm trong lòng.

Như vậy, cũng có thể nghĩ được trong lòng đối phương mình là loại người gì..... Có thể là kẻ đồng tính chỉ biết vọng tưởng đoạt lấy thân thể của đối phương.....Mà lúc trước, Thẩm Duệ lại khẩu giao với hắn, có lẽ chỉ là thương hại, bố thí cho hắn mà thôi.

“Thẩm Duệ, bất kể anh vì nguyên nhân gì mà làm như vậy, thì cái mà tôi cảm thấy được chính là..... sự nhục nhã...”.

Hoắc Thanh Châu lạnh nhạt nói, nhưng mà vẻ mặt hắn vẫn rất bình thường, người ngoài nhìn vào không ai biết được trong lòng hắn giờ đây đang rất là phần nộ.

Thẩm Duệ ngẩn ra, lắc lắc đầu.

“Không phải, tôi.....”

“Anh nghĩ tôi là loại người gì? Anh nghĩ rằng tôi ở bên anh, đối tốt anh là vì sao? Thẩm Duệ, tôi đối với anh là có dục vọng, nhưng không cần phải dùng phương pháp này để phát tiết. Khẩu giao cho tôi là vì thỏa mãn tôi hay là vì thỏa mãn chính tâm tư của mình?” Hoắc Thanh Châu cười lạnh, “Ở trước mặt tôi, anh lúc nào cũng đứng trên cao, đủ cao để mà nhìn xuống thương hại tôi, bố thí cho tôi. Anh luôn tự cho là mình cao thượng, cũng không có hỏi qua tôi xem tôi có muốn nhận “tấm lòng cao thượng” của anh hay không?!!”

“Không phải!” Thẩm Duệ tái nhợt, lắp bắp nói: “Không phải, tôi không phải có ý như vậy.”

“Vậy rốt cuộc là vì sao?”

“Tôi chỉ.....chỉ muốn biết cảm giác của cậu mà thôi.” Thẩm Duệ cúi mặt, chân tay có chút luống cuống. “Tôi biết cậu sẽ không chán ghét tôi nên tôi nghĩ thử xem xem.....Tôi vẫn rất muốn biết cậu vì sao lại cứ chờ mong muốn làm việc này với tôi.”

“Rồi cuối cùng?”

“.....Rất thống khổ, thật sự.....Rất thống khổ.”

Bất kể là khi bao bọc lấy thứ ấy, hoặc là bị ép đem nó chọc vào cổ họng, đều kém hơn loại bị nam nhân khác ở trên người đi ra đi vào.

“Chỉ mới là bên ngoài, anh còn phải tiến thêm bước nữa mới kết luận được chứ?!” Hoắc Thanh Châu không lưu tình xoáy thêm một câu.

Thẩm Duệ liền trầm mặc, cười khổ.

Y có thể nói thẳng ra được sao?

Bản thân mình luôn bài xích loại hành vi này, nhưng là vì muốn Hoắc Thanh Châu vui vẻ, cho nên Thẩm Duệ mới không lùi bước, cho dù sợ hãi nhưng vẫn kiên trì đến cuối cùng, làm cho đến lúc nam nhân kia phát tiết ra trong miệng,

————— nguyên lai Hoắc Thanh Châu trong lòng hắn cũng quan trọng vô cùng. Mãi cho đến khi hắn rời đi, y mới biết được cảm nhận thật sự của bản thân mình.

Kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, từ hồi ở chung đến bây giờ cũng có khá nhiều lúc như vậy, nhưng chính là Thẩm Duệ chưa bao giờ muốn để ý đến. Cho dù hắn không có thành kiến, nhưng cũng không thể cho phép mình có ý muốn quan hệ với đàn ông khác; mà từ khi để tang vợ cho đến nay, lại chỉ có Hoắc Thanh Châu đi vào cuộc sống cô tịch của y.

Có lẽ ngay từ đầu y đã chấp nhận Hoắc Thanh Châu, chỉ là chưa nhận ra mà thôi.

Hoắc Thanh Châu đợi y chấp nhận hắn, cho dù hắn có tình cảm với y cũng không bắt buộc y phải nhận lấy, ngược lại còn tôn trọng sự lựa chọn của y, còn cố ý lấy thân phận bằng hữu để mà được tiếp cận y.

Một người nam nhân như vậy, thật sự làm người ta không thể không yêu.

Hoắc Thanh Châu không nói gì, chỉ nhìn Thẩm Duệ.

Không phải vũ nhục, không phải thương hại.....vậy là nguyên do gì? Hắn không hiểu Thẩm Duệ rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì? Rõ ràng là không phải đồng tính, cố sao khi biết tin mình sắp sửa cùng tình nhân xuất ngoại lại liền làm ra loại sự tình này? Muốn nói là ghen tỵ hoặc giả dụ là ghen tuông đi thì cũng không thể, vì Thẩm Duệ đối với hắn đâu có loại tình cảm này.

Hoắc Thanh Châu nói dối, cùng tình nhân xuất ngoại đúng là gạt người. Hắn mơ hồ phát hiện ra hình như Thẩm Duệ yêu hắn, có thể lời y nói không phải cùng hắn phân rõ giới tuyến mà cùng hắn tiến thêm một bước, để kiểm nghiệm vấn đề này nên đành phải nói dối. Đã bị cự tuyệt một lần, cho dù lần này là muốn phân rõ giới tuyến hay gì gì đó thì cũng phải từ miệng y nói ra —— tự tôn Hoắc Thanh Châu hắn không cho phép chính bản thân mình bị cự tuyệt hai lần.

Nhưng mà phản ứng của Thẩm Duệ cũng như thế..... Gạt quỷ à?~~

Cho dù Thẩm Duệ nói là vì trả ơn hắn mà “làm”, thậm chí là tò mò muốn ném thử một phen, Hoắc Thanh Châu tuyệt không tin cái lý do vớ vẩn như thế —— này tạm tin cũng miễn cưỡng đi, nhưng như thế vẫn chưa là nguyên nhân chính.

Thẩm Duệ cũng không dùng một cái mà ung dung liếm tính khí của nam nhân khác, cũng không thể bởi vì chút lý do bạc nhược kia mà làm ra loại sự tình này.

“.....Thẩm Duệ, anh không phải là.....thích tôi chứ?” Hoắc Thanh Châu nín thở, từ tốn hỏi.

Đối phương nghe vậy liền đột nhiên cứng đờ cả người, nhưng vẫn nắm chặt tay, biểu tình trầm mặc như trước.

“Thẩm Duệ, anh thích tôi sao?” Hoắc Thanh Châu hỏi lại lần nữa. Lần này đối phương vẫn không mở miệng, thậm chí còn không nhìn hắn.

Hoắc Thanh Châu tự mình chế giễu.

—— Việc tới nước này rồi, trong nội tâm hắn có một phần vô cùng nhỏ mong mỗi người kia cho mình một lý do, là thích mình sao? Nhưng hiện tại, ngay cả mở miệng nói, người kia còn không muốn, chung quy chỉ mình hắn tự suy diễn mà thôi, lại thất vọng.....

Bất kể thế nào thì Thẩm Duệ sẽ không thích hắn. Rõ ràng sớm biết chuyện này nhưng bản thân luôn cố chấp không muốn tin.

“Chuyện tới giờ, cho dù nguyên nhân có là gì thì cũng không có ý nghĩa.” Hoắc Thanh Châu miễn cưỡng nở nụ cười, âm thanh như nghẹn lại. “Tôi đi rồi.....Anh.....Tự mình bảo trọng cho thật tốt.....”

Hoắc Thanh Châu xoay người, đang muốn rời đi, lại nghe thấy phía sau Thẩm Duệ đang lẩm bẩm muốn nói gì đó.

“Anh nói gì?” Hắn hơi hơi xoay người, nghi hoặc hỏi.

Thẩm Duệ mờ mờ nói: “.....Không chỉ có thích là đủ.”

Hoắc Thanh Châu nhú mày, “Sao?”

“Tôi nói.....Chỉ có thích,.....không đủ.”

Thẩm Duệ cuối cùng ngược mặt lên, ngoài khuôn mặt vì quẫn bách mà đỏ lên, ngay cả hốc mắt cũng hơi đỏ.

Hoắc Thanh Châu ngẩn ngơ, hận không thể nhảy tới mà “ăn” con người đáng yêu trước mặt kia, đành miễn cưỡng nói: “Đây là ý gì?”

Thẩm Duệ không nói gì, chính là hai gò má ngày càng hồng, ánh mắt cứ nhìn xuống dưới, lo lắng không dám ngược lên.

“Thẩm Duệ, anh thật sự không hy vọng tôi đi phải không?” Hoắc Thanh Châu không nhịn được tiến về trước hai bước, rút ngắn khoảng cách của hai người lại.

Nam nhân kia trầm mặc hồi lâu, chung quy là lắc lắc đầu.

“Vậy vì sao còn muốn phân rõ giới tuyến chứ?” Hoắc Thanh Châu thanh âm khàn khàn mà ôn nhu, vẻ mặt cũng bình tĩnh.

“Như vậy thì sẽ không tồi tệ hơn.” Thẩm Duệ ngắt ngắn nói, “Tôi sẽ mất cậu.”

Dẫu cho quan hệ như thế nào, duy trì một quan hệ ổn định luôn luôn nằm ở chỗ hai người đều phải cân bằng; mà bọn họ trong lúc đó lại không thể đạt được cái gọi là cân bằng. Hoắc Thanh Châu yêu Thẩm Duệ là thật, nhưng mà Thẩm Duệ dù có cố gắng cũng không thể yêu Hoắc Thanh Châu như đã từng yêu Hàn Tân Đình, cũng vĩnh viễn không thể quên cô ấy.

Càng suy nghĩ, Thẩm Duệ không thể không thừa nhận loại tâm tư y đặt trên người Hoắc Thanh Châu. Y biết rõ ràng trong lòng vẫn còn yêu người vợ đã mất kia, thế nhưng Hoắc Thanh Châu lại làm y có nhiều cảm xúc khác lạ. Nếu thừa nhận y động tâm, thế thì tình yêu y dành cho Hàn Tân Đình đã chôn vùi nơi đâu?

Y lâm vào mâu thuẫn. Cùng lúc muốn nhào vào lòng đối phương để đối phương chăm sóc, mặt khác lại nghĩ muốn cùng đối phương phân rõ giới tuyến.

Cái ý nghĩ bài xích chuyện khẩu giao, cùng với sự tò mò mà làm ra loại sự tình như vậy chính là gạt người, y làm vì đối phương, muốn đối phương không phải vì mình mà phải khổ sở.

Chỉ có thích, thật sự là không đủ. Vì Hoắc Thanh Châu, y phải buông tay, nhưng mà chuyện tới trước mắt, Thẩm Duệ mới biết bản thân không thể đứng yên mỉm cười nhìn đối phương lặng lẽ rời đi.

Hoắc Thanh Châu nhẹ giọng, thận trọng hỏi: “Thẩm Duệ, cuối cùng là anh.....thích tôi sao?”

“Nếu chính là thích.....” Thẩm Duệ đem lời định nói thu lại, chậm rãi nở nụ cười, “Thích là như thế nào? Vĩnh viễn không thể quên cô ấy, vĩnh viễn sẽ không thể yêu cậu như đã từng yêu cô ấy, vĩnh viễn đã không thể yêu thêm người nào nữa! Tôi thậm chí không có cách nào để thừa nhận chính mình thích cậu! Nếu còn yêu cô ấy, tại sao tôi lại có thể ở chung với cậu?”

Hoắc Thanh Châu im lặng nhìn đối phương, không nói tiếng nào.

Thẩm Duệ lại bởi vì một phút thật tình nói ra như thế mà cảm thấy quẩn bách, cúi đầu nói: “Cậu có biết không? Tôi chính là giáo hoạt như vậy. Biết rõ cậu thích tôi, còn muốn với cậu chỉ nên là bằng hữu. Biết rõ chính mình không thể yêu cậu, lại vẫn là.....” Thẩm Duệ đột nhiên dừng lại.

Y không muốn nói nữa.

Hoắc Thanh Châu trầm mặc làm y khốn khổ vô cùng. Ý đồ xấu xa đã bị vạch trần, đương nhiên bị người ta im lặng khinh thường là phải. Y biết rõ chính mình động tâm, còn bằng lòng kết giao với thân phận bằng hữu, cứ việc mưu toan tình cảm chứ không thể toàn tâm yêu thương như đối phương.

Vô luận vì sao Hoắc Thanh Châu lại thích y, lúc này ước chừng cũng đã thất vọng rồi. Y chính là loại người yếu đuối, lúc nào cũng đắm chìm vào quá khứ, rồi lại tham lam muốn có được đối phương.

“Thẩm Duệ.” Hoắc Thanh Châu cuối cùng cũng phá vỡ trầm mặc.

Y không dám ngẩng đầu, chỉ cúi nhìn mặt đất.

“.....Thẩm Duệ.....”

Hoắc Thanh Châu dùng âm thanh ôn nhu giống như thì thầm mà gọi tên y, Thẩm Duệ cả người cứng ngắc, nghe thấy thanh âm Hoắc Thanh Châu đang bước đến gần mà bối rối không thôi. Nhưng đối phương không mắng, cũng không đánh y mà chính là nhẹ nhàng hôn y....

Thẩm Duệ ngơ ngác nhìn đối phương, Hoắc Thanh Châu khẽ cười một chút, lại cúi xuống hôn một cái.

“Hoắc, Hoắc Thanh Châu.....”

Nghe thấy giọng đối phương mang một chút cảm xúc ngạc nhiên, Hoắc Thanh Châu cúi đầu “Ừ” một tiếng, phảng phất trả lời lại giống như hỏi. Trên mặt toát ra sự vui sướng.

Theo Thẩm Duệ nói như vậy, nghĩa là đã có chút ý đối với hắn; cho dù Thẩm Duệ chỉ động tâm một chút,

dù không phải yêu hấn tận xương tủy nhưng đối với Hoắc Thanh Châu hấn mà nói thì như vậy cũng đã vượt hơn mong đợi của hấn.

Nhưng mà, vui sướng thì có, đồng thời cũng nghi hoặc cũng không biết từ đâu mà xuất hiện.

Cho đến nay, Thẩm Duệ cùng hấn đều duy trì một khoảng cách nhất định, hai người vẫn là lấy thân phận bằng hữu mà ở chung, hấn chưa bao giờ thấy người kia có bất cứ cử chỉ gì khác, vậy Thẩm Duệ lại vì sao chọn thời điểm này để mà bộc bạch?

Hoắc Thanh Châu nhẹ giọng nói: “Thẩm Duệ, rốt cuộc vì sao lại là hôm nay.....”

Hấn không thôi tự hỏi, bởi vì lấy cá tính rụt rè như Thẩm Duệ tuyệt đối sẽ không trực tiếp thừa nhận, nhưng cả hai người đều biết những lời này có nghĩa là gì.

Thẩm Duệ thật vất vả mới có thể mở miệng: “..... Cái ngày mà chúng ta đánh nhau.”

“Sao?” Hoắc Thanh Châu có chút kinh ngạc.

“.....Ngày hôm đó, tôi đây nghĩ người này thật quật cường.” Thẩm Duệ dừng một chút, đột nhiên lộ ra một nụ cười khổ. “Rõ ràng cùng một ngày, phút trước cậu rất ôn nhu an ủi tôi, nhưng mà một khi bị bức bách, cậu thà rằng tổn thương người khác cũng không chịu bị yếu thế.”

Hoắc Thanh Châu im lặng không nói gì.

“Cậu thực kiêu ngạo.” Thẩm Duệ thở dài, “Cho dù nguyện ý đối với tôi ôn nhu vô cùng, cũng nhất quyết không chịu ‘cúi đầu’”.

Hoắc Thanh Châu mím môi, vẫn không nói gì. Hoắc Thanh Châu yêu Thẩm Duệ, nhưng cũng sẽ không như vậy mà gạt đi tự tôn cùng sự kiêu ngạo, vì vậy hấn không muốn nói cho Thẩm Duệ biết hấn chính là “Hàn Tân Đình”, hấn thà rằng là chính mình, muốn Thẩm Duệ yêu chính con người thật của mình nên dù là khó khăn, dù đối phương là dị tính luyến ái, hấn cũng không nề hà.

Thẩm Duệ thản nhiên nói: “Ngay từ đầu, tôi thật sự không hiểu tại sao cậu lại thích tôi, chính là sau đó phát hiện, ra là cậu không có nói sai. Đêm đó chúng ta là lần đầu gặp nhau, tôi không tin cái gì là nhất kiến chung tình.” Y do dự một chút, lại tiếp tục nói: “Kỳ thật tôi cũng đã tìm người điều tra qua, trước đó chúng ta chưa từng gặp nhau, cũng chưa từng có bất kì tiếp xúc gì.”

“Anh nói đúng, trước đó, chúng ta căn bản là không có gặp nhau.” Hoắc Thanh Châu thấp giọng nói, “Đối với tôi mà nói, thích một người chính là thích, một khi đã thấy, đã động tâm cũng sẽ không phủ nhận.”

Thẩm Duệ có chút mờ mịt.

“——, anh thích tôi, chuyện này thật sự là rất kỳ quái?” Hoắc Thanh Châu tự cười giễu chính mình.

“Không phải kỳ quái, là khó có thể lý giải được.” Thẩm Duệ cười khỏ, “Cậu còn nhớ rõ tháng trước, ngày mà chúng ta cùng nhau đi ăn ở nhà hàng Pháp không?”

“Ngày đó xảy ra chuyện gì?” Hoắc Thanh Châu khó hiểu.

“Vào ngày đó, trên đường về nhà bị kẹt xe, do đợi lâu mệt quá nên tôi đã ngủ ở trên xe.” Thẩm Duệ ngừng một chút lại nói, “Khi về đến nhà, cậu không đánh thức tôi, lại còn im lặng ẵm tôi vào nhà.”

Hoắc Thanh Châu thấy lòng ngực mình căng thẳng, nhưng vẫn duy trì bình tĩnh: “Anh là muốn nói gì?”

“Khi đó, tôi tỉnh.” Thẩm Duệ nhẹ nhàng nói.

Chỉ có mấy từ, nhưng lại làm cho Hoắc Thanh Châu xấu hổ tới độ chân tay luống cuống hết cả lên.

Ngày đó mất thấy Thẩm Duệ ngủ say, Hoắc Thanh Châu không những không kêu dậy mà còn ngây ngốc ngồi ngắm gương mặt Thẩm Duệ trong lúc ngủ. Nhìn đối phương ngủ say, nhin không được liền xích lại ngày càng gần, gần đến nỗi hơi thở của hai người cơ hồ muốn quyện vào nhau, chăm chú nhìn đối phương, trong phút chốc muốn buông hết thấy mọi thứ cứ như vậy mà hôn đi, nhưng rồi lại không dám lỗ mãng, cảm xúc trong lòng lẫn lộn với nhau, dù vậy vẫn duy trì khoảng cách nhìn đối phương như thế, cho đến thật lâu sau mới rời đi.

Hắn nghĩ rằng lúc ấy đối phương đã ngủ say, chuyện gì cũng không phát hiện, thế nhưng bất ngờ là Thẩm Duệ khi ấy kỳ thật là tỉnh.

“Tôi đi đó ngoài mặt là ngủ rất say, cho dù cậu có làm gì trong lúc đó tôi cũng sẽ không phát hiện, “Chính là, cậu lại không có làm như thế.”

Hoắc Thanh Châu khẽ liếm môi. Hắn không cần phải lén lút, cũng không cần nhân cơ hội. Hắn chỉ cần Thẩm Duệ cam tâm tình nguyện.

“Cho nên, tuy rằng cậu yêu tôi, nhưng vẫn như cũ. Một khi lòng tự trọng của cậu gặp nguy, cậu sẽ lui trở về, xác định rõ giới tuyến.”

“..... Anh nói đúng.”

Thanh âm Thẩm Duệ rất nhẹ: “Tôi nghĩ rằng đối với cậu chỉ là thích. Đừng nói đến chữ yêu, như vậy là quá mức, thật sự không thể.”

Hoắc Thanh Châu chính là chuyên chú lắng nghe đối phương nói.

“Nhưng mà.....Cái yêu của cậu không có nguyên nhân, nó làm người ta cảm thấy kì lạ, khó có thể lý giải. Tựa như cậu giống nhưng lại không giống, khác nhưng lại không khác, cùng một lúc muốn an ủi tôi, dù biết rằng tôi vẫn không thể rời xa hình bóng của người xưa kia, về phương diện khác lại muốn tôi động tâm, hy vọng sẽ yêu cậu.” Thẩm Duệ cười khổ, “Tôi thừa nhận là chính mình động tâm, chính là, làm sao có thể yêu một lúc đến hai người?”

Hoắc Thanh Châu nhìn y, trong lòng hiểu ra, đột nhiên bật cười.

“Thẩm Duệ, anh hiện tại là yêu tôi sao?”

Thẩm Duệ trầm mặc một lúc lâu, lắc lắc đầu.

“Chờ đến lúc anh thật sự yêu tôi, anh sẽ biết thế nào là đồng thời yêu hai người. Tôi không muốn anh quên đi cô ấy, cũng không cần anh đối với tôi là duy nhất, chỉ cần anh cho tôi một cơ hội, chứng minh anh có thể yêu tôi hay không. Nếu không thể, cũng không sao, tôi sẽ không trách anh đâu.” Hoắc Thanh Châu cười đến thật ôn nhu, “Anh không phải động tâm với tôi hay sao?”

Thẩm Duệ ngây ngốc, trong lòng nghiền ngẫm lời nói của Hoắc Thanh Châu, trong lúc nhất thời không có lời nào để nói.

Hoắc Thanh Châu cũng không có nói sai; nhưng mà, Thẩm Duệ chưa bao giờ từng phủ nhận bản thân yêu Hoắc Thanh Châu. Cho dù chính mình là dị tính luyến ái, thậm chí vẫn yêu người vợ đã chết kia, Hoắc Thanh Châu cũng không từng vì thế mà buông tha cho y. Bám riết không tha, nước chảy đá mòn, này đều là thành ngữ dùng để hình dung hành vi của Hoắc Thanh Châu.

Chính là, y cũng không hề chán ghét chuyện này.

“Anh có đồng ý cho tôi thêm một cơ hội hay không?” Hoắc Thanh Châu cẩn thận hỏi han.

Cái này gọi là “Được là do đức hạnh của ta, không được thì cũng là do số mệnh của ta” Lúc trước Hoắc Thanh Châu trong cơ thể Hàn Tân Đình, ngày ngày cùng Thẩm Duệ ở bên nhau; mà nay bọn họ lại mất đi sự ràng buộc kia, thế nhưng hắn lại vẫn cứ yêu Thẩm Duệ không thôi. Qua thời gian, hắn biết đó là số mệnh của hắn.

Bọn họ cùng trở nên im lặng, dưới ánh mắt nhìn như muốn đốt cháy của Hoắc Thanh Châu, thật lâu sau, Thẩm Duệ gật gật đầu, mặt không chút thay đổi nhưng hai tai đã phấp phồng.

10. Huỳnh Dạ - Quyển 1 - Chương 10

EDITOR: SU

BETA: BI

“Còn người kia.....Tình nhân của cậu.....” Thẩm Duệ có chút do dự mở miệng nói.

Hoắc Thanh Châu ngẩn ngơ, nhớ tới việc mình nói dối, vội vàng trả lời: “Không phải tình nhân, chỉ là bạn mà thôi. Chuyện xuất ngoại cũng là, tôi.....”

“Cậu nói dối?” Thẩm Duệ thần sắc cứng đờ, có một chút mất tự nhiên.

“Thực xin lỗi.” Hoắc Thanh Châu gục đầu xuống, trong lòng có chút kích động, vừa vội vội la lên: “Thật sự xin lỗi.”

Thẩm Duệ lại trầm mặc một lúc lâu, sau đó mở miệng: “Tôi biết vì sao lúc trước cậu lại cố ý nói vậy, bất quá.....tôi không thích người khác nói dối mình vì bất kì lý do nào.”

“Tôi biết, sau này “tuyệt đối” sẽ không như vậy nữa.”

Hoắc Thanh Châu nhẹ giọng nói, thẳng đến khi nhìn thấy Thẩm Duệ gật gật đầu, mới nhẹ nhàng thở ra.

“Còn có một chuyện.” Thẩm Duệ cắn chặt răng nói: “Giữa trưa hôm nay, tôi có gọi điện cho cậu, thời điểm lúc đó không phải.....không phải cậu đang.....”

Hoắc Thanh Châu ngẩn ra, cũng không dám nói gì, hiển nhiên là cam chịu. Hắn nhìn Thẩm Duệ, chờ đợi đối phương nói tiếp, nhưng mà Thẩm Duệ lại gần nhìn hắn một cái, thản nhiên nói: “Sau này.....không được cùng người khác làm chuyện thế này nữa.”

Ngụ ý, đó là muốn đem chuyện trước kia bỏ qua, Hoắc Thanh Châu cư nhiên hiểu được “thâm ý” của Thẩm Duệ, vội vàng vàng vàng nói: “Anh yên tâm, trừ anh ra sẽ không đụng chạm đến bất kì ai khác.”

Đợi cho trên nét mặt Thẩm Duệ có một chút ửng đỏ xấu hổ, Hoắc Thanh châu mới ý thức được chính mình đã làm quá, vội vàng chỉnh lại, thấp giọng nói: “Tôi biết anh có thể đã nghe qua một ít thông tin về loại chuyện này, như là đồng tính luyến ái đều thích tình một đêm, hoặc là thích hoan ái, truy lạc với nhiều người, nhưng tôi tuyệt đối không phải là “loại” này đâu.”

Thẩm Duệ chỉ lẳng lặng nghe, vẫn chưa nói gì.

Hoắc Thanh Châu dừng một chút, lại tiếp tục nói: “Tôi hy vọng chúng ta trong lúc “hẹn hò” sẽ quan tâm, chăm sóc nhau nhiều hơn....., giống như lấy kết hôn làm điều kiện đầu tiên để kết giao.” Hắn sắc mặt đột nhiên trở nên ửng đỏ, “Đến chuyện ấy.....thật sự không cần vội, cho nên anh cũng không phải miễn cưỡng.”

Thẩm Duệ sửng sốt, lúc này mới hiểu “chuyện ấy” chính là chuyện gì thì hai tai đã nóng ran, xem ra tỏ vẻ không biết vẫn là tốt hơn, thế là chỉ tiếp tục trầm mặc, nhưng biểu cảm xấu hổ vẫn cứ không chịu biến mất.

Hoắc Thanh Châu bắt gặp vẻ mặt khốn quẫn, nhớ tới chính mình vừa nói gì, mặt cũng đỏ lên. Yêu cầu đối phương lấy kết hôn làm điều kiện đầu tiên kết giao, không phải là biến thành cầu hôn chứ?

Không khí xấu hổ bao trùm, Thẩm Duệ quẫn bách, gật gật đầu.

Hoắc Thanh Châu nhất thời bật cười, trong mắt tràn ngập đầy ý mừng, trong lúc nhất thời cao hứng, giọng nói khàn khàn: “Thẩm Duệ, tôi..... Tôi có thể hôn anh được không?”

Thẩm Duệ cứng đờ cả người, nhìn thấy sự khát cầu trong mắt đối phương, thoáng chốc đầu óc trống rỗng, nhẹ nhàng nói: “Được.”

Hoắc Thanh Châu chậm rãi nhích lại gần, chiều cao hai người cũng gần bằng nhau, hắn ý thức được chính mình đang khấn trương đến độ phát run cả lên, nhưng lại sợ hãi bị Thẩm Duệ phát hiện điểm ấy, bởi vậy mà không dám chạm tay đến đối phương. Mà Thẩm Duệ cũng vẫn ánh mắt nhìn như vậy, có điều thần sắc có chút bất an.

Hắn chậm rãi đem môi của mình nhẹ nhàng chạm vào môi Thẩm Duệ, nhẹ nhàng cọ cọ một chút, cảm giác mềm mại ấm áp kia làm hắn có chút nhớ nhung mà hôn sâu thêm một chút, nhưng trong lòng vẫn là không dám lỗ mãng quá, thừa dịp Thẩm Duệ chưa phát hiện ra mà lui đi.

Nhưng mà, Thẩm Duệ sau khi mở mắt ra lại nhíu mày, làm Hoắc Thanh Châu không khỏi hỏi: “Xảy ra chuyện gì, anh.....không thoải mái?” Ý không thích hắn hôn sao? Hay là, chán ghét?

Thẩm Duệ lắc lắc đầu, vẻ mặt vi diệu: “Không phải, chỉ là có chút không thích ứng được.”

Hoắc Thanh Châu bị ba chữ “không thích ứng” đánh vào tim, khó chịu trong lòng, nhưng trên mặt vẫn trấn định cười nói: “Không sao, dù sao tôi cũng là nam, anh vốn không phải là đồng tính.....”

“Không phải như vậy.” Thẩm Duệ đang suy nghĩ nên giải thích như thế nào, ngừng một chút rồi mới nói tiếp: “Tôi không quen bị động.....” Hắn giấu đầu hở đuôi, ho khan vào tiếng để che dấu đi việc chính mình mất tự nhiên.

Hoắc Thanh Châu cuối cùng cũng yên lòng, cười nói: “Vậy anh chủ động đi.”

Thẩm Duệ vừa nghe, nhất thời đỏ mặt, lắp bắp nói: “Hả, chính là, tôi—————“

“Không cần nghĩ tôi là nam, cứ xem tôi như là bạn gái của anh là được rồi.” Hoắc Thanh Châu khẽ cười: “Chỉ là hôn nhau một chút mà thôi, không có sao cả.”

Thẩm Duệ sau một lúc lâu im lặng, mới nói: “Trước tiên, cậu nhắm mắt lại đi.”

Hoắc Thanh Châu nghe theo chiếu chỉ đã ban, nhắm mắt lại một lúc, chỉ cảm thấy hơi thở ấm áp chần chờ kia, đến khi hai chóp mũi chạm nhau, Hoắc Thanh Châu cơ hồ cảm giác được độ ấm trên người của đối phương. Hắn không dám trợn mắt, đối phương chậm rãi hôn, môi kề môi mạnh mẽ ma sát, cũng không quan tâm chuyện khác.

Bên trong ý tình mê loạn, bàn tay đối phương đặt lên lưng hắn, có vẻ sắp sửa ôm lấy. Hoắc Thanh Châu không có động đậy, phó thác hết thảy cho đối phương, bất kể chuyện gì cũng không chủ động lại.

Thẩm Duệ là lần đầu tiên chủ động hôn môi với Hoắc Thanh Châu. Ý thức được điểm ấy, Hoắc Thanh Châu không kiềm được môi run nhẹ nhẹ.

“Sao vậy?” Đối phương phát giác hắn có điểm dị thường, liền dừng lại hỏi.

Hoắc Thanh Châu không trả lời, thậm chí cũng không trợn mắt. Nếu phát ra âm thanh, đối phương tất nhiên sẽ nghe thấy; nếu là mở hai mắt, đối phương tất nhiên sẽ nhìn thấy nước mắt. Hắn không dám đáp lại đối phương, chính là sợ mình sẽ lộ ra sự yếu đuối kia.

Nhưng mà Thẩm Duệ không có cường cầu Hoắc Thanh Châu đáp lại, chỉ cẩn thận nhìn hắn, một tay ôm trọn hắn vào lòng, đem đầu hắn tựa lên vai mình, vỗ nhẹ nhẹ lên tấm lưng đang không ngừng phát run kia.

Qua một lúc lâu, Hoắc Thanh Châu mới bình tĩnh trở lại, cuối cùng không có khóc nữa, nhưng khóe mắt đã đỏ hồng, giọng nói thì khàn khàn.

“Thật là xấu hổ, tôi không phải cố ý, không nên.....”

“Không có gì.” Thẩm Duệ dịu giọng nói, rồi là nhẹ nhàng kéo hắn sát lại.

Hoắc Thanh Châu lại bị đối phương ôm vào trong ngực, đồng thời cũng tự răn mình không được nghĩ bậy. Tuy trước mặt hắn là xương quai xanh hấp dẫn, cùng hơi thở mê người kia, nhưng hắn cũng không nên “lông lộn” lên trong giờ phút này, như thế lại khiến đối phương đối với mình có cái nhìn xấu. Trên thực tế, còn không thể đường đường chính chính thừa nhận là tình nhân.

Hắn cố gắng dìm cơn lửa nóng đang ngập nghé bùng lên, cho đến khi bình thường lại mới thẳng lưng, rời khỏi lòng ngực mê người kia.

“Xảy ra chuyện gì?” Thẩm Duệ hỏi.

Hoắc Thanh Châu chỉ lắc lắc đầu, cười một chút. Hắn biết rõ, cho dù Thẩm Duệ ngoài mặt là tiếp nhận tình cảm của hắn nhưng trong tâm can vẫn chưa có xao động gì quá lớn nên vạn nhất như thế thì sẽ dọa đối phương chạy mất! Bởi vậy, chỉ có thể tạm thời nhẫn nại mà thôi.

“Như vậy.....Chúng ta hiện tại.....đã là kết giao rồi sao?” Thẩm Duệ trầm mặc một hồi, mới có chút sợ hãi hỏi lại.

Hoắc Thanh Châu gật gật đầu, cười nói: “Đúng rồi, sao vậy?”

“Vậy tại sao lại như hồi nãy.....” Thẩm Duệ vẻ mặt hoảng hốt. “Chưa gì cậu đã muốn chia tay rồi sao!?”

“Không, chỉ là do sợ mà thôi.” Hoắc Thanh Châu bình tĩnh.

“Sợ.....” Thẩm Duệ chậm rãi lặp lại một lần nữa, bỗng nhiên nhìn hắn. “Trông cậu không giống người hay sợ hãi hoặc yếu đuối.”

“Rất lạ đúng không? Tôi thực sự là rất sợ.” Hoắc Thanh Châu cười khổ, “Tôi sợ anh cảm thấy yêu một nam nhân là rất ghê tởm, sợ anh yêu tôi giống như anh đã từng yêu cô ấy, càng sợ anh đời này vì người kia mà “thanh tâm quả dục”,.....” (***Thanh:Trong sạch, rõ, sạch sẽ.Tâm:lòng dạ.Quả:ít.Dục:ham muốn*** -> Thanh tâm quả dục là cái tâm trong sạch và ít ham muốn.)

Thẩm Duệ ngăn người, vẻ mặt trở nên có chút quái dị.

“Cậu sợ tôi không còn có thể yêu người nào khác?”

“Tôi không hy vọng anh biến thành như vậy.” Hoắc Thanh Châu thản nhiên nói, “Nhưng chỉ vì người vợ đã chết kia mà trở thành như vậy thì thật là quá đáng.”

“Cô ấy là người tôi yêu.” Thẩm Duệ nhú mày.

“Cô ấy là người yêu của anh đồng thời cũng đã là vợ của anh.” Hắn âm trầm nói, “Chẳng lẽ anh nghĩ cô ấy sẽ hy vọng anh sẽ vì cô ấy mà vĩnh viễn đóng chặt trái tim mình lại?”

Thẩm Duệ ngẩn ngơ, đúng là không còn lời nào có thể nói.

Hoắc Thanh Châu nói những lời đó không phải là không có lý. Người đã chết rồi, đạo lý này y hiểu rõ chứ, từ một năm trước nhìn vợ mình vì sinh khó mà chết, Thẩm Duệ liền suy sụp, hết thấy coi như đã xong. Sẽ không còn ai ăn những món mình nấu, sẽ không còn được ôm đối phương trong lòng, những mộng tưởng về

tương lai tươi đẹp phía trước cũng đã tan biến.

Sinh mệnh đã chấm dứt, đồng thời tất cả mọi thứ đều ra đi. Đối với y mà nói, đó là sự cô đơn cùng thống khổ cũng đã bắt đầu. Một lần mất đi người vợ, một lần lại ôm được cô ấy trong vòng tay, rồi lại một lần đánh mất cô ấy mãi mãi. Trong tim Thẩm Duệ chỉ luôn có một hình bóng của Hàn Tân Đình, khắc sâu trong lòng không bao giờ quên.

“Cô ấy.....không phải người như vậy.”

Tuy là nói như thế nhưng trên mặt Thẩm Duệ lại có vài tia mờ mịt.

Biết đối phương nhớ lại quá khứ, Hoắc Thanh Châu cảm thấy đau lòng, lập tức nói: “Tôi nghĩ cô ấy cũng sẽ hy vọng anh được sống hạnh phúc. Tôi không phải muốn anh quên cô ấy, chỉ là.....”

“Hoắc Thanh Châu, cậu thật sự tin tưởng tôi có thể đồng thời yêu cả hai người sao?” Thẩm Duệ nghi ngờ nói, vẻ mặt có hơi chút do dự.

Hoắc Thanh Châu đột nhiên bật cười.

“Tôi tin.”

Nếu Thẩm Duệ có thể yêu “Hàn Tân Đình”, lại tại sao không thể yêu Hoắc Thanh Châu? Cho dù bọn họ đều là nam nhân nhưng Thẩm Duệ hiện tại không phải đang tập thích ứng hay sao? “Hàn Tân Đình” chính là “Hoắc Thanh Châu”, chỉ là bây giờ có chút trở ngại mà thôi.

Hắn thật sự tin tưởng như thế. Mà sự tin tưởng này cũng xuất phát từ Thẩm Duệ nguyện ý vì hắn mà khầu giao. Nếu Thẩm Duệ “hoàn toàn” là một nam nhân bình thường thì sao có thể làm chuyện này? Chỉ là có thể Thẩm Duệ chưa hiểu rõ chính mình mà thôi.

Hoắc Thanh Châu cười đến sung sướng: “Thẩm Duệ, tôi là một người rất là kiên nhẫn đấy! Tôi sẽ ở bên anh, chờ đến ngày anh nói yêu tôi.”

“Cho nên, hai người kết giao sao?”

“Ừ.” Hoắc Thanh Châu vuốt vuốt mặt bàn, vẻ mặt tràn đầy ý cười. “Cậu muốn nói gì?”

“Ngoài dự đoán.” Trương Di vẻ mặt có hơi thất vọng, ngơ ngác nhìn ly cà phê trước mặt, liền động tay khuấy khuấy. “Nói như vậy, chỉ mình tôi đi Châu Âu thôi sao?”

“Thật xin lỗi.”

Trương Di bất mãn trừng mắt nhìn người trước mặt, “Hại tôi đây hy sinh cả buổi tối hôm đó hầu hạ, an ủi cậu tận tình; kết quả đối phương vẫy tay một cái, cậu liền lập tức bay lại.”

”Là đang ghen tị sao?” Hoắc Thanh Châu ngả ngón cười. “Hoặc là, đang ghen đó hả?”

“Này không có vui tí nào đâu.” Trương Di trưng vẻ mặt bất đắc dĩ ra.

Hoắc Thanh Châu nghiêm túc hỏi han: “Buổi tối ngày đó sao cậu lại đồng ý?”

“Làm gì cần lý do?” Trương Di nhướng mày, “Buổi tối hôm đó chỉ là nhất thời mà phát tiết thôi, cũng như đó chỉ là một sinh hoạt thường ngày mà thôi, ai cũng không quan trọng.”

“Trương Di.....”

“Thôi, khỏi cần giải thích gì hết.”

“Tôi không có định giải thích.”

“Vậy thì tốt.”

Hai người trầm mặc một hồi, Hoắc Thanh Châu đành phải mở lời trước: “Lần này đi Châu Âu một mình nhớ cẩn thận đó.”

“Trương Di lại bật cười: “Ai nói tôi sẽ đi một mình hả?”

“Vậy thì đi với ai?”

Trương Di cười cười, “Muốn biết lắm phải “hông”?

Hoắc Thanh Châu gật gật đầu. Hắn biết rằng đối phương cũng không có nhiều bạn bè thân thiết gì cho lắm, vậy thì Trương Di đi Châu Âu với ai chứ?

Bọn họ nhìn nhau hồi lâu, Trương Di chỉ phun ra một câu “Đây là bí mật”, rồi đứng dậy chạy lấy người, bỏ Hoắc Thanh Châu đang ngơ ngác cùng với tiền cà phê chưa trả.

Hoắc Thanh Châu ngẩn ngơ một hồi rồi cười cười lắc đầu.

“Mời vào.” Hoắc Thanh Châu mở cửa, hướng đối phương khẽ cười một chút.

Thẩm Duệ thay giày cầm lấy đôi dép lê đối phương đưa mang vào. Vừa đi vừa quan sát cách bài trí, dù ở một mình nhưng cũng rất ngăn nắp, phòng khách lại rất to, bài trí một bộ salon lớn, bên dưới lại là thảm lông cừu, có cảm giác vô cùng mềm mại khi bước lên.

“Có muốn uống chút gì không? Hồng trà hay là cà phê?” Hoắc Thanh Châu hí mắt hỏi.

“Hồng trà.” Thẩm Duệ tùy ý trả lời, “Có thể đi vòng quanh xem một chút được không?”

“Không thành vấn đề. Nhân tiện thì phòng tôi ở bên trái hành lang đấy.”

Thẩm Duệ có chút quẫn, không có trả lời một mình đi qua hành lang, nhìn bên trái có căn phòng, do dự một lúc phát hiện cửa không khóa mới mở cửa đi vào, chiêm ngưỡng không gian riêng tư của Hoắc Thanh Châu.

Phòng ngủ này cùng phòng khách không khác nhau là mấy, bài trí cũng không nhiều, kiểu dáng đều hiện đại, nhìn sơ thấy có vài vật trong phòng như bật lửa, một chút trang sức này nọ, còn có nước hoa..... bày la liệt trên bàn hay kệ tủ.

Y chú ý đến hộp tử kẻ bên giường đang mở, liền tò mò lại xem, đến gần mới giật mình phát hiện nào là condom, gel bôi trơn bày la liệt với đủ kiểu dáng màu sắc khác nhau; Thẩm Duệ nghĩ đối phương mua mấy cái này tức là có dụng ý đen tối, trong nhất thời mặt đều đỏ.

Hoắc Thanh Châu nhìn bên ngoài trong thật đứng đắn, cũng rất tôn trọng ý nguyện của y, chính là hẳn vẫn là nam nhân nên chuyện này cũng không có gì quá mức.

Thẩm Duệ hoàn toàn không thể tưởng tượng chính mình cùng Hoắc Thanh Châu ở trên chiếc giường này mà làm loại chuyện kia, cũng không phải là ghê tởm, chỉ là cảm thấy không được thích ứng cho lắm; cho dù đã từng có vợ nhưng “làm” với nam nhân thì y không biết phải như thế nào, y cũng không có kinh nghiệm, bất quá lần đó trong khách sạn cũng là do bị uống thuốc kích thích nên mới cùng Hoắc Thanh Châu xảy chuyện ngoài ý muốn, chỉ là lần đó Hoắc Thanh Châu cũng chỉ giúp y khẩu giao một chút chứ không có tiến xa hơn.

Ngay cả hôn môi cũng đều rất ít, đến nay số lần xảy ra cũng không quá hai lần.

Thẩm Duệ hiểu được, Hoắc Thanh Châu vì thấy mình không được tự nhiên nên không muốn ép buộc, nhưng mà Thẩm Duệ nghĩ cũng thẹn trong lòng, y muốn đáp lại đối phương, rồi lại không biết phải làm thế nào cho phải, thế là hai người trong lúc đó lại xấu hổ dừng ngay tại đó, Hoắc Thanh Châu rất ít vuốt ve hay hôn môi y.

Thẩm Duệ biết chính mình chưa thích ứng với việc cùng một người đàn ông quan hệ, y cũng không thể khẳng định mình có thích ứng được hay không, nhưng cái duy nhất y chắc chắn là: Y không muốn khiến Hoắc Thanh Châu đau khổ. Thẩm Duệ đã từng thấy qua bộ dáng Hoắc Thanh Châu lúc khóc, mặt không chút thay đổi, nhúm mày, chỉ có hốc mắt ửng hồng khác thường, nước mắt trong suốt lăn dài trên má, chỉ là đối phương lại “vô động vô trung”. (*vô động vô trung: câu này đại khái là ám chỉ một người có lòng dạ sắt đá, nói gọn là vô tình.*), dường như chẳng phải vì y mà khóc.

Lúc ấy y nghĩ rằng, thì ra bề ngoài kiên cường như người này cũng có lúc sẽ khóc. Hiện tại nhớ đến thời điểm đó, sẽ bị Hoắc Thanh Châu hấp dẫn, sau khi khóc xong sẽ nói rõ nguyên nhân cho y nghe. Thẩm Duệ lập tức nhận ra, Hoắc Thanh Châu đích thực là quật cường vô cùng, thậm chí có thể vì bảo vệ lòng tự trọng mà đánh cả người mình thích.

“Anh đang nhìn gì vậy?”

Thẩm Duệ quay đầu lại, còn không kịp mở miệng nói: “Trà pha xong rồi, đến uống đi.”

Y theo Hoắc Thanh Châu ra khỏi phòng, trở lại phòng khách nhìn thấy trên bàn để một phần bánh ngọt và bình hồng trà, không khỏi có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Hoắc Thanh Châu biết hẳn thích ăn loại bánh này.

“Cậu sao lại biết tôi thích loại bánh này?”

“Đoán”. Hoắc Thanh Châu vẽ mặt tự nhiên mà đem đường cùng sữa đẩy về phía đối phương, “Tôi nghĩ anh thích ăn cái gì đó ngọt ngọt một chút.”

“Chính xác là như vậy.” Thẩm Duệ khẽ cười cười, có chút nghi hoặc.

Bỏ một miếng bánh Tart trứng vào miệng, cảm nhận hương vị của nó, rất ngon, vị ngọt vừa phải, Thẩm Duệ rất nhanh đã ăn xong một miếng bánh, tiếp theo liền đối với ly hồng trà cho thêm chút đường sau đó uống một ngụm.

“Uống thấy ngon không?” Hoắc Thanh Châu hỏi.

“Ừ” Thẩm Duệ gật gật đầu.

Hoắc Thanh Châu cũng không nói gì, chỉ là nở một nụ cười. Thẩm Duệ thưởng thức hồng trà, đột nhiên thấy mùi vị có chút quen quen như là mình đã từng uống qua.

“Trong hồng trà này, cậu có cho thêm gì không?” Thẩm Duệ chậm rãi hỏi.

Hoắc Thanh Châu ngẩn ra, cười nói: “Bỏ thêm một chút lúa mạch, nghe nói làm như vậy hồng trà sẽ có

mùi thơm hơn rất nhiều.”

Thẩm Duệ đột nhiên trầm mặc, tiếp theo là không nói nữa.

Qua hồi lâu, Hoắc Thanh Châu mới mở miệng hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Sao không nói lời nào?” Hấn hỏi thực ôn nhu, cũng không có ý ép buộc đối phương phải trả lời.

Thẩm Duệ nhìn hấn, cười đến chua xót: “Trước kia, cô ấy thường hay cho lúa mạch vào khi pha hồng trà.”

Hoắc Thanh Châu biết chính xác “cô ấy” là ai, cũng không nói nhiều liền ngồi xuống bên cạnh, cầm lấy bàn tay đang gắt gao nắm chặt kia mà mở ra vuốt nhẹ.

Thẩm Duệ ngẩng đầu, trong nháy mắt trên mặt xẹt qua một tia mê mang, lập tức rất nhanh liền khôi phục lại bình thường.

“Thật có lỗi, tôi không nên nhắc đến cô ấy.”

“Không sao cả.” Hoắc Thanh Châu cầm bàn tay kia xoa nhẹ, “Tôi không để ý, thật sự không để ý.”

Thẩm Duệ nghe thanh âm nho nhỏ, ôn nhu kia an ủi mình trong lòng như muốn bật khóc. Y không phải là người dễ dàng rơi lệ, nhưng cảm thấy đối phương ôn nhu an ủi mình, trong lòng lại xôn xao. Y chưa bao giờ biết, một người nam nhân ôn nhu như thế, nhưng lại cũng có thể làm cho y thất thố.

Con người rồi cũng sẽ đến lúc phải chết, có thể được một người nguyện ý vì y mà chờ đợi, ôn nhu đến như thế, có lẽ đó là phúc phần của y.

Thẩm Duệ ngược mặt lên nhìn đối phương. Người đàn ông ấy không hề có biểu hiện gì khó chịu, chỉ là thần nhiên, bình tĩnh mà nhìn lại y. Nhìn thấy đối phương thật sự đối với mình như thế nào, nhìn vào đôi mắt kia, u buồn tự nhiên tan biến, vẻ mặt cũng thoải mái lên.

Có lẽ.....Cũng không cần lâu lắm.

Thẩm Duệ trầm nghĩ.

11. Huỳnh Dạ - Quyển 1 - Chương 11

EDITOR: SU

BETA: BI

Không mất bao lâu, Hoắc Thanh Châu đã bước vào chung sống với Thẩm Duệ.

Chính là Thẩm Duệ sắp xếp cho hắn ở khách phòng đối diện, nơi mà trước kia khi Hàn Tân Đình còn là Hàn Tân Đình từng ở (*nghĩa là trước lúc Hàn Tân Đình bị Hoắc Thanh Châu nhập vào*), vì tình cảm hai người lúc xưa không mặn nồng cho lắm, sau này khi Hoắc Thanh Châu thay thế, căn phòng này được bỏ trống làm phòng khách. Thẩm Duệ cho hắn ở nơi này chứng tỏ không hề coi hắn như là khách mà đã ở một vị thế khác rồi, Hoắc Thanh Châu vì điều này mà vui sướng không thôi.

Thật sự thì Thẩm Duệ sắp xếp Hoắc Thanh Châu ở phòng đó cũng là vì muốn hắn ở nơi gần mình nhất chứ không hề có chút ý nghĩ “sâu xa” như Hoắc Thanh Châu.

Thời gian trôi qua cũng được mấy ngày từ khi Hoắc Thanh Châu vào ở, vào một buổi sáng Hoắc Thanh Châu đi vào phòng đánh thức Thẩm Duệ dậy mới có chút cảm giác không phải, tất cả đồ đạc liên quan đến Hàn Tân đình đã đều đi đâu mất, bất kể là trên tường hay trên kệ,.....

Cảm thấy lạ nên liền đi một vòng quanh phòng mà xem xét, đến gần góc phòng mới phát hiện một cái hộp, thấy trong đó là tất cả đồ đạc của Hàn Tân Đình, trong lòng cảm thấy ấm áp, nhưng cũng chưa xốt không thôi, trên mặt bất tri bất giác lộ ra một nụ cười mềm mại.

Thẩm Duệ sao lại cất đi mấy thứ này, không phải y vẫn còn rất yêu thương, nhớ nhung Hàn Tân Đình sao? Làm như thế để làm gì, cẩn thận giấu lại cũng chỉ còn một nguyên nhân.

Hắn nhẹ nhàng đến bên đánh thức Thẩm Duệ dậy, thấp giọng hỏi: “Vì sao lại đem tất cả đồ của cô ấy cất lại vậy?”

Thẩm Duệ còn đang chưa tỉnh táo, liền bừng tỉnh khi nghe Hoắc Thanh Châu hỏi đến vấn đề đó, nên trả lời làm sao đây, cả hai bên tai đều đã đỏ hồng cả lên.

“Anh sợ tôi vô tình sẽ nhìn thấy sao?” Hoắc Thanh Châu hỏi trực tiếp vào vấn đề.

Thẩm Duệ vẫn im lặng không nói gì, giờ thì mặt cũng đỏ không thôi.

Hoắc Thanh Châu đột nhiên nở nụ cười, còn cười lớn tiếng. Hắn đem tất cả mọi thứ trong hộp trả về chỗ cũ vốn có của nó, còn bộ đồ ngủ kia của Hàn Tân Đình thì đem máng lại vào tủ quần áo.

“Thẩm Duệ, như vậy là được rồi.” Hoắc Thanh Châu cười muốn híp cả mắt lại, “Thật sự như vậy là quá đủ rồi.”

Thẩm Duệ cái gì cũng chưa nói chỉ hốt hoảng quan sát nụ cười kia, có cái gì đó rất lạ thoáng qua.

————- Nụ cười đó làm cho y không rời được, có gì đó rất ấm áp, rất quen thuộc.....

12. Huỳnh Dạ - Quyển 2 - Chương 1

EDITOR: SU

BETA: BI

Thẩm Duệ chậm rãi đưa xe tiến vào gara, bước xuống xe trở ra ngoài.

Đêm đã khuya lắm rồi, ngoài đường tĩnh lặng chỉ còn nghe tiếng lá cây xào xạc mỗi khi gió thổi qua. Y mở cửa, cởi bỏ đôi giày dính đầy bụi bẩn bước vào nhà. Trong nhà im ắng, chỉ thấy phòng khách còn đang sáng đèn, Thẩm Duệ vừa cởi bỏ cà-vạt, vừa đi về phía phòng khách, nhìn thấy người kia đang nằm ngủ trên sô pha, liền dừng lại.

Nam nhân thân hình cao lớn thon dài, tuy rằng trông vô cùng khôi ngô, nhưng cái tướng ngủ trên sô pha có chút khổ sở, cả người cuộn lại như con tôm, hai tay thì giữ chặt ở ngực, tóc vẫn còn ướt, từng sợi mềm mại lòa xòa che đi thái dương, lót dưới đầu là cái khăn mặt, áo thun trên người bởi vì tư thế ngủ mà bị xốc lên, lộ ra phần eo rắn chắc,.....

Thẩm Duệ cảm thấy được bộ dạng này đáng yêu làm sao, ai mà gặp cảnh tượng này dù là nam hay nữ cũng phải động lòng.

Dường như nghe thấy bước chân của y mà đối phương tỉnh giấc, nhẹ nhàng mở mắt nhìn y.

Thẩm Duệ liền ngồi xuống, cười nói: “Tại sao không về phòng ngủ trước? Đã nói không cần phải chờ tôi mà.”

Nam nhân liếc nhìn đồng hồ, giọng khàn khàn nói: “Chỉ là muốn nằm một chút thôi chứ thật sự là không có ngủ.”

Thẩm Duệ đến bên cạnh, cầm lấy khăn mặt, có chút không nề hà nói: “Tóc mà không lau khô sẽ dễ sinh bệnh.” Lời nói mang theo một chút trách cứ, đối phương cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng gói đầu lên đùi Thẩm Duệ, mặc cho y lau tóc cho mình, nhu thuận giống như một con mèo lớn đang được chủ nhân âu yếm.

“Có đói bụng không? Có muốn ăn gì không?” Thẩm Duệ vừa hỏi vừa nhẹ nhàng lau tóc cho Hoắc Thanh Châu.

“Có chút đói.” Hoắc Thanh Châu nâng mặt làm nũng, cọ cọ vào ngực đối phương.”Muốn ăn mì.”

“Được.” Thẩm Duệ bật cười, chính mình không nghĩ rằng đã quá cưng chiều, sủng nịch hẳn.

Y đi vào nhà bếp, mặc tạp dề, xắn cổ tay áo lên cao, bắt một nồi nước lên bếp rồi mở tủ lạnh lấy một ít nguyên liệu, một tay luộc tôm, một tay thì xào xào mấy thứ nào là hành, cà, gừng thật thơm, chờ nước sôi là cho mì vào nồi, đợi gần chín thì đập trứng vào. Nhìn Thẩm Duệ làm đồ ăn cứ như một đầu bếp chuyên nghiệp vậy.

Mười phút sau, Thẩm Duệ đã bung một tô mì thơm phức, nóng hổi đi vào nhà ăn, Hoắc Thanh Châu nhìn tô mì trước mắt trầm trồ không thôi, nước miến đã muốn nhiều hết cả bàn, màu sắc tô mì thật đẹp, thật ngon mắt, nào là tôm nào là trứng, còn có rau xanh, bên trên còn rắc thêm một chút ớt xắt nhuyễn. Nhìn như thế nào cũng thật giống đồ ăn trong nhà hàng cao cấp.

“Thơm quá.” Hoắc Thanh Châu tán thưởng nói.

Thẩm Duệ chỉ cười: “Ăn nhanh đi. Không phải đói bụng sao?”

Hoắc Thanh Châu cũng không khách khí, phần khởi bắt đầu ăn.

Thẩm Duệ nhìn hẳn, không nói gì, y có chút ngạc nhiên.

Nhìn nam nhân trước mặt mình, Thẩm Duệ không nghĩ có ngày mình sẽ cùng hẳn kết giao, cùng hẳn ở chung, cái càng không nghĩ được là sẽ có ngày mình động lòng trước một người đàn ông.

Y vẫn là dị tính luyến ái, đối với đàn bà vẫn có thể có tình dục; chỉ là y ý thức được tình cảm mà mình dành cho Hoắc Thanh Châu. Y xác định đó chỉ là thích, cũng không khẳng định được đó có phải là yêu hay không.

Yêu một người đàn ông? Thẩm Duệ không biết mình có phải đồng tính hay không, mấu chốt chính là y vẫn chưa xác định được chính mình đối với Hoắc Thanh Châu có phải chỉ có thích hay không?

Đương nhiên, Thẩm Duệ biết Hoắc Thanh Châu là một nam nhân tốt, tướng mạo anh tuấn, lại rất dịu dàng, nếu không xét giới tính thì cả hai thật là môn đăng hộ đối, hai người cùng nhau sống chung cũng không có bất cứ trở ngại gì. Nhưng chỉ có điều, Thẩm Duệ chưa thể hoàn toàn chấp nhận đối phương.

Thẩm Duệ dù sao cũng là “người bình thường”. Bởi vậy, cho dù đã sống chung với nhau được ba tháng, hai người nhiều nhất cũng chỉ thỉnh thoảng hôn môi, thỉnh thoảng ôm, ngoài hai cái đó ra cũng chưa quá phận thêm cái gì khác.

Lúc đầu thì có chút cứng nhắc khi đón nhận những cái ôm, cái hôn ấy, nhưng dần dần cũng đã thích nghi,

thậm chí còn cảm thấy thoải mái khi đối phương chạm vào.

Chỉ là, dù sao cũng đã qua ba tháng.

Thẩm Duệ hồi tưởng lại quá khứ của chính mình, nhớ lại những mối tình đã qua, không khỏi có hơi nhú mảy. Y nhớ lại khi xưa, lúc còn kết giao với con gái, chậm nhất là một tháng sau sẽ nảy sinh quan hệ.....Hiện giờ lại cùng Hoắc Thanh Châu kết giao, y vô tình trở thành một người bị động, đối với chuyện hai người đàn ông kết giao còn chưa quen được, cũng không biết nên biểu đạt như thế nào.

Thẩm Duệ biết là bởi vì bản thân chưa chấp nhận việc hai người đàn ông có thể “vui vẻ” với nhau, cho nên Hoắc Thanh Châu mới chưa từng bức bách y, nhưng mà đều cùng là nam nhân, Thẩm Duệ tự nhiên hiểu được áp lực mà Hoắc Thanh Châu phải chịu —— rõ ràng là như thế như y vẫn chưa thể tiếp nhận.

Nếu thật sự y bước qua ranh giới ban đầu mà mình đặt ra, y có thể quay đầu lại không? Có thể sẽ phải hối hận hay không? Vì thế, y do dự. Nhưng mà do dự cũng đã ba tháng rồi, Hoắc Thanh Châu không có gì quá phận, y cũng vẫn như vậy mà tiếp nhận. Ngoại trừ mấy việc thỉnh thoảng kia, thì thật sự cái gì cũng chưa tiến tới, nhất mực dậm chân tại chỗ.

“Hôm nay tăng ca có mệt lắm không?” Hoắc Thanh Châu vừa ăn vừa hàm hồ hỏi.

Thẩm Duệ cười cười: “Hoàn hảo, may mắn có đồng nghiệp ở lại giúp.”

Dù là trả lời nhưng y không nhìn đối phương. Chỉ là y cảm thấy chột dạ, không biết có nên nói cho Hoắc Thanh Châu biết đồng nghiệp tốt bụng kia là Đan Tĩnh Phương hay không đây.

Đan Tĩnh Phương là một cô gái tốt, làm việc chung rất thoải mái, có cô ấy ở lại hỗ trợ kỳ thực mọi chuyện rất dễ dàng. Sở dĩ y không muốn nói cho Hoắc Thanh Châu biết vì lại sợ hấn hiếu lắm, nguyên nhân cũng là vì Đan Tĩnh Phương kia có vài phần giống với Hàn Tân Đình.

Thẩm Duệ đối với Đan Tĩnh Phương chưa từng nảy sinh bất kì tình yêu nam nữ nào, chỉ có lần đầu nhìn thấy đối phương, y có hơi hoảng hốt nhớ đến Hàn Tân Đình, cũng không ý thức được mà đem hai người ra so sánh. Tuy rằng có giống nhau nhưng cũng có những khác biệt lớn; Hàn Tân Đình thuộc dạng hướng nội, mang cho người nhìn một chút yếu ớt của phụ nữ, một chút đại khí thông dong của đàn ông, mỗi lần nàng cười cũng khiến cho người khác ấm lòng, ngược lại Đan Tĩnh Phương lúc nào cũng hào sảng, thoải mái, luôn cười vui vẻ.

Dù sao thì hai người cũng không thể giống nhau, Thẩm Duệ biết điều đó nhưng khi nhìn Đan Tĩnh Phương lại làm cho đáy lòng y sinh ra một cảm xúc nhớ nhung đến người vợ đã chết kia.

“Còn gạt người, nghe anh nói có vẻ rất mệt nên ngày mai không cần anh phải đi cùng, cứ ở nhà nghỉ ngơi đi.” Hoắc Thanh Châu buông đũa, có chút lo lắng nói.

Mắt thấy nam nhân trước mặt cau mày lo lắng cho mình, Thẩm Duệ có chút cảm xúc nhưng cũng nhanh nói: “Không sao, tôi không có mệt lắm đâu. Ngày mai không phải chỉ đi liên hoan thôi sao, tôi có thể đi được mà.”

Hoắc Thanh Châu cũng vẫn khăng khăng nói, tuy nhiên đôi chân mày cũng đã giãn ra được một chút: “Thì đúng là vậy nhưng tôi không muốn miễn cưỡng anh. Ngày mai bất quá chỉ là em tôi tìm tôi ăn cơm.....”

“Cậu không muốn cho tôi gặp người nhà cậu sao?” Thẩm Duệ hỏi.

“Chỉ là không muốn anh bị người khác mạo phạm.” Hoắc Thanh Châu bắt đầu dè dặt môi. “Người em vừa mới từ nước ngoài du học trở về, nói chuyện có chút thẳng thắn trực tiếp nên không muốn....”

“Không sao, tôi không để ý.”

Thẩm Duệ mỉm cười, đột nhiên nhớ lại mấy ngày trước đây, Hoắc Thanh Châu hỏi y có muốn đi cùng gặp người nhà hắn không, nhìn sắc mặt hắn khi hỏi có chút xấu hổ. Hoắc Thanh Châu từ trước đến giờ đều rất ung dung, cũng rất ít bày ra bộ dáng yếu ớt, ngay cả nói chuyện cũng áp a áp úng như thế này, nhìn hành động có chút quẫn bách cũng như xấu hổ này, Thẩm Duệ không nhịn được cười thầm trong lòng.

Thẩm Duệ cũng nhanh chóng đồng ý, cho đến giờ y vẫn nhớ được khoảng khắc Hoắc Thanh Châu nghe y đồng ý thì vui đến nỗi không giấu được cảm xúc mà cười đến không thấy mặt trời. Đối với nam nhân mà nói, tình nhân đáp ứng gặp mặt người thân chính là đã tiến triển được thêm một bước. Hoắc Thanh Châu vui sướng cũng vì lý do đó, bởi vậy bất kể thế nào cũng không muốn từ chối hắn.

Hoắc Thanh Châu không thường cười, cũng không đem cảm xúc biểu lộ ra ngoài quá nhiều nhưng đối phương đồng ý ăn cơm với người thân của hắn thì thật là sung sướng, hy vọng ngày càng lớn, có sao lại không vui được chứ!?

“À.....Anh nhanh đi nghỉ ngơi cho tốt, tôi ăn xong tự rửa bát là được rồi.” Hoắc Thanh Châu nhẹ giọng nói.

Thẩm Duệ cười thành tiếng, chậm rãi tiến lại đối phương, lưu lại trên trán đối phương một nụ hôn, thấp giọng nói: “Ngủ ngon.”

Hoắc Thanh Châu có chút bất ngờ, hai bên tai đỏ hết cả lên, nóng rực không thôi.

Thẩm Duệ quay đi, cũng không có nhìn nam nhân ngay góc kia một cái. Y biết rõ, đối phương tuy rằng không có động tĩnh gì nhưng thật tế là đang thẹn thùng; rõ ràng hôn môi cũng có chuyện gì đâu, nhưng mà đây là Thẩm Duệ chủ động nên làm cho người kia thấy vui sướng không thôi.

Nhìn cái điệu bộ của Hoắc Thanh Châu, Thẩm Duệ không khỏi tự cười trong lòng, nam nhân đã ba mươi tuổi đầu còn bày ra tư thế như thanh niên mới lớn cơ chứ, Thẩm Duệ một bên thấy rất đáng yêu, một bên

tự nhủ mình phải càng khi dễ đối phương nhiều hơn nữa. Suy nghĩ không khỏi giật mình, từ lúc nào mà mình lại có những tư tưởng như vậy chứ? Nhưng thiệt là thú vị.

Hôm sau, Thẩm Duệ ngủ thẳng giấc đến gần mười giờ sáng mới dậy, rửa mặt chải đầu rồi đi thay đồ, sau đó liền xuống lầu chuẩn bị đi ra ngoài.

Hoắc Thanh Châu đã sớm ngồi chờ ở phòng khách, thấy y xuống lầu, cười nói: “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Thẩm Duệ đi đến ngồi xuống bên cạnh đối phương, tiện tay cầm tờ báo trên bàn xem tin tức cũng tiện mắt ngó xem nam nhân “hấp dẫn” trước mặt mình.

Thường ngày khi Hoắc Thanh Châu đi làm thì vẫn bận tây trang, giày da hoặc là mặc áo T-shirt với cái quần đùi khi ở nhà, thế nhưng Hoắc Thanh Châu hôm nay rất đẹp trai, trên mình đang mặc cái áo sơ mi body thời trang màu xám nhìn rất đẹp, khuy áo thì đã cởi hai nút trên cùng, làm lộ ra xương quai xanh tinh tế kia, trông rất là bảnh bao; chính là không biết vì sao nam nhân hấp dẫn kia lại đeo một cặp kính cận trên mặt, điều đó càng làm cho đối phương thêm anh tuấn, nhã nhặn.

“Làm sao vậy?” Hoắc Thanh Châu thấy tầm mắt kia cứ nhìn mình chằm chằm, có chút nghi hoặc hỏi.

“Tôi nhớ là cậu đâu có bị cận thị.”

“Chính xác.” Hoắc Thanh Châu cười cười. “Thế nhưng làm như thế này mới có khí chất chứ.”

Thẩm Duệ nhìn nhìn, đánh giá thêm một chút mới chịu thu hồi tầm mắt, chuyên tâm đọc báo.

Sắp tới giữa trưa, hai người mới đi ra ngoài, đến chỗ hẹn ăn cơm cùng với em trai của Hoắc Thanh Châu. Theo Hoắc Thanh Châu, Thẩm Duệ mới biết được em trai hắn mới hai mươi lăm tuổi đã lấy được bằng thạc sĩ của ngành quản trị kinh doanh, thật tuổi trẻ tài cao, phỏng chừng đáng đáp cũng anh tuấn như Hoắc Thanh Châu.

Nhưng mà vừa nhìn thấy đối phương, y dù sao vẫn là lấp bắp kinh hãi. Hoắc Thanh Vũ – em trai của Hoắc Thanh Châu cư nhiên trông giống một nam sinh vẫn còn ngồi ghế nhà trường, khuôn mặt búp bê, tóc cắt ngắn rất hợp thời trang, thân hình thon gầy, hơn nữa lại sở hữu một cặp mắt màu hổ phách, thật là mỹ mạo của nhân gian.

“Anh hai.” Thiếu niên nhìn thoát rất ngoan ngoãn kia hướng Hoắc Thanh Châu kêu một tiếng.

Hoắc Thanh Châu cười cười, thay mặt giới thiệu hai người kia với nhau: “Thẩm Duệ, đây là em trai tôi, Hoắc Thanh Vũ. Thanh Vũ, vị này chính là.....” Hắn do dự một chút, mới mở miệng: “Bạn của anh, Thẩm Duệ.”

Thẩm Duệ vẫn bình thản, không một chút biểu hiện gì, chỉ là nhìn Hoắc Thanh Vũ vươn tay, gật đầu cười một cái: “Hân hạnh được gặp mặt.”

Hoắc Thanh Vũ cũng vươn tay, trên mặt tươi cười: “Hân hạnh, anh Thẩm không cần khách sáo, cứ như anh hai gọi em là Thanh Vũ.”

Ở ngoài mặt bọn họ đều biểu hiện tốt đẹp, cho đến khi ngồi vào chỗ, vì có điện thoại khẩn trong công ty nên Hoắc Thanh Châu mới xin phép rời đi một chút, chính lúc này hai người mới thật sự bắt đầu trò chuyện.

Thẩm Duệ nhìn ra ngoài cửa kính, chăm chú nhìn bộ dáng đắm chìm trong ánh mặt trời, hơi hơi cúi đầu nghe điện thoại kia, bỗng nghe thấy được thanh âm mang theo tiếng cười của Hoắc Thanh Vũ bên tai: “Anh Thẩm làm sao mà quen được anh hai em vậy?”

“Là mấy tháng trước” Thẩm Duệ mím môi cười khê. “Thời gian như thế nào thì không nhớ rõ.”

“Đúng là khó nhí.” Hoắc Thanh Vũ thở dài, “Anh hai em thoát nhìn có vẻ giao tiếp rộng rãi nhưng thực tế thì bạn bè bên cạnh rất ít, chỉ có vài người chơi với nhau thôi, thường gặp mặt là lại đi ăn nhậu, chơi bời.”

Thẩm Duệ không nói gì, chỉ trầm mặc uống một chút nước.

“Bất quá, lần này có vẻ không phải vậy.” Hoắc Thanh Vũ có ý ám chỉ điều gì đó, “Hai người có thật sự là bạn không?”

“Hoắc Thanh Châu không phải đã giới thiệu rồi sao? Thanh Châu cho tôi là bạn thì chính là bạn.” Thẩm Duệ chậm rãi nói.

Hoắc Thanh Vũ nở một nụ cười: “Em không tin, anh hai chưa bao giờ giới thiệu người bạn nào của anh hai cho em biết, trừ anh ra.”

Thẩm Duệ im lặng nhìn đối phương mới phát giác, Hoắc Thanh Vũ nhìn như thế nào cũng không có điểm giống Hoắc Thanh Châu, bất kể bên ngoài hay là thẩm mỹ thưởng thức, Hoắc Thanh Châu xưa này đều tao nhã ung dung, mà Hoắc Thanh Vũ lại cho người khác thấy một kẻ khó có thể dụ dỗ, khí chất lại thoải mái, không nho nhã như Hoắc Thanh Châu.

“Anh Thẩm, tại sao lại không dám thừa nhận?” Hoắc Thanh Vũ nhướn mày, “Hoặc là, anh thật sự coi anh hai em là bạn vì anh đã có người trong lòng.”

Thẩm Duệ cười nhưng không đáp lại.

Trước mắt đã thấy dường như nam nhân trẻ tuổi kia đã muốn biết quan hệ thật sự của bọn họ là gì. Bởi ban đầu Hoắc Thanh Châu đã nhìn nhận như vậy, y cũng sẽ không nói thêm gì nữa, đó là đối với tình nhân

có sự tôn trọng.

Thấy y không đáp lại, cũng lộ vẻ không muốn nói chuyện, Hoắc Thanh Vũ đành ngồi chờ Hoắc Thanh Châu trở lại mới chịu nỡ một nụ cười yếu ớt, khách sáo nói với Thẩm Duệ vài câu. Sau khi ăn cơm xong, không khí giữa hai người cũng không thân thiện thêm một chút nào, mà lợi dụng lúc Hoắc Thanh Châu đi vệ sinh, Hoắc Thanh Vũ liền nhẹ giọng nói: “Nghe nói vợ anh năm trước vừa qua đời?”

Thẩm Duệ cứng đờ cả người, Hoắc Thanh Châu sẽ không có chuyện lại đi kể chuyện đời tư của y cho người nhà biết, có thể đối phương đối với mình đã để ý từ trước nên đã điều tra không chừng.

“Lại nghe được cô Đan nào đó làm cùng công ty với anh, có chút giống vợ anh.” Hoắc Thanh Vũ lạnh lùng cười đến trong trẻo, “Không biết anh có quen cô gái kia không?”

Hoắc Thanh Vũ nếu đã nhắc tới vợ mình cùng Đan Tĩnh Phương, có nghĩa cũng đã biết được vài thứ.

Đan Tĩnh Phương chỉ là đồng nghiệp không hơn không kém, ngày thường thì có qua lại nói chuyện, tiếp xúc một chút, thỉnh thoảng dùng cơm chung, y giấu nhẹm chuyện này không muốn cho Hoắc Thanh Châu biết, chỉ sợ hấn biết sẽ hiểu lầm này nọ; hiện giờ Hoắc Thanh Vũ đã rõ mọi thứ, cứ sao không nói cho Hoắc Thanh Châu? Hoặc giả dụ Hoắc Thanh Châu đã biết tất cả nhưng lại làm bộ như mình chuyện gì cũng không biết.

Cẩn thận suy nghĩ, y chưa bao giờ thấy Hoắc Thanh Châu quá phận với mình, vẫn rất đối đãi y tử tế, yêu thương y hết mực, biết rằng hấn không chấp nhận việc trong lòng y vẫn còn bóng hình Hàn Tân Đình, bởi vậy y không muốn hấn biết chuyện Đan Tĩnh Phương. Có phải y quá đê tiện hay không?

“Làm sao vậy, có phải em trai tôi đã nói gì đó không vui?”

Hôm nay Thẩm Duệ vô cùng trầm mặc, điều này làm Hoắc Thanh Châu không khỏi có chút lo lắng.

“Không có việc gì, chỉ là có chút chuyện.....” Thẩm Duệ cười cười, “Công ty dạo này có một số việc xử lý không tốt cho lắm.” Sợ đối phương hỏi dồn, y đành phải tự bịa ra một lý do nào đó.

Hai người xuống xe, Hoắc Thanh Châu vừa đóng cửa xe, vừa giống như vô tình nói: Hôm nay là ngày nghỉ, không nên nghĩ đến công việc.”

“Vậy phải nghĩ đến gì đây?” Thẩm Duệ bật cười, trong túi lấy ra chìa khóa, mở cửa nhà.

“Nghĩ đến tôi.” Hoắc Thanh Châu thản nhiên nói, “Chỉ cần nghĩ đến tôi là tốt rồi.”

Thẩm Duệ ngẩn ra, quay lại nhìn đối phương, thấy trên mặt có chút hồng nhưng vẻ mặt thì cứ làm ra lạnh nhạt, hiển nhiên là tỏ vẻ bình tĩnh đây.

Hoắc Thanh Châu rất ít khi nói ra mấy lời buồn nôn như thế, nói đúng hơn là ngày thường có hơi cứng nhắc, nhưng mà Thẩm Duệ hiểu rõ, tất cả đều là lời thật lòng của đối phương.

Y trầm mặc một hồi, liền đẩy đối phương vào nhà, đóng cửa lại, đưa đối phương đến phòng khách.

“Vây..... Muốn tôi nhớ đến cậu cái gì đây?” Y cười mà như không cười nói.

“Cái gì cũng tốt.” Hoắc Thanh Châu cúi đầu nói, trong ánh mắt lại biểu lộ một tia quật cường. “Hiện tại, anh chỉ có thể muốn tôi mà thôi.”

Thẩm Duệ thu lại nụ cười, trong lòng một trận rung động. Y biết chính mình thích Hoắc Thanh Châu, mà điều ở Hoắc Thanh Châu làm y thích chính là tính cách kiên cường. Đối phương bình thường sẽ không nói những lời như vừa nãy, cũng không yêu cầu y làm bất cứ việc gì, chính là ngẫu nhiên, Hoắc Thanh Châu biểu đạt tâm tình của mình.

Thẩm Duệ vươn tay, nhẹ nhàng ôm lấy hai má đối phương, không kềm chế được liền hôn Hoắc Thanh Châu.

Hoắc Thanh Châu nhắm mắt lại, hai người đều đứng tại đó mà hôn nhau, không ngừng cọ xát, đầu lưỡi Thẩm Duệ linh hoạt tiến vào bên trong, ôn nhu liếm mát.

Không biết từ khi nào, đối phương lại chiếm thế thượng phong, một tay sờ rầm, vờn, ôm lấy y, ôm đến thật ấm áp, không....không....y muốn chiếm lại vị thế liền cắn đầu lưỡi của Hoắc Thanh Châu, sức lực không lớn, lại khiến Hoắc Thanh Châu cảm giác được chút đau đớn nhưng lại làm hắn càng thêm hưng phấn.

Thẩm Duệ vẫn liên tục hôn đối phương không ngừng, ngày càng chặt thêm, không ai nói tiếng nào mà không gian đó chỉ phát ra tiếng rên hừ hừ.

Hai mắt Hoắc Thanh Châu đã bị sương mù che lấp, cảm thấy hạ thân hai người không ngừng cọ xát với nhau, dục vọng ngày càng tăng thêm.

“Thanh Châu, tôi.....”

Không đợi y nói gì, Hoắc Thanh Châu lớn mật đi chuyển tay mình đi xuống dưới, ở phía ngoài mà khiêu khích đối phương.

Thẩm Duệ thấy cả người nóng ran, cảm thấy hạ thân ngày càng ngạnh một to thêm, rất bức bách, miệng lưỡi ngày càng khô khốc, không nói thêm được tiếng nào, chỉ biết ngày càng dựa vào Hoắc Thanh Châu mà rên.

Đã có được chút xôi....cho tí chà bông sau bn ngày ăn chay~~~~~

Bạn sẽ xì poi một khúc tí ti cho đồng bào có chút suy luận tình cảnh tiếp theo nhé:

“Tôi thích bụng của anh.....đường cong.....tất cả đều rất đẹp.” Hoắc Thanh Châu không ngừng hôn lấy, vừa làm bầm nói.

Thẩm Duệ thấy căng thẳng cả người, giọng nói khàn khàn: “Thích đến muốn hôn luôn sao?”

Hoắc Thanh Châu cười một tiếng, mới mở miệng nói: “Thích đến nỗi không chỉ muốn hôn, mà muốn mỗi bộ phận trên người anh, ngày cả “cái thứ” đáng yêu kia đều phải đón lấy hơi thở của tôi.....”

13. Huỳnh Dạ - Quyển 2 - Chương 2

EDITOR: SU

BETA: BI

Trong lúc ý loạn tình mê, Thẩm Duệ chỉ nghe thấy giọng nói khàn khàn nho nhỏ của Hoắc Thanh Châu bên tai: “Giúp, giúp tôi.....” Rồi sau đó tay mình bị đối phương nắm lấy kéo đến đụng vào đũng quần kia, đụng chạm đến nơi bộ vị đang vô cùng cứng rắn kia.

Tay Hoắc Thanh Châu cứ tại nơi giữa hai chân kia mà chơi đùa vuốt ve, làm cho khoái cảm của Thẩm Duệ một ngày càng tăng thêm; Thẩm Duệ trước rên một tiếng sau lại hừ hừ một tiếng, theo bản năng cũng dùng tay vuốt ve thứ cứng rắn của đối phương, xa lạ cảm nhận thứ nóng rực kia trong tay.

Hoắc Thanh Châu cúi đầu rên rỉ thành tiếng, Thẩm Duệ vẫn chậm rãi vuốt nắn, lâu lâu lại xoay tròn, niết một cái khiến nam nhân kia tự chủ không được cứ rên rỉ không thôi. Thẩm Duệ cũng say đắm trong dục vọng, nửa thân dưới dựa sát vào đối phương, không ngừng cọ xát, gắt gao không buông.

Thẩm Duệ cảm nhận hơi thở của nam nhân kia qua nụ hôn cháy bỏng, đầu lưỡi không ngừng tìm kiếm mọi thứ trong khoang miệng đối phương, day dưa mãi không muốn rút ra.

Không biết đã qua bao lâu, nụ hôn vẫn tiếp diễn không ngừng, Thẩm Duệ nghe thấy Hoắc Thanh Châu thở gấp gấp, cả người run rẩy, cũng không dừng lại, liên tục xoa nắn chỗ kia qua lớp vải mỏng, động tác ngày một nhanh hơn, mạnh bạo hơn. Nghe Hoắc Thanh Châu thở hắt một cái mới ngưng lại.

Chờ Hoắc Thanh Châu phục hồi tinh thần lại, hô hấp đã dần ổn định lại mới phát hiện Thẩm Duệ vẫn chưa phát tiết, liền không do dự quỳ gối, kéo quần lót của Thẩm Duệ xuống, lấy thứ đang nóng hổi kia ra cầm trên tay xoa nắn.

Thẩm Duệ ý thức được đối phương muốn làm gì, giọng khàn khàn nói: “Thanh Châu, không.....cần mà
_____“

Lời nói vừa ra khỏi miệng, Thẩm Duệ cũng kinh hô một tiếng vì dục vọng kia đang được ngự trị trong khoang miệng ấm áp đầy ẩm ướt của Hoắc Thanh Châu.

Thẩm Duệ rên rỉ cảm nhận sự ấm áp đang bao trùm toàn bộ dục vọng kia, cảm nhận đầu lưỡi của ai đó đang không ngừng liếm mát, khiêu khích chạm đến nơi đỉnh đầu mẫn cảm kia; Hoắc Thanh Châu bên ngoài cứ liên tục xoa nắn, bên trong liên tục luật động khiến dục vọng kia ngày càng to, ngày càng không chịu được, run rẩy không thôi.

Thẩm Duệ từ trên nhìn xuống, thấy một cảnh tượng khiến cho người khác phải đỏ mặt; phía dưới mình là một nam nhân cao to, anh tuấn với đôi lông mày dày đậm, một đôi mắt ướt át đen láy, một đôi môi mềm mại, một khoang miệng ấm áp và một cái lưỡi đầy giảo hoạt. Nam nhân với vẻ anh tuấn đang không ngừng phun ra nuốt vào dục vọng của mình, khiến cho Thẩm Duệ nhìn mà thở một cách gấp gáp.

Thẩm Duệ trước đây cũng chỉ là nhìn sơ qua Hoắc Thanh Châu, chưa bao giờ nhìn kĩ dung mạo anh tuấn, khiến bao nhiêu người chết mê chết mệt kia; mà đi kèm lại là một tình cảm chân thành, một tấm lòng chung thủy. Y không thể không thừa nhận, được người nam nhân này yêu thương khiến y có một cảm giác vô cùng sung sướng khó có thể diễn tả bằng lời nói.

“Như vậy.....Thích không.....?” Âm thanh mơ hồ khàn khàn hỏi han.

Thẩm Duệ nhìn đối phương, rồi lại nghĩ mình đang trong tình cảnh gì, thật sự khó có thể như trước mà bình tĩnh trả lời vấn đề; số lần bọn họ hôn môi không tính là nhiều nhưng cũng không phải là ít, có điều Thẩm Duệ rất rõ ràng, ở bên nam nhân này làm cho y cảm thấy rất ấm áp.

Thời gian cùng nhau gắn bó khiến y thường xuyên cho rằng chuyện này thật quá huyền hoặc: đối phương chính xác là một nam nhân đã ba mươi tuổi, có gì đôi môi kia lại vô cùng mềm mại, làm cho y cảm thấy rất thoải mái khi hôn. Điều này làm y cứ hoài nghi, nhưng chính cái hoài nghi đó là làm y cảm thấy ngày càng bị mê hoặc, bất luận là đôi môi kia, sự anh tuấn kia, hay là cả cái mềm mại ấm áp mà nam nhân kia mang lại.

Nhìn nam nhân vẫn đang cẩn thận liếm liếm nơi bộ vị kia làm y không khỏi đỏ mặt, thế nhưng lại không biết tại sao đáy lòng lại sinh ra một cảm giác quẫn bách, khó chịu.

—— như vậy có thể buông tay sao? Thật sự có thể sao? Thẩm Duệ trong lòng đưa ra biết bao nghi vấn, cũng những nghi vấn đó lại làm y hoang mang, hoài nghi chính bản thân mình. Y biết cho dù như thế nào thì đối với Hoắc Thanh Châu cũng không công bằng; đối phương bao nhiêu lần giải bày tâm tình với y, thế nhưng đến giờ này y vẫn cứ do dự.

Không phải là gì cả mà là chính y cũng không thể hiểu rõ bản thân mình muốn gì, đó mới chính là điều mà y làm y do dự, sợ hãi.

Lúc trước có Hàn Tân Đình bên cạnh, tình cảm đôi bên có tiến triển tốt hơn, hai người gắn bó nhiều hơn nhưng cái cần nói đó là bọn họ là hai vợ chồng danh chính ngôn thuận, trên giấy tờ là chính xác như thế, ngoài đời cũng vậy, thế nên không phải sợ hãi gì cả. Đối với Hoắc Thanh Châu thì không thế như vậy; căn bản mà nói hai người nam nhân có thể cùng làm nhau là bạn tốt, thế nhưng cùng nhau ở chung, cùng nhau có tình cảm trai gái, đó chính là không hợp lẽ thường, không hợp đạo lý.

Thẩm Duệ ngày thường cũng không có bận tâm lắm mấy chuyện thị phi này, nhưng thời điểm này làm y cứ cảm thấy mơ hồ. Tuy rằng phương thức có hơi khác một chút nhưng chính là y cùng Hoắc Thanh Châu dù sao cũng chỉ đang an ủi cho nhau.

Thẩm Duệ một bên thở gấp khi nhìn thấy Hoắc Thanh Châu nuốt lấy tinh dịch của bản thân mình, cả người nhất thời nóng lên, không thể nói lời nào.

Hoắc Thanh Châu liếm liếm môi, nhưng không đứng dậy, cũng không nói chuyện; Thẩm Duệ vẫn cứ ngây ngốc ngồi đó nhìn nam nhân chậm rãi di chuyển lên trên, động tác nhẹ nhàng, mềm mại hôn bụng của y.

Thẩm Duệ có thói quen vận động, cũng thường đi tập thể thao nên thân hình có chút cân đối, vùng bụng lại tương đối hoàn mỹ, rắn chắc; cảm nhận từng nụ hôn mềm mại phủ lên bụng, đôi khi lơ đãng lại chạm vào bộ vị kia, khiến cho Thẩm Duệ cảm thấy tâm mình run nhẹ.

“Tôi thích bụng của anh.....đường cong.....rất đẹp.....” Hoắc Thanh Châu vừa hôn vừa lẩm bẩm nói.

Thẩm Duệ có chút căng thẳng, giọng nói khàn khàn: “Thích đến muốn hôn tới vậy sao?”

Hoắc Thanh Châu tựa hồ buồn cười, cười thanh tiếng sau đó mới lại mở miệng: “Tôi không chỉ muốn hôn, mà còn muốn thân thể này, ngay cả cái thứ đang yêu kia đều phải có hơi thở của tôi.....”

Chợt nghe những lời tán tỉnh kia, làm cho Thẩm Duệ hô hấp nhanh hơn.

Y vẫn luôn biết, Hoắc Thanh Châu muốn được đến ngày có thể chiếm trọn y, từ trong ra ngoài; cứ việc đối phương tha thứ cho y khi biết trong lòng mình vẫn còn tồn tại người vợ đã chết kia, chính là không bắt buộc y phải làm như thế nào, lúc nào cũng nương theo y, kiềm chế dục vọng của chính bản thân.

“Lại một lần nữa có được không?” Trong lời nói của Hoắc Thanh Châu có chút dò hỏi nhưng vẫn rất ôn nhu.

Thẩm Duệ cũng biết đối phương sẽ hỏi như vậy, bởi vì bọn họ đều là nam nhân, nên đều biết nam nhân bọn họ muốn gì, nhưng mà lời nói tiếp theo của Hoắc Thanh Châu làm cho Thẩm Duệ ngẩn ra.

“.....Đi vào phòng chứ?” Hoắc Thanh Châu nhìn như tùy ý hỏi han, rồi lại khế hôn thắt lưng của y.

Thẩm Duệ không trả lời ngay. Đối phương chỉ muốn hỏi có nên đổi chỗ hay không, thế nhưng Thẩm Duệ lại nhạy cảm nghĩ rằng đối phương có ý mờ ám, muốn ám chỉ tiến tới thêm một bước.

Nếu chính là an ủi lẫn nhau, thậm chí là hôn môi thì nơi nào cũng có thể; nhưng mà Thẩm Duệ lại nghĩ khác đi lời nói của Hoắc Thanh Châu, có phải Hoắc Thanh Châu muốn tiến thêm muốn bước, muốn đẩy nhanh kế hoạch; mặt khác Hoắc Thanh Châu chỉ muốn hỏi ý kiến đối phương, sợ đối phương mệt mỏi hay cảm thấy lạnh khi ở ngoài phòng khách như thế này.

Hai nam nhân cùng nhau làm tình đều có rất nhiều loại phương thức thực hiện, khẩu giao hay dùng tay thì Thẩm Duệ đều đã biết, thế nhưng có phải Hoắc Thanh Châu muốn đề cập đến phương thức “cao siêu” kia?

——— nên đồng ý không? Cự tuyệt thì sao? Hoặc là vẫn nên giả ngu cho rồi? Trong lúc Thẩm Duệ đang do dự thì Hoắc Thanh Châu cũng đã thay ý quyết định. Nam nhân lại một lần nữa ngậm lấy tinh khí kia, lộng đùa làm một lần nữa đứng lên. Thẩm Duệ bất ngờ hừ nhẹ một tiếng, toàn thân lại nóng lên.

Phát hiện đối phương do dự, hần vẫn nên là cấp tốc hành động cho rồi, bỏ qua câu hỏi tốn kém thời gian kia; Hoắc Thanh Châu kỳ thực rất tốt, lại ôn nhu, biết rằng đối phương do dự khi bị hỏi câu đó, biết rằng chắc chắn sẽ bị cự tuyệt, thế mà vẫn không có một chút tức giận gì cả.

Phải là yêu sâu đậm lắm mới khiến người ta hỉ nộ đều giấu hết trong lòng, bỏ qua tự tôn mà ôn nhu chăm sóc đối phương.

Sau khi mọi việc trôi qua, Thẩm Duệ tự mình vào phòng tắm, trên người còn lưu lại hương vị tình dục vừa rồi cùng nhiệt độ của đối phương; giờ phút này đáng lẽ phải cùng tình nhân ôm nhau, hôn môi một chút, đợi cao trào đi qua thì cùng nhau vào phòng tắm; nhưng mà y thì không làm như vậy.

Y thậm chí còn không dám nhìn Hoắc Thanh Châu nữa là, vừa xong liền thẳng tắp đi vào phòng tắm. Trừ bỏ cảm nhận áy náy của đối phương bên ngoài, trong lòng còn ẩn ẩn dấy lên một loại cảm xúc không biết là gì, làm cho y chột dạ.

Quen biết đối phương đã lâu, Thẩm Duệ ít nhiều cũng biết, Hoắc Thanh Châu thật ra cũng không phải thuần là đồng tính luyến ái, chỉ cần có điều kiện cũng có thể cùng nữ nhân phát sinh quan hệ.

Nếu chính là hôn môi, Thẩm Duệ cũng không kháng cự; thật ra thì ngay từ đầu hôn môi, y giật mình phát giác, hôn Hoắc Thanh Châu cũng không khác gì hôn nữ nhân mà lại còn có tư vị hơn nhiều. Cho dù trên thực tế là hôn nam nhân cũng không có sinh ra mâu thuẫn gì, tuy rằng không khỏi sợ hãi nhưng y cũng chưa từng cự tuyệt đối phương.

Biết rằng đây chỉ là an ủi cho nhau, Thẩm Duệ cũng đã thần nhiên tiếp nhận rồi. Đối y mà nói, loại chuyện này không phải là chưa từng trải qua; từ hồi học đại học, cả ký túc xá đều là nam nhân, mỗi khi dục vọng bùng phát thì cũng cùng nhau an ủi, có chút hôn môi tỷ như để lấy kinh nghiệm hôn sau này.

Mà Hoắc Thanh Châu có khát vọng “chuyện này” dù sao cũng chỉ là tình dục đơn thuần, nhưng mà một

khi đã bước vào thì không thể quay lại; có lẽ Hoắc Thanh Châu là song tính luyện cho nên không cảm thấy được như thế nào, tự mình đều có thể thích nghi cả hai giới, nhưng Thẩm Duệ thì không thể như vậy.

Nhớ lại trước đây không lâu khi Thẩm Duệ ngậm lấy tính khí kia của Hoắc Thanh Châu, còn vô tình nuốt lấy tinh dịch của đối phương, liền không nhìn được mà nôn mửa. Đó chính là từ đáy lòng đã bài xích, cảm thấy không thể tiếp nhận, y biết cả đời mình không thể yêu một người nam nhân, nhưng mà Hoắc Thanh Châu căn bản không có buông tha y.

Thẩm Duệ bị cảm tình của đối phương hấp dẫn; giống như nắng hạn lâu ngày gặp mưa vậy, đối phương lại ôn nhu chăm sóc y. Chưa bao giờ có người nào quên cả bản thân mình, bất chấp như thế nào mà yêu y.

Chính là ngoài tình yêu đó, y vẫn chưa thể thích nghi mà tiếp nhận thứ khác. Thẩm Duệ tưởng tượng chính mình tiến vào thân thể một nam nhân.....hoặc là mở rộng chân chờ đợi nam nhân khác tiến vào; chỉ là tưởng tượng nhưng cũng đủ làm y phải tâm phiền ý loạn. Y biết rõ Hoắc Thanh Châu muốn gì, chính là hiện tại, y không thể tiếp nhận nổi điều đó.

Thẩm Duệ thở dài, mở vòi sen, điều chỉnh độ ấm, tùy ý để nước ấm từ phía trên đổ xuống bao phủ lấy thân thể còn lưu lại hương vị tình dục vừa rồi. Y không gấp gáp tẩy rửa thân thể, mà chỉ trầm mặc cảm nhận làn nước ấm kia, y hiện tại chỉ muốn cần một lý do tạm thời rời xa Hoắc Thanh Châu.

Hoắc Thanh Châu chắc bây giờ cũng đang ở trong phòng tắm, hay có lẽ cũng chỉ là đang nằm trên giường, bất kể như thế nào, Thẩm Duệ không muốn giờ phút này đối mặt với Hoắc Thanh Châu. Trong đầu y hiện giờ vẫn còn đang chiếu lại tình cảnh vừa rồi, đối phương mặt đỏ tai hồng, thở dốc không thôi; từ trước y cảm thấy nam nhân kia như thế rất đáng yêu nhưng giờ này y không dám nhìn thẳng vào tình cảnh giàn giụa ái dục kia.

Y cảm thấy áy náy. Cho đến nay đối phương lúc nào cũng ôn nhu, cho y sự ấm áp, nhưng y cái gì cũng chưa cho Hoắc Thanh Châu; nếu nói đến tình cảm, y như trước vẫn chưa quên được Hàn Tân Đình; nếu nói thân thể, y chưa thể dâng hiến toàn bộ cho Hoắc Thanh Châu.

Dù sao, y vẫn chưa cho đối phương bất cứ cái gì. Hoắc Thanh Châu chưa từng bắt buộc y phải làm gì, cũng không ép y phải cho hắn cái gì, vẫn dùng tâm ý của mình mà đối đãi y, thủy chung dâng trọn trái tim mình cho y, thế mà Thẩm Duệ y vẫn ích kỷ cái gì cũng chưa từng xuất ra cho Hoắc Thanh Châu.

Có lẽ ngay từ ban đầu, y không nghĩ sẽ cùng đối phương bắt đầu một cuộc sống mới.

Vừa mở cửa phòng bước ra, Thẩm Duệ liền bắt gặp Hoắc Thanh Châu cũng đang mở cửa.

Nam nhân vẻ mặt ung dung, tiến đến hôn hai cái lên má Thẩm Duệ; Thẩm Duệ mặt nóng ran, có chút bất ngờ.

“Buổi tối muốn ăn gì?”

Hoắc Thanh Châu đáp: “Ăn cái gì cũng được, tôi không có kén ăn.”

Hai người trong lúc ăn cơm tối có thảo luận đôi chút nhưng trong lòng Thẩm Duệ vẫn cứ suy nghĩ, nhẹ nhàng thở dài, mặc kệ Hoắc Thanh Châu có cảm nhận thấy y đang suy tư gì, y chung quy không định nói suy nghĩ mình ra cho đối phương biết.

“.....Đúng rồi, anh ngày mai có rảnh không?” Hoắc Thanh Châu đột nhiên hỏi.

“Tôi ngày mai có việc. Làm sao vậy?”

Đối phương trưng ra bộ mặt có chút tiếc nuối, sau đó vẫn tươi cười: “Vốn muốn cùng anh đi thử xe. Ngày hôm qua ở hãng xe mới gọi điện qua, chiếc xe thể thao tôi muốn mua đã có hàng rồi.”

Thẩm Duệ cũng cười: “Để cuối tuần đi, sẵn tiện đi hóng gió luôn thể.”

Cái thú vui lớn nhất của Hoắc Thanh Châu là chơi xe thể thao, điểm ấy cùng Hàn Tân Đình rất giống nhau. Thẩm Duệ đối với xe thể thao không có nghiên cứu nhiều, nhưng mà biết hai người bọn họ có cùng sở thích là chiếc Ferrari. Hàn Tân Đình trước kia có ba chiếc, nay vẫn còn nằm trong gara, trong đó có chiếc Ferrari California màu lam là quà Thẩm Duệ tặng trong sinh nhật Hàn Tân Đình nửa năm trước khi mất.

Lúc ấy, Hàn Tân Đình có đầu tư làm ăn một chút nên có dư dả tiền bạc, sớm quyết định mua cho mình chiếc Ferrari California, lại ở cửa hàng xe do dự có nên mua chiếc có màu sơn Azzurro California vì giá có vẻ hơi cao, quay qua quay lại một hồi thì đành ngậm ngùi chọn chiếc màu khác. Thẩm Duệ sau khi biết chuyện này, liền âm thầm đợi đến sinh nhật hai tháng sau của Hàn Tân Đình trao tận tay chiếc chìa khóa xe Ferrari California màu lam mà cô thích cho cô, lần đó giành được không ít tình cảm của vợ mình.

Thẩm Duệ bình thường không phải hạng tiêu tiền như nước, chính là lúc ấy công việc làm ăn thuận lợi, thuận buồm xuôi gió, lúc đó lại phát hiện vợ mình mang thai, chuyện kinh hỉ tới không ngừng nên liền định lấy lòng mỹ nhân, vung tiền chiếm tình cảm.

Hiện tại nhớ đến, chính y không ngờ mới còn vui vẻ đấy mà nửa năm sau mọi thứ liền thay đổi.

“Ngày mai lại muốn tặng ca nữa sao?”

Thẩm Duệ hồi phục tinh thần, vội trả lời: “Không phải, chỉ là đi gặp mặt một người bạn.”

Hoắc Thanh Châu nghe thấy cũng không hỏi lại là ai, chỉ bình thản gật đầu, tỏ ý đã biết.

Thẩm Duệ nhìn nam nhân, trong lòng lại càng thêm áy náy. Hoắc Thanh Châu chưa bao giờ quan tâm hệ của y, cũng không bao giờ gắng hỏi chuyện riêng tư gì, có bạn đến chơi thì biết thế thôi, đôi khi Hoắc Thanh Châu còn có ý né tránh, tránh cho người khác hiểu lầm Thẩm Duệ, tránh cho Thẩm Duệ phải trả

lời những câu hỏi liên quan đến hai người bọn họ.

Y chưa nghĩ đến trong một thời gian ngắn lại cho mọi người biết chuyện của mình và Hoắc Thanh Châu. Thế nhưng Hoắc Thanh Châu chưa nói qua với y lại chủ động tự mình làm mọi thứ, biết rằng đối phương làm thế là tránh gây rắc rối cho y nhưng Thẩm Duệ tuyệt không muốn Hoắc Thanh Châu làm như vậy.

Nếu mọi người biết thì đã sao, có gì thì hai người bọn họ cùng nhau giải quyết, đằng này Hoắc Thanh Châu cứ ôm khư khư tất cả, dùng cách né tránh để giải quyết.

Đương nhiên không nghi ngờ gì là cách tốt nhất hiện giờ, nhưng Thẩm Duệ không tán thành cách này; có thể bởi vì Hoắc Thanh Châu cảm thấy chính mình là người bắt đầu chuyện này nên cũng phải là người gánh vác, thế nhưng hắn không nghĩ lại làm cho Thẩm Duệ hiểu lầm: chính mình đối với Thẩm Duệ không dám ôm thêm kỳ vọng gì.

—— có lẽ chính mình sớm đã làm nam nhân bên cạnh thất vọng vô số lần cũng không chừng. Thẩm Duệ ngẫu nhiên hoài nghi chính mình.

Nhưng mà, Thẩm Duệ lúc này áy náy lại là có nguyên nhân khác.

Mấy giờ trước, di động Thẩm Duệ nhận được một tin nhắn, nội dung là muốn mời y cùng đi xem triển lãm mỹ thuật, người gửi tin là Đan Tĩnh Phương.

Thẩm Duệ không có nghĩ nhiều, liền nhắn lại rằng đồng ý nhận lời mời. Trên thực tế, y ý thức rằng mình cùng Đan Tĩnh Phương chỉ là bằng hữu, rồi lại tự suy diễn thêm một chút, dù gì Đan Tĩnh Phương cũng là một nữ nhân tốt, tuy rằng nhỏ hơn y năm tuổi, thế nhưng cũng rất hiểu đời, nhưng tính cách vẫn còn ngây thơ, khờ dại, đối mặt với Thẩm Duệ lúc nào cũng ngượng ngùng.

Nói chung đã có tình nhân, liền phải tránh gây thị phi, thế nhưng Thẩm Duệ lại không nghĩ tới muốn cự tuyệt Đan Tĩnh Phương.

Y tự tin cho rằng chính mình cùng đối phương trừ bỏ hữu tình bên ngoài ra thì cái gì cũng không có, vì thế mới một lần lại một lần phóng túng chính mình, tại nữ nhân dung nhan thanh tú kia tìm kiếm một chút tư vị của quá khứ.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Duệ rời giường làm vệ sinh cá nhân xong, cảm nhận hình như Hoắc Thanh Châu không có nhà, đi xuống phòng khách mới thấy tờ giấy nhắn để trên bàn rằng đối phương đã có việc ra ngoài trước. Thẩm Duệ chưa bao giờ lo lắng khi Hoắc Thanh Châu vô tình gặp y cùng Đan Tĩnh Phương ở cùng, dù sao cũng chung một thành phố, nói không có khả năng gặp nhau thì có hơi không đúng, dù sao y cùng Đan Tĩnh Phương là trong sạch, không có gì ám muội nên không có gì phải sợ.

Y áy náy chỉ là bởi vì che giấu việc mình cùng Đan Tĩnh Phương gặp mặt, đồng thời cũng biết Hoắc Thanh Châu sẽ giận khi biết chuyện này. Thẩm Duệ ở bên Hoắc Thanh Châu rất ít khi nhắc đến Hàn Tân Đình, nên y chỉ có thể thừa dịp gặp Đan Tĩnh Phương mà cho mình có chút tư tưởng phóng túng mà thôi.

Vào giữa trưa, Thẩm Duệ đang ở bên đường dừng xe, thì Đan Tĩnh Phương đã ngồi trong nhà hàng được một lúc rồi.

Mới vừa rồi nhân viên phục vụ đã hỏi nàng có muốn dùng trước món gì không, nàng chỉ mỉm cười lắc đầu, nhìn thoáng qua đồng hồ, chậm rãi uống một chút nước chanh bên cạnh. Đan Tĩnh Phương vì cuộc hẹn này mà đã đi trước nửa giờ ngồi đợi, vì biết Thẩm Duệ rất coi trọng thời gian nên lúc nào cô cũng đến trước Thẩm Duệ, không dám đến trễ, tránh làm mất hình tượng của chính mình trong lòng Thẩm Duệ.

Ở trong công ty, có rất nhiều đồng nghiệp nữ lén thảo luận về Thẩm Duệ; này thì nam nhân anh tuấn, rồi lại mang một khí chất trầm úc, người thì ôn hoà, trên mặt cũng thường lộ vẻ tươi cười. Mà nói về phương diện tài lực thì thực đáng ngưỡng mộ, đáng lẽ phải lên tới chức quản lý mới đúng, thế mà Thẩm Duệ vẫn không có chấp nhất về chức vụ.

Ngay từ đầu có người cho rằng năng lực làm việc của Thẩm Duệ không tốt, mà sau này thấy đối phương làm việc vô cùng tốt nên lời đồn cũng đã cho vào lãng quên; về phương diện khách quan lại có người chú ý đến Thẩm Duệ đi xe gì, nhìn là biết hàng châu Âu nhập về, nếu quan sát kĩ thêm một chút sẽ thấy quần áo đi làm hằng ngày mặc dù là tây trang đơn thuần nhưng cũng là hàng hiệu cả, mỗi ngày đều là một kiểu khác nhau.

Đến vấn đề mấu chốt, chuyện Thẩm Duệ không chấp nhất chức vụ chính là: y căn bản không cần.

Vì thế mà ở công ty có nhiều lời đánh giá về y, tỷ như là “*Người đàn ông anh tuấn*” đến “*Chỉ là ăn mặc có hơi hợp thời trang*”, có khi “*Năng lực làm việc không tồi*”, rồi lại “*Chỉ là một đại thiếu gia lăm tiền nhiều của*”, nói chung là rất nhiều thể nhưng y không thềm quan tâm, nhưng việc này cũng khiến cho y được nhiều đồng nghiệp nữ ưu ái, còn được họ cho là “**Người đàn ông độc thân hoàng kim**”.

Chính là, y chẳng thềm quan tâm bọn họ nghĩ gì.

14. Huỳnh Dạ - Quyển 2 - Chương 3

EDITOR: SU

BETA: BI

“Cô chờ lâu chưa?”

“Vừa mới tới thôi.” Đan Tĩnh Phương mỉm cười.

Thẩm Duệ kéo ghế ngồi xuống, tùy tay mở Menu ra, cười hỏi: “Đã gọi món chưa?”

Đan Tĩnh Phương lắc đầu, hai người cùng nhau gọi món, trong khi đợi thức ăn lên thì tranh thủ nói chuyện phiếm một chút, tán gẫu mấy chuyện vặt. Bỗng dưng, Đan Tĩnh Phương đột nhiên có chút ngưng ngừng.

“Thẩm Duệ, cảm ơn anh lần trước đã giúp đỡ. Cha tôi hiện vẫn đang nằm viện an dưỡng, tình hình đã khá hơn rất nhiều.”

Thẩm Duệ ngẩn ra, hồi phục tinh thần lại, vội vàng cười nói: “Tôi cũng không có làm gì, chỉ là giới thiệu một vị bác sĩ thôi mà. Bác sĩ đó lúc trước cũng đã khám bệnh cho cha tôi, tay nghề rất giỏi.”

“Nếu không nhờ anh đứng ra giới thiệu, chắc gì vị bác sĩ đã muốn về hưu kia lại có thể đến khám chữa bệnh cho cha tôi?” Đan Tĩnh Phương bật cười.

“Tuy rằng ít nhiều cũng không sai nhưng có bác sĩ nào lại thấy người bệnh là không cứu chứ.” Thẩm Duệ lắc đầu, cầm ly uống một chút nước chanh.

Trên thực tế, mặc dù vị bác sĩ này là làm ở bệnh viện nhưng cũng đã có thời gian là bác sĩ riêng cho gia đình Thẩm Duệ. Từ khi còn bé, Thẩm Duệ dù bệnh nặng hay nhẹ đều do một tay vị bác sĩ kia trị khỏi, cùng gia đình qua lại, coi nhau như bằng hữu. Trước nghe Hàn Tân Đình nói rằng cha cô đang không khỏe phải nằm viện, trùng hợp ông ấy cũng làm tại bệnh viện đó, Thẩm Duệ liền đánh tiếng mở miệng nói với ông nhờ chiếu cố cha của Đan Tĩnh Phương.

Mà vị bác sĩ già kia sau khi gặp Đan Tĩnh Phương xong liền gọi điện dò hỏi Thẩm Duệ, thẳng đến khi Thẩm Duệ nhiều lần giải thích chính mình cùng đối phương chỉ là bạn bè đồng nghiệp bình thường, ông ấy mới buông tha không suy đoán lung tung.

Đan Tĩnh Phương có chút ngập ngừng nói: “Cha tôi khi biết anh giới thiệu ông ấy chữa bệnh cho cha, liền hy vọng tôi có thể mời anh đến dùng một bữa cơm, coi như là cảm ơn anh.”

“Chuyện này.....Không cần lắm.....” Thẩm Duệ lắc đầu, xua tay nói.

“Không có gì, chỉ ăn một bữa cơm thôi mà; huống hồ, chúng ta dù sao cũng là.....bạn bè.” Đan Tĩnh Phương nói càng ngày càng nhỏ, thanh âm mơ hồ nhưng Thẩm Duệ vẫn nghe ra được.

Cho dù Thẩm Duệ trì hoãn cũng cảm giác được có gì đó không đúng. Đan Tĩnh Phương có thái độ hơi chút kì quái. Y cũng khéo léo, uyển chuyển, cuối cùng nhẹ nhàng từ chối đối phương.

Hai người dùng cơm trưa xong, liền thư thả đi bộ đến phòng triển lãm mỹ thuật phía trước, đột nhiên Đan Tĩnh Phương hỏi: “Anh buổi tối có rảnh không?”

“Có chuyện gì sao?”

“Chỉ là tôi cùng bằng hữu định tối nay đi đến một quán bar mới khai trương chơi, anh có muốn cùng đi không?”

Thẩm Duệ thoáng chốc hiểu rõ.

———- Đan Tĩnh Phương là muốn thử y.

Vô luận là cùng người nhà ăn cơm hay cùng bạn bè của đối phương đi chơi, mục đích chính là muốn cùng Thẩm Duệ vượt lên mức tình bạn một nấc. Cái này không thể phủ nhận, bình thường mà nói, hai người nam nữ cùng hẹn nhau gặp mặt vài lần, nếu như thường lệ sẽ là tiến triển thêm một bước, Thẩm Duệ thật sự chỉ muốn là bạn bè, nhưng Đan Tĩnh Phương lại không biết điều đó.

“.....Thực xin lỗi, tôi không đi được.”

“Không sao, chờ anh có thời gian rảnh, lúc đó chúng ta lại cùng nhau đi chơi cũng được.” Đan Tĩnh Phương có chút thất vọng nhưng vẫn cười nói.

“Tôi không phải có ý đó.” Thẩm Duệ thản nhiên nói, lại trầm mặc một lúc lâu sau đó mới nhẹ nhàng nói: “Thực xin lỗi.”

Tuy rằng đã sớm có đề phòng nhưng không bao giờ muốn điều đó xảy ra. Từ trước đến giờ, Thẩm Duệ đối xử với cô rất tốt, ôn hòa sẵn sàng, nhưng cô phát hiện đáy lòng Thẩm Duệ có gì đó vương bận.

Cô không biết vì sao y lại đối với cô tốt như vậy, nhưng cô biết rằng, y cũng không yêu cô. Cho dù như thế, Đan Tĩnh Phương cũng muốn mạo hiểm một phen, có khi lại gỡ rối được khúc mắc trong lòng Thẩm Duệ; cô âm thầm thử y, không ngờ rằng đối phương đã sớm phát hiện, lại cự tuyệt mình.

Cái dự cảm của Đan Tĩnh Phương đã đúng, Thẩm Duệ đại khái đã sớm có người yêu. Cô không biết phải giải thích thế nào, nhưng cô nhận thấy được, hành vi của Thẩm Duệ cùng cảm xúc không nhất quán, nếu không phải là người đang yêu thì không thể có những hành động cũng như cảm xúc phức tạp như vậy được?

Còn có một chi tiết nhỏ chứng minh những suy đoán của cô là đúng: Thẩm Duệ thường dùng cà-vạt không có kẹp giữ lại, cô có hỏi qua thì được biết Thẩm Duệ không có hứng thú với mấy thứ trang sức đó; thế nhưng có một hôm Thẩm Duệ có đeo một cái kẹp cà-vạt rất đẹp, tò mò dò hỏi, Thẩm Duệ có chút không được tự nhiên trả lời là do một người bạn tặng.

Bây giờ nhớ lại, “người bạn” kia không chỉ đơn giản là bạn bè bình thường.

Đan Tĩnh Phương cười khổ, đã biết trước nhưng vẫn cứ suy tâm vọng tưởng.

Hoắc Thanh Châu sáng sớm mới dậy đã bị gia đình gọi về nhà.

Hắn đã lâu chưa có về nhà, cũng có chút nhớ nhung. Dù sao cũng là ngày nghỉ, Thẩm Duệ hôm nay cũng có chuyện đi ra ngoài, Hoắc Thanh Châu liền lấy xe chạy về nhà, định bụng tối sẽ trở lại.

Vừa vào đến phòng khách quen thuộc đã nghe một tiếng nói uy nghiêm: “Cậu còn biết đường về nhà đó hả?”

Hoắc Thanh Châu mỉm cười, ngồi ở sofa đối diện nhìn nam nhân đang xem báo mở miệng nói: “Anh cả, anh đang giận sao?”

Đối phương vẫn chưa trả lời, giả vờ như không nghe thấy gì chuyên tâm đọc báo.

Gia đình họ Hoắc có ba anh em, đều hơn kém nhau năm tuổi, người con cả Hoắc Thanh Hà tác phong xưa nay nghiêm khắc,, trừ bỏ cùng người nhà ở chung còn có vài phần ôn nhu ra, ngày thường cơ hồ đều **“bất cần ngôn tiểu”** (có nghĩa tính cách nghiêm túc, không tùy tiện cười đùa). Dù tướng mạo y không anh tuấn như Hoắc Thanh Châu, cũng không tuấn mỹ như Hoắc Thanh Vũ, nhưng tính cách lạnh lùng của y lại làm cho y có sức hút riêng của bản thân mình.

“Đúng rồi, Thanh Vũ đâu? Rõ ràng là nó gọi điện bảo em trở về mà, như thế nào giờ này không có ở nhà.?” Hoắc Thanh Châu ngồi xuống gọi giúp việc làm một tách cà phê xong, lập tức hỏi.

“Nó có việc phải ra ngoài, giữa trưa sẽ về. Ba mẹ cùng ông nội đều đi Thượng Hải rồi, sắp tới ông nội sẽ không quay về Đài Loan.” Hoắc Thanh Hà buông báo xuống, nghiêm nghị nói. “Trên thực tế là anh nói Thanh Vũ gọi cậu trở về; có một số việc, chúng ta nên nói chuyện trước khi cho ba mẹ biết.”

Hoắc Thanh Châu ngẩn ra, cười cười nói: “Anh cả, làm gì nghiêm túc quá vậy, chẳng lẽ em đã làm sao chuyện gì sao?”

“Chính mình đã biết là chuyện gì, đừng có hỏi ngược lại, tự mình suy nghĩ chút đi. Chờ Thanh Vũ trở về, chúng ta vừa dùng cơm vừa nói chuyện.” Hoắc Thanh Hà nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh lùng.

Hoắc Thanh Châu bị nói đến á khẩu, muốn biện giải lại chẳng biết nên làm thế nào, đang thu lại ý cười, ngồi nghiêm chỉnh đợi Thanh Vũ trở về. Ước chừng qua nửa giờ, Hoắc Thanh Vũ mới vội vàng vào cửa, trong tay cầm một chai rượu, nhìn hai người đang im lặng ngồi trong phòng khách cười nói: “Em xin lỗi đã về trễ.”

“Không sao.” Hoắc Thanh Hà đứng dậy, đi về phía bàn ăn. “Đã về thì vào ăn cơm thôi.”

Ba người ngồi xuống dùng bữa, Hoắc Thanh Châu thật không còn tâm tình gì để ăn uống, mọi suy nghĩ đang dồn nén trong đầu sau câu nói của Hoắc Thanh Hà. Nếu anh cả đã đưa ra đề tài này thì chắc đã biết chuyện tình của hắn và Thẩm Duệ; không định sẽ giấu mọi người nhưng như vậy là quá sớm đi.

Hắn yêu Thẩm Duệ, không hề dối gian; mà tình cảm này không thể một sớm một chiều thông báo cho mọi người biết được. Hắn chỉ muốn đợi thêm một chút, để cả hai đều hiểu rõ nhau mới có thể danh chính ngôn thuận bước ra ánh sáng.

Bây giờ chưa phải là lúc để mọi chuyện được giải bày —————- nhưng mà bọn họ đều đã biết.

Hoắc Thanh Châu ngao ngán ngồi trong bàn ăn, hết nhìn hai anh họ rồi lại lo suy nghĩ, đến ăn cũng không muốn nữa.

“Anh hai sao không ăn cơm?” Hoắc Thanh Vũ gấp ít rau xào vừa hỏi.

“Không muốn ăn.” Hoắc Thanh Châu lấy khăn ăn lau miệng, vẻ mặt vi cương.

“Nên ăn một chút đi.” Hoắc Thanh Hà mở miệng, buông chén canh xuống nhìn Hoắc Thanh Châu. “Trông cậu hơi gầy đi đó.”

Hoắc Thanh Châu lại không thể cự tuyệt lời nhắc nhở hay đúng hơn là mệnh lệnh của anh cả, tùy tiện gấp một vài miếng thức ăn bỏ vào miệng.

Chờ ba người dùng cơm xong, người giúp việc bước lên dọn đồ ăn, Hoắc Thanh Hà mới từ từ nói: “Chính là vào vấn đề..... em nói đi..... em với vị họ Thẩm kia, mọi chuyện là thế nào?”

“Anh, em.....” Hoắc Thanh Châu có chút khó xử.

“Nói đi.”

“Không có gì để nói.....Em thích y, muốn được gần y, nhưng y cũng chỉ là bất đắc dĩ mới tiếp nhận em thôi.” Hoắc Thanh Châu cười đến chua xót.

“Y không thích em sao?” Hoắc Thanh Hà nhíu mày.

“Thích.....Có lẽ có một chút, nhưng dù sao.....Không phải là yêu.....”

“Chúng ta có điều tra qua họ Thẩm kia, y một năm trước vừa mới mất vợ.....Y rất thương vợ của mình.”

“Em biết.” Hoắc Thanh Châu lên tiếng trả lời.

Hoắc Thanh Hà nhỏ giọng nói: “Vậy vì sao em còn muốn ở bên y? Người ta không yêu em, ngay cả người vợ đã chết kia còn hơn cả người còn sống như em.....”

“Em không biết, nếu như có thể quay lại, em nghĩ mình sẽ không chọn y.” Hoắc Thanh Châu nói nhỏ, “Y nhìn không tệ lắm, lại là một bình thường, em không biết chính mình vì sao lại cứ bám lấy y không buông.”

— Kỳ thật đáp án đã rõ ràng, chính là Hoắc Thanh Châu không muốn thừa nhận. Khi hắn vừa tỉnh dậy từ cơ thể Hàn Tân Đình, đối mặt với nhiều việc xa lạ mang trong mình biết bao nỗi bất an, nhưng mà Thẩm Duệ không cần biết cứ một mực ôn nhu săn sóc, giúp hắn tĩnh tâm. Hắn cũng không phải thật sự đối với Thẩm Duệ là nhất kiến chung tình, cũng không phải từ lần đầu tiên cùng đối phương trên giường mà yêu thương y.

Bọn họ không phải là tình cảm bộc phát tức thời mà là do ở chung lâu ngày, tình cảm dần nảy sinh, cho đến khi hắn nhận ra chính mình đã yêu Thẩm Duệ thì đã không còn kịp để rút lui nữa rồi. Hắn yêu thương Thẩm Duệ, nhưng bên trong lại rối rắm xác định có đúng là vậy chăng?

“Anh à, em xin lỗi..... nhưng anh có thể tạm thời dừng động vào chuyện này được không?”

“..... Anh coi như em chỉ là nhất thời hứng thú, chưa xác định rõ tình cảm của mình; nếu như thật sự đã nghĩ thông suốt thì cũng phải báo một tiếng cho cả nhà biết.” Hoắc Thanh Hà thản nhiên nói, vẻ mặt cũng phần nào giãn ra, bớt chút lạnh lùng.

Trong lòng Hoắc Thanh Châu biết anh mình đã cho mình một con đường để lựa chọn, trên mặt yếu ớt lộ ra một nụ cười cảm kích.

“Còn có một việc.” Hoắc Thanh Hà cao giọng nhắc nhở, “Em nên nhớ kỹ: Đừng đặt niềm tin quá nhiều vào sự tình trước mắt, kéo sẽ chịu nhiều tổn thương.”

Hoắc Thanh Châu im lặng một lúc lâu, sau đó mới khàn khàn nói: “Em tin tưởng.....y sẽ không làm em thất vọng.”

“Vạn nhất y không phải là một người đáng tin cậy thì sao?” Hoắc Thanh Vũ nhanh nhẩu xen vào một câu.

“Vậy thì coi như bản thân mình ngu ngốc đi.” Hoắc Thanh Châu buông một câu.

Ngoại trừ tin tưởng ra thì hắn còn có thể làm gì khác đây? Quá khứ một năm kia, hắn không quên được Thẩm Duệ, hiện giờ trừ bỏ tiếp tục yêu thương đối phương, hắn đã không biết chính mình còn có thể làm như thế nào. Huống hồ, Thẩm Duệ cũng đều không khác trước là bao; đối phương bởi vì hắn mà đã dần chấp nhận tình cảm đồng tính kia, mà Hoắc Thanh Châu biết hiện giờ so với lúc trước đã tốt hơn rất nhiều.

.....Hết thấy tất cả đều tiến triển theo chiều hướng tốt đẹp.

Hoắc Thanh Châu cứ như thế mà giữ vững niềm tin.

Thẩm Duệ mới nói chuyện điện thoại xong thì nghe có tiếng mở cửa đi vào.

Là cha mẹ y gọi điện hỏi thăm tình hình hiện giờ của y, quan tâm hỏi han xem y có khỏe không, họ lo lắng không biết y đã thích ứng với cuộc sống lại được chưa. Nhiều lần cha mẹ muốn giới thiệu cho Thẩm Duệ vài cô gái để làm quen thì y luôn yển chuyển, khéo léo từ chối. Trong lòng y vẫn còn chút hình bóng của Hàn Tân Đình, huống hồ chỉ hiện giờ y đã có Hoắc Thanh Châu bên cạnh.

Mà hiện tại lại không thể công khai báo cho cha mẹ biết được. Mặc dù cơ thể còn khỏe mạnh nhưng tuổi tác đã cao, lúc Hàn Tân Đình còn sống rất được lòng cha mẹ, nếu thông báo chính mình hiện tại đang cùng nam nhân nói chuyện yêu đương, hậu quả sẽ khó gánh lắm đây.

Nên đành che tạm thời không nói, che giấu chuyện này đi đã.

“.....Đã về rồi đấy à.” Thẩm Duệ nhìn Hoắc Thanh Châu cười nói.

Hoắc Thanh Châu nhẹ nhàng trả lời một tiếng, vừa cởi bỏ áo khoác màu xám bên ngoài treo lên, vừa đi về hướng Thẩm Duệ.

Hoắc Thanh Châu đi tới, thuận theo người quỳ tựa một chân lên sô pha cúi đầu hôn Thẩm Duệ. Thẩm Duệ đối với hành vi này của Hoắc Thanh Châu cũng không có gì ngạc nhiên, hai người xa nhau một ngày y cũng có chút nhớ hân.

Chính là có cảm giác không đúng—Hoắc Thanh Châu nhẹ nhàng hôn y, nhẹ nhàng nhấp trứ môi y, nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi tìm kiếm bên trong y—đó tuyệt đối không giống thường ngày, cho dù trong lúc dục vọng cao trào cũng là triền miên hôn, mãnh liệt hôn nhau, không có loại như thế này.

Hiện tại thấy Hoắc Thanh Châu thật sự có chút kỳ quái.

Thẩm Duệ thừa dịp Hoắc Thanh Châu ngừng lại nhìn y mà gấp gấp hỏi: “Thanh Châu.....cậu làm sao vậy.”

Nam nhân không có trả lời, chỉ im lặng nhìn y, sau đó lại cúi xuống hôn y. Thẩm Duệ không thể cự tuyệt, căn bản cũng không nghĩ sẽ cự tuyệt, thả lỏng nhận lấy nụ hôn của đối phương. Hoắc Thanh Châu vừa hôn vừa không ngừng cởi bỏ quần áo đôi bên, áp đảo Thẩm Duệ nằm lên sô pha.

Thẩm Duệ nhịn không được mà rên nhẹ một tiếng.

Đối phương chuyển xuống hôn cổ y, hút mạnh vài cái, lưu lại vào dấu hôn ngân; nhưng như vậy vẫn chưa đủ, thậm chí còn dùng răng nanh cắn nhẹ lên tai, lên gáy y. Thẩm Duệ hỗn hển rên thành tiếng, sau đó lại bị đối phương đưa ngón tay vào đùa nghịch chiếc lưỡi bên trong miệng. Thẩm Duệ cũng nhẹ nhẹ mút lấy, khẽ cắn lấy ngón tay đối phương; cảm giác được nước bọt của mình không tự chủ cứ chảy dài bên khóe miệng, nghĩ đến tình cảnh hiện tại mà mặt đỏ tai hồng.

—— Lúc trước, Hoắc Thanh Châu căn bản không có khả năng đối với y làm ra loại sự tình này. Hôm nay, Hoắc Thanh Châu thật sự rất là lạ, không lẽ là bị chuyện gì đó kích thích?

Nhưng mà không đợi y suy nghĩ, Hoắc Thanh Châu đã cởi bỏ áo sơ mi ra, nhẹ nhàng hôn lên ngực, cắn mút nhẹ nhẹ hai điểm mẫn cảm trước ngực.

.....Cũng có lẽ là vậy. Thẩm Duệ trong lòng thở dài. Cho dù động tác của Hoắc Thanh Châu có thô bạo thì y cũng không thể cự tuyệt thậm chí là giận dữ. Trên thực tế, hai người cũng đã lâu không có thoải mái, cho dù mới hôm qua đã cùng nhau an ủi nhưng nói gì thì bọn họ cũng là nam nhân đang trong độ tuổi sung mãn nhất, nên những khát vọng như thế này có thể bùng phát bất cứ lúc nào.....Hơn nữa chính là y không có ghét khi bị Hoắc Thanh Châu đụng chạm hoặc là hôn.

Không suy nghĩ nữa, Thẩm Duệ giờ đây thả lỏng toàn thân tiếp nhận Hoắc Thanh Châu, tùy rằng không đến mức nhiệt liệt nhưng đã không còn cứng nhắc như vừa rồi. Thấy ngón tay mình đang bị đối phương khiêu khích, Hoắc Thanh Châu nhất thời vui mừng, liền nhanh chóng chuyển hướng tấn công.

Hoắc Thanh Châu chậm rãi rút ngón tay ra, một tơ dịch thủy kéo dài ra ngoài, Hoắc Thanh Châu vươn lưỡi liếm ngón tay mình, hơi hơi cười; nụ cười có chút ôn nhu, cũng có chút gian tà. Nam nhân tươi cười cúi xuống, cắn lấy vành tai đối phương, nhẹ nhàng buông ra một câu như khẩn cầu.

“Cho tôi một cơ hội..... Một lần là tốt rồi.”

Thẩm Duệ hoảng hốt nhìn đối phương, sau đó thì gật đầu.

Kỳ thật y cũng biết, chính mình lúc trước cứ do dự thật là ngu xuẩn. Nếu bản thân đã muốn tiếp nhận Hoắc Thanh Châu, thì cứ miễn cưỡng làm gì, đời này y được Hoắc Thanh Châu yêu thương chân thành như vậy thì còn gì để hối tiếc.

Y nghĩ chính mình đã quá ích kỷ, chính y đã cho Hoắc Thanh Châu cơ hội, hy vọng thì chính mình cũng phải có trách nhiệm. Nếu có thể, y cũng hy vọng mình có thể làm cho Hoắc Thanh Châu khoái hoạt; hiện tại Hoắc Thanh Châu muốn y, thậm chí còn dùng lời nói dụ dỗ để khẩn cầu y đồng ý, y cũng sẽ không cự tuyệt đối phương. Về kết quả ra sao, Thẩm Duệ không có nghĩ nhiều.

Nhìn thấy Thẩm Duệ gật đầu đáp ứng, Hoắc Thanh Châu chậm rãi nở nụ cười.

Hoắc Thanh Châu ẵm Thẩm Duệ vào phòng, đẩy ngã y xuống giường, mạnh bạo hôn y, làm cho Thẩm Duệ không kịp phòng bị, ngay cả thở cũng khó khăn.

Có lẽ sợ y đổi ý hay là có nguyên nhân gì khác mà động tác của Hoắc Thanh Châu có phần vội vàng. Thẩm Duệ mơ mơ hồ hồ cảm giác được quần dài cùng quần lót của mình đã bị cởi xuống, toàn thân tỏa thể trước đối phương.

Trần trụi nằm trên giường, trừ bỏ cảm giác mát lạnh ra thì Thẩm Duệ có chút khấn trương. Hoắc Thanh Châu đứng trước giường, vội vàng cởi hết quần áo, rõ ràng chỉ mới hôn nhau mà nam nhân kia hai tai đã đỏ hồng.

.....Rất đáng yêu.

Thẩm Duệ luôn thật thích nhìn Hoắc Thanh Châu trong bộ dạng như thế này.

“Không phải sợ.....Tôi, tôi sẽ không quá phận.....” Hoắc Thanh Châu có chút co quắp, vẻ mặt cũng có chút bất an.

Thẩm Duệ ngẩn ra, không nói gì, quỳ lên vươn tay kéo đối phương lại gần.

“Không sao, tôi không sợ.”

Y cứ như vậy cười nói, tiếp theo liền bị nam nhân kia hôn lấy.

Hoắc Thanh Châu một lần rồi lại một lần hôn y, hôn từ ngón chân, lên đến mắt cá chân, từ dưới lên trên, chạm rãi thưởng thức cơ thể trước mắt, cuối cùng dừng lại nơi nhạy cảm đang đứng thẳng kia. Hoắc Thanh Châu tay xoa hai tiểu cầu bên dưới, phía trên thì vươn nhẹ đầu lưỡi khẽ liếm; Thẩm Duệ bị khoái cảm cùng dục vọng Hoắc Thanh Châu mang lại mà căng thẳng cả mình, liên tục thở dốc.

—————thật thoải mái.....

Thẩm Duệ bị chơi đùa kích thích đến thật vui sướng liền chỉ trong thời gian ngắn mà phát tiết, thấy mình thật sự nhanh quá, khiến cho bản thân có chút xấu hổ.

Hoắc Thanh Châu không để ý, cứ như thế mà liếm liếm tính khí vừa mới phát tiết kia, dần dần hướng lên trên vùng bụng mà hôn, ngẩng đầu nhìn những kiệt tác của mình lưu lại trên đùi, trên bụng, trên ngực của Thẩm Duệ mà trong lòng không khỏi vui mừng cười thầm.

“.....Tôi giúp cậu.....được không?” Thẩm Duệ khàn khàn hỏi han.

Nghe thấy Thẩm Duệ hỏi trong lòng cả kinh, hắn không nghĩ Thẩm Duệ sẽ chủ động đến nước này, vui mừng không thôi, khóe mắt cũng ửng ửng đỏ.

“À, tôi không.....” Thẩm Duệ ngập ngừng, “.....Tôi không rõ phải làm thế nào.....”

Thẩm Duệ cẩn thận vuốt ve tính khí của nam nhân trước mặt, sau một lúc lâu, chậm rãi cúi xuống, vươn đầu lưỡi ướt át liếm tính khí kia.

“Không được, không thể.....Thẩm Duệ.....Không cần” Hoắc Thanh Châu vội vàng nói, nhưng hai chữ “không cần” thì không có nói ra bằng lời, chỉ thầm nghĩ trong đầu; hấn sợ Thẩm Duệ sẽ lại như lúc trước, sẽ bài xích.

Thẩm Duệ một bên xoa nắn, một bên liếm liếm phần đỉnh đồ hồng mẫn cảm kia. Cảm giác không như lần trước, có gì đó hưng phấn khiến cho phần dưới mới đây của Thẩm Duệ lại cứng lên.

Cho đến khi Hoắc Thanh Châu đạt đến cao trào, cường ngạnh đẩy y ra, liền phát tiết; nam nhân hô hấp dồn dập, mơ hồ run rẩy thấy tinh dịch dính trên bụng, vương vãi trên giường, có một chút dínhtrên mặt Thẩm Duệ.

15. Huỳnh Dạ - Quyển 2 - Chương 4

EDITOR: SU

BETA: BI

Nam nhân sắc mặt đỏ ửng, vẫn nằm đó thở hổn hển.

Thẩm Duệ đang do dự bước tiếp theo nên làm gì thì nghe thấy giọng nói khàn khàn của Hoắc Thanh Châu.

“.....Đã nói là không nên.....Anh vì sao còn.....” Trên mặt hấn có một chút thẹn thùng cùng oán hận phức tạp đan xen, nhưng cũng không phải là giận dữ.

Thẩm Duệ hỏi lại: “Cậu không vui sao?”

“Tôi không thích miễn cưỡng anh.” Hoắc Thanh Châu lắc đầu. Có chút khó khăn mà nói: “Loại chuyện này.....Cho dù là đồng tính luyện ái, không phải ai cũng đều nguyện ý làm.....”

“Không có miễn cưỡng.....Tôi là tự nguyện.” Thẩm Duệ liếc mắt nhìn đối phương dò xét, cẩn thận nói: “Không cần phải đối với tôi khách sáo như vậy, dù sao hiện tại chúng ta là.....tình nhân.”

Hoắc Thanh Châu im lặng một lúc lâu mới lại nói: “Anh là.....nói thật?”

Thẩm Duệ gật đầu.

“Như vậy.....Anh có thể nhắm mắt lại không?” Hoắc Thanh Châu chậm rãi nói.

Thẩm Duệ có chút kinh ngạc, nhưng vẫn không nói gì mà nhắm mắt lại. Mặc dù không biết Hoắc Thanh Châu định làm gì nhưng y vẫn tin tưởng, không cảm thấy có chút bất an nào. Có lẽ bởi vì y đã thật sự có thể toàn tâm yêu thương Hoắc Thanh Châu.

Trong bóng tối, các giác quan trở nên cực kì nhạy cảm. Thẩm Duệ cảm nhận được Hoắc Thanh Châu đang di chuyển dần xuống dưới, nhẹ nhàng cầm lấy bộ vị đã mềm kia mà xoa nắn, ngậm vào miệng, khiêu khích đến khi đã ngạnh hết cỡ thì lại dừng.

Thẩm Duệ hơi hơi thở dốc, nghe thấy tiếng Hoắc Thanh Châu bước xuống giường, tự hỏi không biết hắn đang làm gì.

Không phải đợi lâu, Hoắc Thanh Châu một lần nữa trở lại trên giường, nghe một tiếng động nhỏ vang lên, mơ hồ ngửi được một mùi hương. Đó là gì vậy.....đang suy nghĩ định hỏi thì hành động tiếp theo của Hoắc Thanh Châu đã cho y biết đó là cái gì.

Một chất lỏng lạnh lạnh phủ lên dục vọng đang đứng thẳng kia, bàn tay nam nhân một bên bộ lộ, làm Thẩm Duệ kinh hô một tiếng, khoái cảm dâng trào. Thẳng đến khi cảm giác được tính khí của mình đang tiếp xúc với một thứ mềm mại nóng ấm rất khó tả, cảm nhận có chút khác với đang được khẩu giao, làm cho Thẩm Duệ tò mò mở mắt.

“.....Không phải đã kêu nhắm chặt lại rồi sao.....” Hoắc Thanh Châu nói có chút trách móc nỉ non.

Thẩm Duệ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt là Hoắc Thanh Châu đang nửa quỳ trên bụng mình, tính khí cứng rắn kia đang tiến vào nội bích nóng ấm kia của Hoắc Thanh Châu.

“Cậu ——“

Thẩm Duệ nghĩ muốn hỏi đối phương, cậu rốt cuộc đang làm cái gì, liền bị tình cảnh trước mắt làm cho á khẩu. Y không nghĩ rằng đã tới phương diện này, cho dù có cũng đã chuẩn bị tâm lý để cho người tiến vào, cứ nhiên không nghĩ tới Hoắc Thanh Châu lại làm như vậy, chủ động tiếp nhận dục vọng của y.

Hoắc Thanh Châu như bỏ qua vẻ kinh ngạc của Thẩm Duệ, tiếp tục hít sâu vào lần, bắt đầu ngồi xuống để toàn bộ vật vừa cứng vừa nóng kia vào cơ thể mình.

“Thanh Châu.....Cậu, cậu trước hết nên ngừng lại một chút.” Thẩm Duệ có nén dục vọng, nắm lấy cổ tay đối phương.

“Sao vậy, anh không thoải mái sao?” Hoắc Thanh Châu liếc mắt nhìn y mang theo ý cười trên tức.

“Thực thoải mái, chính là không thể làm như vậy.” Thẩm Duệ thở hổn hển, cố gắng kiềm hãm dục vọng xuống dưới. “Cậu đổ mồ hôi lạnh rồi, rất đau đi.....”

Nam nhân sắc mặt dù vẫn là ửng đỏ, trên trán lại đầy mồ hôi lạnh, Thẩm Duệ không phải là không thấy. Huống hồ là Hoắc Thanh Châu chưa có khuếch trương gì cả, mà chỉ vội vã thoa gel bôi trơn cho Thẩm Duệ.

“Tôi không sao, thật sự không sao.” Hoắc Thanh Châu lẩm bẩm nói, “Bằng không thì đổi tư thế tốt hơn nha.”

“Đừng nói sang chuyện khác!” Thẩm Duệ có chút nóng giận, thở dài nói: “Nghe lời, trước đứng lên đi.”

Hoắc Thanh Châu chần chờ hồi lâu cũng nâng phần eo mình lên rồi đi, tiếp theo cũng không nói gì nữa, thậm chí cũng không nhìn Thẩm Duệ.

“.....Thực xin lỗi.” Thật lâu sau Hoắc Thanh Châu mới nhẹ giọng nói.

Thẩm Duệ ngăn ra: “Tại sao phải giải thích?”

“Tôi làm anh giận.” Lời nói có chút bất an.

“Tôi không có giận, cậu cũng không có làm gì sai hết.” Thẩm Duệ nghiêm nghị nói: “Chính là cậu rút cuộc cho tôi là loại người gì, tôi thì bên đây vui vẻ thoải mái mà lại để cậu phải thống khổ, đau đớn sao?”

Hoắc Thanh Châu cười khổ: “Chỉ là tôi sợ, sợ nếu chậm trễ anh sẽ không nhìn nhận tôi nữa.”

“Nếu thật sự không nhìn nhận cậu, tôi căn bản đâu có đi hôn đàn ông, thậm chí còn cùng hắn lên giường.” Thẩm Duệ cúi đầu, mệt mỏi nói: “Nói chung cũng đều do tôi.....là do tôi làm cho cậu có cảm giác bất an.”

“Là do tôi sai. Anh không cần tự trách.....” Hoắc Thanh Châu vội vàng nói.

Thẩm Duệ không nói nữa, để yên cho Hoắc Thanh Châu ôm y, thậm chí khế hôn y. Tự nhiên trong lòng Thẩm Duệ thấy có chút hận Hàn Tân Đình.....Nếu cô ấy không ra đi, hoặc chính mình có thể quên cô ấy, thì đã không làm Hoắc Thanh Châu thấy khổ sở. Hắn chưa bao giờ toàn tâm toàn ý đối đãi Hoắc Thanh Châu, cho đến giờ phút này lại một lần nữa ý thức được mình quá ích kỷ, ngược tự nhiên nhói đau.

Hoắc Thanh Châu yêu thương hắn đến mức ngay cả tự tôn của mình cũng không màng, chấp nhận để nam nhân tiến vào mình.

Thẩm Duệ cảm thấy mình quá hèn mọn rồi.

Trong phòng tắm, hai nam nhân ngồi đối mặt nhau trong bồn tắm lớn, không ai nói gì với nhau. Vì chuyện kia mà có chút không được tự nhiên, Hoắc Thanh Châu áy náy cho rằng tại mình mà mọi chuyện như thế

này, Thẩm Duệ thì suy nghĩ thấy ghét bản thân mình mà đâm ra buồn bực.

Y càng ngày càng không biết nên đối đãi như thế nào với Hoắc Thanh Châu. Đối với tâm tư của Hoắc Thanh Châu, y đều đã rõ, cũng nguyên ý tiếp nhận đối phương, mới vừa rồi lại còn trải qua một màn kịch tình làm cho y nhận ra: Ở cùng nam nhân không tồi, y giờ đây thật sự cũng có thể nhìn nhận yêu nam nhân.

Tạm thời không nói Hoắc Thanh Châu có đủ loại âu yếm cùng khiêu khích, Thẩm Duệ rất rõ ràng, vừa rồi chính mình bị Hoắc Thanh Châu đụng chạm, dần dần cảm thấy được tính dục tăng vọt; lại càng không nói sau này lại được Hoắc Thanh Châu chủ động đem dục vọng của y nhét vào trong người, làm y tràn ngập khoái cảm. Hắn chưa bao giờ biết, nguyên lai thân thể nam nhân cũng có thể làm chuyện này, hơn nữa cảm giác còn rất tốt.

Nhưng mà, cho dù bản thân đã đồng ý, y thật sự có quyền làm chuyện này với Hoắc Thanh Châu sao? Hoắc Thanh Châu cũng là nam nhân, bị một nam nhân khác tiến vào nhất thời sẽ không cảm thấy thoải mái, Thẩm Duệ cũng không là người chỉ biết hưởng thụ một mình, nếu như Hoắc Thanh Châu trong lúc đó không đạt được khoái cảm, mà chỉ có thống khổ đau đớn thì y phải làm sao đây?

“Anh còn.....giận sao?” Hoắc Thanh Châu dưới làn nước lấy chân khều khều chân Thẩm Duệ.

“Tôi không có giận.” Y thản nhiên nói, “Cậu không cần lo lắng.”

Hoắc Thanh Châu lại như cũ bày ra vẻ mặt bất an: “Nếu tôi đã làm sai chỗ nào, anh nhất định phải nói cho tôi biết. Tôi sẽ sửa.”

Thẩm Duệ ngẩn ra, Hoắc Thanh Châu tốt cùng là có địa vị cao như thế nào trong lòng hắn? Nếu là yêu, sẽ là rất sâu đậm. Hoắc Thanh Châu yêu không cần đền đáp, chỉ cần người mình yêu thấy vui là được——như vậy có phải là yêu, yêu đơn phương, cũng quá tuyệt vọng. Có lẽ sẽ có một ngày, Hoắc Thanh Châu sẽ bị chính tình yêu của hắn hủy diệt.

Thẩm Duệ nhìn nam tử đối diện trưng ra vẻ mặt sợ hãi, đáy lòng liền mềm nhũn; có lẽ chưa quá muộn, có nên thử làm cho Hoắc Thanh Châu bỏ đi “thói quen” yêu đương này? Nhớ rõ hồi trước hình như có một người nói như thế này.....Love me little, love me long.....có lẽ rất đúng.

Không cần phải yêu hết mình, nhưng phải dài lâu.

Bất kể là đồng tính luyến hay dị tính luyến kỳ thật cũng không có nhiều khác biệt, cũng không phải chỉ có vấn đề tình dục.....Y thật có lẽ đã yêu Hoắc Thanh Châu.

“Thẩm Duệ?”

Y cười cười, dùng ngón chân khẽ chạm đối phương. “Hửm?”

“Tôi.....Cái kia.....”

“Cậu không làm sai gì cả, chỉ là tôi có vấn đề.” Thẩm Duệ cúi đầu nói, đội nhiên tay cầm đến mắt cá chân của Hoắc Thanh Châu, dưới làn nước ấm lấy ngón tay tinh tế vuốt ve mắt cá chân kia.

“Thẩm.....Thẩm Duệ?” Hoắc Thanh Châu có chút kinh hoảng, đại khái là bị dọa tới rồi.

“Không thể đừng tới sao?” Thẩm Duệ làm như vô tội hỏi, kỳ thực từ trước đến giờ y chưa từng chủ động như vậy nên tự nhiên sẽ làm Hoắc Thanh Châu bị dọa.

“Không, không phải.” Hoắc Thanh Châu trên mặt nóng lên, cả người dựa vào bồn nước, có chút bối rối.

Thẩm Duệ được nước làm tới, tiến tới cúi đầu hôn Hoắc Thanh Châu một cái. Hai tai Hoắc Thanh Châu dần biến hồng, môi khẽ động như muốn nói gì đó và vẻ mặt có chút mê hoặc. Động tác của Thẩm Duệ không sỗ sàng, cũng không qua loa, mà là thận trọng; từ trên xương quai xanh hôn xuống bờ ngực đang run rẩy kia, Thẩm Duệ không bỏ qua bất cứ bộ phận nào lộ trên mặt nước, thậm chí còn kéo Hoắc Thanh Châu lại gần, một bên nắm tay, một bên hôn đối phương.

Y chưa bao giờ cảm thấy mình yêu Hoắc Thanh Châu nhiều đến nhường nào.

Bởi vì có cảm tình nên dần dần đã có thể tiếp nhận, cho nên muốn nhắm nháp chút hương vị riêng tư của đối phương, muốn đem thân thể đối phương hòa nhập với chính mình. Bây giờ y mới phát hiện đó là mê luyến. Thẩm Duệ nghĩ muốn thử yêu thương đối phương, muốn bỏ qua quá khứ xưa cũ mà toàn tâm toàn ý yêu thương Hoắc Thanh Châu.

“Thẩm, Thẩm Duệ.....” Hoắc Thanh Châu gọi như muốn khóc, giọng nói có chút mềm mại, run rẩy.

“Không thích sao?” Thẩm Duệ buông đối phương ra nhưng tay kia vẫn như cũ nắm chặt tay đối phương.

Đối phương vội vàng lắc đầu, tỏ vẻ thẹn thùng chứ không phải là chán ghét.

Thẩm Duệ đưa bàn tay Hoắc Thanh Châu lên hôn một cái, mới nhẹ nhàng mà nói: “Thanh Châu, lần này đến phiên cậu cho tôi một cơ hội đi.....”

Hoắc Thanh Châu ngần ra, không biết vì sao cả người đông cứng lại.

“Tôi cần một chút thời gian.....chỉ cần một chút thôi. Trở thành đồng tính luyến ái.....có lẽ cũng không khó khăn lắm, tôi thật sự.....đối với cậu.....” Thẩm Duệ có chút khẩn trương mà nói, nhưng lời chưa thoát hết đã bị nam nhân kia áp môi ngăn lại.

“Không cần phải nói.....” Hoắc Thanh Châu nhẹ nhàng nói.

Thẩm Duệ hỏi: “Vì sao?”

“Nghe qua một lần sẽ nhin không được mà muốn mỗi ngày đều được nghe. Nhưng có lẽ chỉ có thể mơ mới được như thế.” Hoắc Thanh Châu cười khở.

“Cậu sao lại biết tôi muốn nói cho cậu nghe mỗi ngày?”

Thẩm Duệ nhìn Hoắc Thanh Châu đang dại ra vì nghe câu nói vừa rồi, nhất thời nở nụ cười, cười đến chói chang.

Sinh nhật lần thứ ba mươi mốt của Hoắc Thanh Châu đã đến gần, theo lời đối phương nói thì năm nào cũng cùng mấy người bạn tri kỉ mở tiệc, nói thế cũng không có gì lớn lao, chỉ là gặp nhau ăn uống, say xỉn một chút ấy mà. Nghe đối phương cứ nhiên nói như vậy, Thẩm Duệ cũng đã hiểu ra ngụ ý kia.

“Tôi có thể đi cùng được không?” Y háng giọng, nghiêm nghị hỏi.

“Nếu anh không sợ ồn ào, đương nhiên là được.” Hoắc Thanh Châu hơi kinh ngạc nở nụ cười, “Nếu anh hy vọng lúc đó sẽ giới thiệu thân phận của hai đứa mình nói ra thì.....”

“Thì sao.” Thẩm Duệ nhanh hỏi, “Tôi với cậu là người yêu đúng không?”

“Ừm.” Hoắc Thanh Châu gật đầu.

“Vậy thì nên giới thiệu cho bạn bè cậu biết chứ, có gì đâu phải bí mật che giấu.” Thẩm Duệ ngừng lại một chút, mặt lộ vẻ giả hoạt nói: “Hay là, cậu không muốn cho người khác biết?”

“Không phải, đương nhiên là tôi đồng ý.” Hoắc Thanh Châu mặt mày ửng đỏ, “Cứ như vậy đi.”

Thẩm Duệ cười cười, cũng không nói thêm. Gần đây, y chăm chú quan sát Hoắc Thanh Châu, làm cho đối phương ngượng ngùng, nhưng y cái chính là chỉ nhìn vậy thôi. Càng nhìn thì y lại càng muốn ôm Hoắc Thanh Châu vào lòng mà yêu thương, nói chính xác là không ngăn được dục vọng muốn ăn đối phương.

Có lẽ chính mình ngày càng vô sỉ hết mức rồi.....Thẩm Duệ nghĩ, nhưng ngược lại không thấy ghét mà còn thích thú. Có lẽ y còn không biết mình với Hoắc Thanh Châu sẽ gắn bó đến bao lâu, nên quyết định phải nắm chắc thời cơ.

Sinh nhật Hoắc Thanh Châu vào thứ sáu, nhưng quan trọng là sinh nhật được tổ chức vào thứ năm. Thẩm Duệ cố gắng làm xong mọi việc từ vài ngày trước, vì thế có thời gian cùng Hoắc Thanh Châu đến bữa tiệc.

Địa điểm là ở một quán bar, Thẩm Duệ tan tầm về liền tắm rửa thay quần áo, trước cùng Hoắc Thanh Châu đi ăn tối, sau khi ăn xong thì đi dạo trong thành phố một chút, gần chín giờ mới đến địa điểm dự tiệc.

Bạn bè Hoắc Thanh Châu vẫn chưa đến, Thẩm Duệ liền tranh thủ từ trong túi lấy ra một cái hộp nhỏ tinh xảo đưa đến trước mặt nam nhân kia.

“Đây là....”

“Quà sinh nhật.” Thẩm Duệ trên mặt có đôi chút khấn trương nói.

Hoắc Thanh Châu mở hộp ra, nhất thời không nói thành lời. Thứ trong hộp kia là một chiếc nhẫn, nhưng mà chiếc hộp đó chính tay Thẩm Duệ đưa cho hắn.

“Thật ra tôi không thích cậu thích kiểu dáng gì nên tôi lựa kiểu mà bản thân tôi thích. Cậu.....có nguyện ý nhận nó hay không?”

Trước y đã nói rõ tâm tư của mình, giờ là một chiếc nhẫn, chính mình đã biểu đạt rõ ràng, không biết nam nhân kia có đồng ý không.

Hoắc Thanh Châu đương nhiên đã hiểu, khóe mắt có chút nóng lên. Hoắc Thanh Châu không nghĩ sẽ được đến nước này, thật sự là cậu còn không được. Chiếc nhẫn kia không phải đơn thuần chỉ là lễ vật, điểm ấy hai người bọn họ đều rõ. Cái chính là tình cảm đã được đáp trả, Hoắc Thanh Châu hắn cũng thỏa mãn.

“Tôi rất thích, thật sự.....rất thích.....” Nam nhân xúc động nói, còn không nói nên lời.

Thẩm Duệ không kiềm được lòng, nhẹ hôn lên khóe mắt ướt át kia, thậm chí vươn đầu lưỡi liếm một chút.

“Cậu khóc?”

“Không có.” Hoắc Thanh Châu nói nhỏ, có chút xấu hổ.

“Tôi giúp cậu đeo nó vào?”

“Ừ”

Hoắc Thanh Châu vươn tay trái, Thẩm Duệ cẩn thận đeo nhẫn vào, chiếc nhẫn vừa vặn đeo vào ngón tay

giữa của đối phương. Trên chiếc nhẫn màu bạch kim đơn giản đính một viên đá màu xanh biển, nhìn không quá cầu kì, cùng lúc nằm trên ngón tay thanh tú của Hoắc Thanh Châu thật là cân xứng.

“.....Thật là đẹp mắt. Trông rất hợp với cậu.”

“Cám ơn lễ vật của anh.” Hoắc Thanh Châu thẹn thùng nói cảm ơn, rồi sau đó hướng đến hôn Thẩm Duệ một cái.

Thẩm Duệ cười, cũng hôn đáp lại, trong lúc hai người đang tận hưởng nụ hôn ngọt ngào thì chuông điện thoại lại vang lên. Không biết vì sao chỉ sau vài cuộc đối thoại thì sắc mặt Thẩm Duệ có chút lo lắng.

Khép lại di động, Thẩm Duệ không biết phải nói thế nào thì Hoắc Thanh Châu đệm lời trước: “Là chuyện quan trọng sao?”

“Không, tôi.....Thật xin lỗi, phải đi một chút, trước mười giờ sẽ nhanh trở lại, cậu chờ được không?” Thẩm Duệ vẻ mặt có chút khó xử xin lỗi.

Sinh nhật Hoắc Thanh Châu đúng mười giờ mới bắt đầu nên Thẩm Duệ mới nói như vậy.

Mà Hoắc Thanh Châu chuyện gì cũng không hỏi, không có hỏi Thẩm Duệ là đi đâu, Thẩm Duệ đi có việc gì. Chỉ là cười nói: “Nhớ rõ phải về đúng giờ, bạn bè tôi đều rất muốn gặp anh đó.”

Thẩm Duệ đi rồi chỉ còn một mình Hoắc Thanh Châu ngồi đó.

Hoắc Thanh Châu từ trước đến giờ đều vậy, Thẩm Duệ có việc bận, y có thể đi, Hoắc Thanh Châu không bao giờ hỏi, nguyện ý chờ y. Thẩm Duệ đã đến mười giờ, Thẩm Duệ cũng chưa trở về, nhìn điện thoại không chút động tĩnh, nhiều lần muốn gọi hỏi nhưng kiềm chế lại. Hoắc Thanh Châu không muốn mình giống như những người cứ muốn người mình yêu suốt ngày ở bên cạnh không rời, có việc gì thì lại tra hỏi, kiểm soát xem đi với ai, làm cái gì.

Bạn bè cũng đã dần đến đông đủ, gồm cả Trương Di, nhưng Thẩm Duệ cũng chưa trở về. Mọi người cũng không để tâm gì nhiều về Thẩm Duệ, vẫn quay quần bên nhau uống rượu, vui đùa, không khí rất thoải mái, chỉ riêng Hoắc Thanh Châu cảm thấy không an tâm, vẫn canh cánh trong lòng.

.....Chẳng lẽ trên đường xảy ra chuyện gì.....Bị tai nạn xe cộ sao.....Hay là chuyện gặp phải vấn đề khó giải quyết.....Hoắc Thanh Châu cơ hồ cái gì cũng đều suy diễn ra, làm mức độ lo lắng ngày một tăng thêm, nhưng vẫn không dám nhắc điện thoại lên gọi.

Bạn bè nhìn thấy được Hoắc Thanh Châu không được thoải mái nên sau khi chơi đùa một chút, đến lúc chúc mừng cắt bánh kem, ngồi lại một chút thì ai nấy đều xin phép đi về. Chỉ đến khi chỉ còn lại một mình Hoắc Thanh Châu, Thẩm Duệ cũng chưa về, thế nên hắn quyết định gọi điện một phen.

Đầu dây bên kia là một giọng nữ mềm mại, thần sắc Hoắc Thanh Châu bắt đầu đen lại.

Theo lời cô gái đầu dây bên kia được biết Thẩm Duệ đang trong bệnh viện, hắn liền lập tức ba chân bốn cẳng gấp rút chạy tới, hướng phòng bệnh được báo mà đi tới; cửa phòng không đóng mà chỉ khép hờ, Hoắc Thanh Châu ghé đầu vào định gõ cửa thì đột nhiên cả người cứng ngắc.

Người nằm trên giường đó không phải là Đan Tĩnh Phương mà hắn nhớ rất rõ sao? Vậy.....nam nhân đang ghé đầu nằm trên giường, mà tay phải lại đang nắm chặt tay trái của nữ nhân kia có chút quen mắt, ngoài Thẩm Duệ ra thì còn ai vào đây?

Hoắc Thanh Châu cảm thấy cả người lạnh băng, thân hình không thể động đậy —— từ khi chào đời đến giờ đây là lần thứ hai là hắn cảm thấy tuyệt vọng vô cùng.

16. Huỳnh Dạ - Quyển 2 - Chương 5

EDITOR: SU

BETA: BI

Thẩm Duệ giật mình tỉnh giấc, nhìn thấy người trên giường đã tỉnh, ý thức được mình còn đang nắm tay đối phương, liền bỏ ra.

“Thật xin lỗi.” Y thấp giọng nói.

Đan Tĩnh Phương nở nụ cười, có chút chua xót: “Không sao, anh vừa rồi nói mơ, tuy không nghe rõ được nhưng nhìn biểu tình như thế thì có lẽ là mơ đến.....”

Thẩm Duệ ngẩn ra, người mình nằm mộng nói mơ kia không ai khác ngoài Hoắc Thanh Châu.

“Thật có lỗi, hôm nay đã phiền tới anh, thật sự là bất đắc dĩ, tôi.....”

“Đều là chuyện ngoài ý muốn, gặp lúc đó thì tôi phải giúp là điều đương nhiên.”

Trong lúc ở quán bar thì nhận được điện thoại của Đan Tĩnh Phương nói rằng cảm thấy khó chịu, đến cho Thẩm Duệ tới nhà thì phát hiện bị ngộ độc thức ăn, trong nhà lại không có người nên đành tự thân mình đưa Đan Tĩnh Phương đi bệnh viện.

Thẩm Duệ sau khi lo xong mọi thứ định quay về thì nhất thời bị đau dạ dày, chắc do vừa rồi đã uống nhiều

rượu. Lại không mang theo thuốc đau dạ dày nên đành phải ra hiệu thuốc phía trước mua thuốc giảm đau uống vào.

Có lẽ do thành phần phụ của thuốc mà Thẩm Duệ uống xong liền không lâu sau cảm thấy choáng váng, hoa mắt. Đan Tĩnh Phương thấy vậy liền kêu Thẩm Duệ nên nghỉ lại một chút, vì khó chịu quá nên cũng không chối từ, ghé vào mép giường nghỉ ngơi mà bất tri bất giác ngủ quên, cho đến vừa này mới giật mình tỉnh lại.....

“Đúng rồi, vừa rồi điện thoại anh reng, sợ là chuyện quan trọng nên tôi đã thay anh trả lời.” Đan Tĩnh Phương cẩn thận nói, “Nghe âm thanh hình như là giọng của anh Hoắc lúc trước đã từng gặp mặt.....”

Thẩm Duệ cả kinh, vội vàng nhìn đồng hồ, thấy rằng cũng đã hai giờ rồi, sinh nhật của Hoắc Thanh Châu cũng đã xong rồi.

“Cậu ấy có nói gì không?”

“Anh ấy hỏi anh đang ở nơi nào, tôi liền nói cho y biết là anh đang ở bệnh viện.” Đan Tĩnh Phương có chút sợ hãi, “Thực xin lỗi, tôi không nên tự ý tiếp điện thoại giùm anh.”

“Không có gì.....” Đầu óc Thẩm Duệ giờ đây trống rỗng, chỉ lẩm bẩm nói: “Cố gắng nghỉ ngơi cho tốt, tôi phải đi trước.”

——— Hoắc Thanh Châu đã biết.

Y biết mình đã thất hứa, mà còn vì một nữ nhân mà thất hứa, thật không dám tưởng tượng cảm giác hiện giờ của Hoắc Thanh Châu.

Thẩm Duệ mở mịt bước ra khỏi cửa bệnh viện, dù gì cũng nên thông báo cho Hoắc Thanh Châu biết một tiếng, nghĩ sao liền làm vậy, chờ một vài giây điện thoại mới có người bắt.

“A lô?”

“Là tôi.....thực xin lỗi, đã thất hứa.”

“.....Đang ở nơi nào?”

“Bên ngoài bệnh viện.” Thẩm Duệ dừng một chút, “Đang chuẩn bị về nhà.”

“Tốt lắm, anh trước hết nên về đây. Chuyện gì cũng đợi về rồi hẵng nói.” Hoắc Thanh Châu bình tĩnh nói.

Thẩm Duệ tắt di động, chậm rãi đi về hướng bãi xe, trong lòng vô cùng hối hận. Lúc ấy không nên ở lại phòng bệnh của Đan Tĩnh Phương mà nghỉ ngơi, mà cho dù khó chịu thì cũng phải nên báo cho Hoắc Thanh Châu một tiếng, chính mình đã lỡ hẹn còn không gọi cho đối phương, đối phương chắc đã lo lắng nhiều.

Ước chừng nửa giờ sau, Thẩm Duệ đã về đến nhà, trong phòng khách Hoắc Thanh Châu đang ngồi chờ y. Hai người cứ nhất mực im lặng, cho đến khi Hoắc Thanh Châu mở miệng trước.

“.....Đan tiểu thư không có việc gì chứ?”

“Chỉ là bị ngộ độc thức ăn, chú ý một chút sẽ không có gì nghiêm trọng.” Thẩm Duệ trả lời, thật cẩn thận nói: “Thực xin lỗi, là tôi thất hứa.”

“Không sao.” Hoắc Thanh Châu thản nhiên nói, tâm tình trầm mặc.

Thật sự Thẩm Duệ bị sự im lặng này làm cho thập phần lo lắng. Đối phương chắc là đang rất giận, cũng vì chính mình đã bỏ lại hẳn một mình, còn mình thì lại chạy đi lo cho nữ nhân khác.....Rõ ràng Hoắc Thanh Châu mới chính là người yêu của mình.....

——— lúc này mọi thứ đều là do y, y đã làm sai.

“Anh cùng Đan tiểu thư đang quen nhau sao?” Hoắc Thanh Châu lại đột nhiên hỏi như vậy.

“Không, như thế nào lại có thể như thế!” Thẩm Duệ sửng sốt, vội vàng phủ nhận. “Chúng tôi chỉ là bạn bè thôi.”

“.....Nhìn thấy cô ấy có phải rất vui không? Khuôn mặt có phần rất giống với Hàn Tân Đình.” Hoắc Thanh Châu lạnh lùng nói, “Dùng cô ấy làm bình phong thay thế anh không thấy áy náy sao? Hoặc là, Đan tiểu thư có phải nguyện ý để.....”

“Cậu rốt cuộc là đang nói bậy bạ cái gì đó hả?” Thẩm Duệ sắc mặt vô cùng khó coi, lớn giọng cắt ngang lời nói của Hoắc Thanh Châu.

“Anh nghĩ rằng tôi và chính bản thân anh đang không biết mình suy nghĩ như thế nào sao? Có thể anh cho rằng mình đã đề ra ranh giới, chỉ coi cô ấy như là bạn, nhưng thực tế thì anh luôn coi Đan Tĩnh Phương là hình bóng của Hàn Tân Đình, anh làm vậy không thấy quá ích kỷ, đê tiện hay sao?” Hoắc Thanh Châu lạnh lùng trả lời.

“Dùng dùng phương thức này để nói chuyện.....” Thẩm Duệ đầu óc trống rỗng, chỉ có thể miễn cưỡng nói.

—— Hoắc Thanh Châu rốt cuộc là đang nói cái gì?.....Chính xác là khi nhìn Đan Tĩnh Phương thì y lại

nhớ lại Hàn Tân Đình, nhưng đem cô ấy thành thể thân thì y có làm sao? Không phải y đã muốn quên Hàn Tân Đình rồi sao? Thế nhưng có lẽ y chưa bao giờ muốn quên mà chỉ không muốn nhớ lại thôi; hình bóng kia, cử chỉ kia, nụ cười kia dường như đã sắp phai mờ theo thời gian. Nhưng mà Thẩm Duệ không muốn. Y thật sự không muốn quên Hàn Tân Đình, thế nên đành vô tình đem người kia trở thành vật thể thân cho người vợ đã qua đời kia.

“Có phải nghe thấy những lời này rất là chói tai?” Hoắc Thanh Châu trên nét mặt có chứa một tia lệ, “Anh đều biết rõ, tất cả những điều tôi nói chính là sự thật.”

“.....Thì làm sao? Cậu cái gì cũng không hiểu.” Thẩm Duệ nhắm chặt mắt, lắc đầu, thanh âm thoát ra có chút tuyệt vọng. “Tôi căn bản là không thể quên được cô ấy! Tôi không thể!”

“Tôi không có ép buộc anh phải quên đi cô ấy, nhưng chính anh lại làm sai, không thêm để ý đến hành vi của mình đã khiến cho Đan Tĩnh Phương hiểu lầm?” Hoắc Thanh Châu cười như không cười mà nói.

“Tôi.....” Thẩm Duệ nhất thời nghẹn lời, thẹn qua hóa giận: “Bất kể thế nào, tôi cũng không có một chút tình ý với cô ta.”

“Như vậy thì sao? “ Hoắc Thanh Châu dừng một chút, “Tôi mỗi ngày đều ở bên cạnh anh, anh rốt cuộc cho tôi là cái gì? Chỉ là mới mẻ thử chút phong lưu khoái hoạt cùng tôi sao? Tôi đã nói, không ngại yêu anh khi anh vẫn còn nhớ thương Hàn Tân Đình, nhưng là không thể dùng phương thức này để nhớ cô ấy; huống chi, tôi là như thế nào trong lòng của anh?”

Thẩm Duệ không thể nói được gì, chỉ biết im lặng.

“Tôi còn không biết anh với Đan Tĩnh Phương đã lui tới với nhau bao lâu? Chẳng lẽ anh không có động tâm.....hay là, anh chỉ đang do dự?” Hoắc Thanh Châu bật cười, “Anh rất là thông minh, đã chừa cho mình một con đường lui, một khi chán ghét nam nhân rồi thì có thể quay lại quay lại tìm nữ nhân.”

“Tôi nói rồi, tôi với cô ta không có gì cả.” Thẩm Duệ đột nhiên mở miệng: “Cậu rốt cuộc là suy diễn ra cái gì, cô ta không phải là Hàn Tân Đình, tôi cũng không có yêu cô ta.”

Hoắc Thanh Châu thần nhiên nói: “Anh đã biết cô ấy không phải là Hàn Tân Đình, vậy thì sao còn dùng làm thể thân. Như vậy là không công bằng, thậm chí có thể nói là dè tiện.”

“Tôi vốn chính là người như vậy.....Ích kỷ, yếu đuối, dè tiện.” Thẩm Duệ thấp giọng nói. “Thất vọng lắm đúng không?”

“Không.” Hoắc Thanh Châu cúi đầu, “Anh làm tôi cảm thấy hoài nghi, ai mới là người tôi yêu đây. Có lẽ là chưa bao giờ tôi hiểu hết con người anh....”

Thẩm Duệ im lặng không nói.

Y nghĩ rằng mình còn có thể nói thêm được cái gì nữa.

Mọi thứ Hoắc Thanh Châu nói đều đúng sự thật, chính y đã đề tiện đem Đan Tinh Phương trở thành vật thể thân, ngày càng tự dung túng mình, ngày càng mắc thêm sai lầm. Hoắc Thanh Châu nhất định là thất vọng y tới cực điểm rồi. Bất quá, từ trước đến giờ y không hối hận, dù là tình yêu dành cho Hàn Tân Đình hay là đồng ý cùng Hoắc Thanh Châu ở cùng một chỗ đều là sự thật. Nhưng mà, rốt cuộc thì đã dừng tại đây.....

Thẩm Duệ xoay người, chậm rãi bước lên phòng.

Hôm sau, không ngoài dự đoán, Hoắc Thanh Châu đã rời đi.

Y vẫn cho rằng mình với Đan Tinh Phương là không có gì, nhưng y không biết việc này căn bản đã đem lại một đả kích lớn cho Hoắc Thanh Châu, dù có bao dung, nhẫn nhịn đến đâu thì hắn cũng là con người, mà hắn lại là đàn ông, lòng tự tôn đã bị thương tổn quá nặng.

Thẩm Duệ đi vào căn phòng đối phương ở qua hơn ba tháng nay, mới giặt mình phát hiện Hoắc Thanh Châu lúc đến cũng không có mang theo đồ đạc gì nhiều, thế nhưng mới qua một đêm sao mà cảm thấy trống trải quá, người đã đem hết mọi thứ riêng tư thu dọn sạch sẽ, không để lại một tí gì.

Hoắc Thanh Châu có lúc từng nói rằng hắn lo lắng sẽ có một ngày tình huống này xảy ra, chỉ là mọi thứ xảy ra quá nhanh thôi, thậm chí làm cho Thẩm Duệ không thể thích ứng.

Từ hôm nay trở đi, trong căn nhà này chỉ còn lại một mình y.

Hoắc Thanh Châu cả đêm không ngủ, sáng sớm đã thu dọn mọi thứ rời đi.

Đồ đạc không nhiều lắm, hơn phân nửa là quần áo, hai cái hành lý cũng đủ thu dọn rồi. Hoắc Thanh Châu dọn sạch sẽ, có nghĩa sẽ không bao giờ quay về đây nữa.

Hắn biết rõ, quyết định rời đi là sáng suốt. Tình huống đã đến nước này, ở lại chỉ để thêm thương tổn, chỉ bằng buông tay cho nhẹ lòng. Quả thật Thẩm Duệ rất dịu dàng, hắn quá xem trọng tình cảm của mình dành cho đối phương nhưng y dường như không phải như thế.

Hoắc Thanh Châu từng nói với người kia, “Quên không được Hàn Tân Đình cũng không sao”, nhưng mà Đan Tinh Phương không phải là “Hàn Tân Đình”, bởi vậy mà Hoắc Thanh Châu còn không hiểu chính mình muốn gì.

Lúc trước anh hắn đã từng nói qua là có điều tra qua chuyện này. Vô luận có phải là đồng nghiệp hay không, Thẩm Duệ không có từ chối cho đối phương thêm cơ hội tiếp xúc, mặc kệ là Đan Tinh Phương có thể sinh ra hiểu lầm, thì bọn họ trong lúc đó đều đã không muốn chỉ đơn thuần là đồng nghiệp với nhau.

Hoắc Thanh Châu dễ dàng tha thứ cho Thẩm Duệ trong lòng có “Hàn Tân Đình”, là bởi vì “Hàn Tân Đình” chính là hắn; mà Đan Tình Phương chỉ có bộ dạng là giống Hàn Tân Đình mà thôi, vì thế mà Hoắc Thanh Châu vô cùng thất vọng.

Hắn có lòng tự tôn và kiêu ngạo của chính mình, hắn luôn đem chuyện này trở thành bí mật của riêng mình; nhưng mà Thẩm Duệ tại sao lại không phát hiện ra? Ngoài việc nam nữ có sai biệt tính cách một chút, nhưng hắn vẫn là hắn, mặc kệ có trong thân xác ai đi nữa thì Hoắc Thanh Châu vẫn là chính mình không bao giờ thay đổi.

Nhưng mà Thẩm Duệ cứ một mực, nồng nặc giữ chặt hình tượng kia mà quên mất “Hàn Tân Đình” là dạng người nào. Vậy y yêu “Hàn Tân Đình” là vì cái gì chứ? Chỉ có thể nói là thật đáng buồn.

Cho đến giờ, Hoắc Thanh Châu chưa từng hối hận vì đã lấy thân phận bằng hữu mà làm quen với Thẩm Duệ; nếu hắn bỏ mặc y, y sẽ mãi chìm đắm trong quá khứ, tự hủy hoại bản thân mình; trái lại hiện tại Thẩm Duệ đã trở lại cuộc sống như trước kia, không còn tiêu tụy u buồn nữa, như vậy là quá đủ rồi.

Cho dù Thẩm Duệ vẫn quên không được Hàn Tân Đình, thì Hoắc Thanh Châu cũng vô phương thay đổi. Thẩm Duệ cũng không phải là không thương hắn, bọn họ đều không phải là bạn tình bạn nghĩa, chỉ là chung quy không thể ở cùng nhau.

*“Cùng nhau vượt qua hoạn nạn, không bằng khi thoát khỏi hoạn nạn liền quên nhau” *.....* Thẩm Duệ cùng hắn, chung quy chỉ có thể là người lạ.

Thẩm Duệ đi vào phòng khách, nói to một tiếng “Tôi đã về” mới phát giác ra chính mình lại quên rằng người kia đã đi rồi.

Tùy tay đem bao hồ sơ vút qua một bên, y đột nhiên cảm thấy được có chút lạnh lẽo.

Vừa mới mấy tháng đây còn cùng người kia sớm tối bên nhau, thế là thoát một cái không còn ở bên, trong nhà yên tĩnh như thế làm y cảm thấy không quen.

Y nhớ Hoắc Thanh Châu luôn chờ mình trở về nhà sau mỗi buổi chiều, luôn săn sóc y, làm mọi thứ để giúp y không bị áp lực. Thẩm Duệ thừa biết, có nhiều cái Hoắc Thanh Châu giấu trong lòng không nói ra. Hoắc Thanh Châu đối với mình thật tốt, y ghi tạc trong lòng nhưng y vẫn có chút nghi hoặc, Hoắc Thanh Châu vì cố gì mà đối với y tốt như vậy.

Lần đầu gặp mặt là ở trong một khách sạn; vì nửa mê nửa tỉnh nên không nhìn thấy rõ mặt đối phương. Nhưng việc hai nam nhân mới quen nhau mà nói thì địa điểm quen biết này rất là quái đi.

Ngày đó, y bị hạ dược, Hoắc Thanh Châu mang y rời khỏi quán bar đến khách sạn này. Thẩm Duệ lúc ấy có chút ý thức mông lung. Không phải lần đầu được khẩu giao, nhưng là lần đầu cùng nam nhân làm chuyện đó. Nam nhân kia hết sức ôn nhu âu yếm y, khiến Thẩm Duệ rơi vào khoái cảm, đợi cho đến khi thuốc hết tác dụng cùng dục vọng tan biến, y mới bắt đầu cảm thấy hối hận.

Y không có thành kiến với đồng tính luyến ái nhưng y không phải là đồng tính, tuy rằng bị phủ thuốc, bị nam nhân âu yếm thậm chí đạt đến cao trào, nhưng trong lòng có cảm giác không thể nói được. Rất quái dị..... Cả hai đều là nam nhân, vì sao lại có thể làm như dị tính luyến nên cảm thấy được không ổn tí nào.

Vì thế mà y giả vờ như không biết gì, mà đối phương nhìn thấy thái độ của y cũng thức thức thời mà rời đi.

Buổi tối đó vì quá mệt mỏi nên đã ngủ lại trong phòng khách sạn đó, sáng hôm sau liền rời đi, nhưng lại vô tình nhặt được một cái bóp da ở trong phòng.

Bóp da dùng cho nam kiểu dáng đơn giản nhưng chất liệu gia công rất tốt, bên trong tiền mặt không nhiều nhưng có vài thẻ tín dụng ngân hàng. Thẩm Duệ mở bóp ra quan sát thì thấy được một tấm danh thiếp, mặt trên trừ bỏ đề tên công ty, chức vụ, điện thoại liên lạc thì còn có thêm ba chữ rất nổi: Hoắc Thanh Châu.

Đại khái chắc là nam nhân kia trong lúc vô ý đã làm rơi.....Thẩm Duệ cầm bóp da về nhà, do dự suốt hai ngày mới quyết định gọi điện cho đối phương. Trên danh nghĩa tuy rằng là trả bóp da nhưng trên thật tế là muốn đổi mặt giải thích chuyện tối hôm đó.

Hoắc Thanh Châu lúc đó nói rằng không phải dục vọng trong người phát ra mà cùng y làm vậy, kỳ thực chỉ muốn giúp y giải thuốc. Quả thật lúc ấy y nghe như thế thì không biết phải làm thế nào, còn tự mình nên cảm ơn đối phương một tiếng. Chính là sau đó, Hoắc Thanh Châu lại không muốn nghe y giải thích, mà còn có chút không thoải mái.

Thẩm Duệ không biết làm sao thì nam nhân đứng dậy rời đi, sau đó còn lưu lại câu nói kia ——

.....anh có biết sao không? Tôi đối với anh là nhất kiến chung tình.

Lúc nghe những lời này, Thẩm Duệ bán tín bán nghi, không dám hoàn toàn tin tưởng. Đối với Thẩm Duệ mà nói, “nhất kiến chung tình” chỉ xuất hiện trong văn học, trong truyện tiểu thuyết tình yêu lâm li bi đát hay là trong mấy bộ phim điện ảnh mà thôi. Khi đó Thẩm Duệ còn không kịp tiêu hóa hết mấy lời nói kia thì cơn đau dạ dày tự nhiên phát tác, mà không biết là hạnh phúc hay bất hạnh để Hoắc Thanh Châu nhìn ra, thậm chí còn đưa y đi bệnh viện.

Mà khi ở bệnh viện, nhìn nam nhân chạy đôn chạy đáo cho lắng cho y làm y không biết tốt cùng vì cái gì mà Hoắc Thanh Châu lại làm vậy, thật không thể hiểu được. “Nhất kiến chung tình” kia thốt ra cũng chỉ làm y hoài nghi thôi ——bởi vì y chưa từng tin.

Hiện tại nhớ đến, y mới phát hiện nam nhân đó đã xâm nhập vào cuộc sống của y như vậy.

Lần thứ ba gặp mặt, vẫn là ở tại quán bar. Y một mình ngồi ở quầy uống rượu, ngẫu nhiên lại gặp Hoắc Thanh Châu nhìn y với sắc mặt cau có, khó chịu.

Không biết nên dùng từ buồn cười để hình dung tình cảnh lúc đó hay không? Y với Hoắc Thanh Châu chỉ là người lạ, có gì cứ quan tâm y? Thắm Duệ không hiểu, vì cái gì phải quan tâm một người lạ như y. Mà ngay tại đêm đó lại dành lái xe đưa y về, Thắm Duệ do dự một lúc cũng là miễn cưỡng bản thân để Hoắc Thanh Châu đưa về.

Ngoài mặt thì bình tĩnh nhưng lúc ấy Thắm Duệ trong lòng kỳ thật không biết làm sao.

Giả thiết “Hoắc Thanh Châu đối với y nhất kiến chung tình là thật”, đối phương thực sự thích y,..... nhưng vẫn rất mơ hồ, làm y có chút nghĩ rằng hai người bọn họ đã từng quen biết, nhưng thực tế chỉ mới gặp nhau chỉ có hai lần.

Vì thế mà Thắm Duệ ngày càng nghi hoặc.

Tạm thời bất luận Hoắc Thanh Châu có phải hay không thật sự đối với y nhất kiến chung tình, đối phương mặc dù nhìn như không có gì nhưng kỳ thực hành vi và lời nói có chút dị thường? Bọn họ quả thật là chưa từng gặp nhau, Thắm Duệ cũng chưa có nghe nói về người này, Hoắc Thanh Châu tiếp cận y tốt cùng là muốn làm cái gì? Chẳng lẽ là giống như lời nói lúc trước kia, thuần túy chính là đối với y nhất kiến chung tình?

*Nguyên bản ở câu trên là: *“Tương nhu nhĩ mặt, bất nhược tương vong vu giang hồ.”*

Trích trong Trang Tử, Thiên Vận:

Phù học bất nhật dục nhi bạch, ô bất nhật kiềm nhi hắc. Hắc bạch chi phác, bất túc dĩ vi biện; danh dụ chi quán, bất túc dĩ vi quảng. Tuyền hạc, ngư tương dữ xú vu lục, tương hu dĩ thấp, tương nhu nhĩ mặt, bất nhược tương vong vu giang hồ.

[Dịch]:

Con thiên nga đâu tắm mỗi ngày mà nó vẫn trắng; con quạ đâu nhuộm mỗi ngày mà nó vẫn đen. Trắng đen là bản sắc tự nhiên của chúng, đâu cần phải biến đổi. Sự quán tưởng đến danh dụ đâu có làm mình lớn hơn. Khi suối cạn, cá chen chúc với nhau trong bùn. Ở đó phun nhót dãi làm ướt nhau, sao bằng ở sông hồ mà quên nhau.

[Chú] Điển cố:

Chuyện kể rằng có hai con cá bị sa vào vùng nước cạn, để sinh tồn, hai con cá nhỏ dùng miệng hà hơi ấm cho nhau, tình cảnh như thế làm cho người cảm động.

Nhưng sinh tồn như thế không phải là bình thường. thậm chí là tội nghiệp. Đối với hai con cá mà nói, lý tưởng lớn nhất của chúng là được bơi ra biển cả rộng lớn vô tận, mỗi con có nơi thuộc về riêng của bản thân chúng. Cuối cùng bọn chúng quên mất vùng nước cạn kia. Mỗi con ở một phương, sống hạnh phúc, quên đi lẫn nhau, quên đi những ngày sống dựa vào nhau.

[Lời bình]:

Hai con cá cùng quên được có khi sống bình yên. Còn nếu như một trong hai con cá không quên được thì sao? Con người đối với tình cảm cũng như thế...”Tương nhu dĩ mật”, có lúc cần thiết cho sinh tồn, không còn cách nào khác. “Tương nhu dĩ mật” làm người cảm động nhưng “tương vong vu giang hồ” – quên hết chuyện trước kia cũng là cần thiết.

Có thể lãng quên, có thể bỏ cũng là một hạnh phúc.

(Chú điển cổ và lời bình tìm thấy trong Tiên sơ)

17. Huỳnh Dạ - Quyển 2 - Chương 6

EDITOR: SU

BETA: BI

Thẩm Duệ cho tới bây giờ cũng không biết thật sự trên thế giới này có chuyện “Nhất kiến chung tình” tồn tại hay không, nhưng nếu không tin vào nó thì không biết phải lý giải chuyện của Hoắc Thanh Châu như thế nào nữa.

Một đêm kia, y không chỉ để Hoắc Thanh Châu chở về mà còn thậm chí mời hắn ngủ lại qua đêm, thật ra không phải là xuất phát từ cảm tình gì hết, chỉ là làm cho phải phép thế thôi. Nhưng nếu không phải Hoắc Thanh Châu thật sự quan tâm y thì y đã không vô duyên vô cớ mà cho một người nam nhân xa lạ ba lần vào nhà mình.

Vào lần Thẩm Duệ để ý thấy Hoắc Thanh Châu nhìn bức hình treo trong phòng khách, trong lòng liền dậy lên một cảm giác kỳ lạ. Lúc y nói cho đối phương biết đó là người vợ đã mất của mình, Hoắc Thanh Châu có lộ chút vẻ phức tạp khó chịu trên gương mặt nhưng tuyệt nhiên không thấy vẻ kinh ngạc, dường như đối phương đã sớm biết chuyện này.

Rất là kỳ lạ.

Lúc ấy, Thẩm Duệ có nghĩ như vậy nhưng cũng không có tìm hiểu làm gì, cho dù Hoắc Thanh Châu vì nguyên nhân gì mà biết trước đó là người vợ đã mất của mình thì đã sao? Chính mình cùng đối phương

cũng không có giao tình gì sâu đậm.

Hôm sau, Thẩm Duệ đã nấu đồ ăn xong định gọi Hoắc Thanh Châu xuống dùng cơm, nhưng mà Hoắc Thanh Châu xuất hiện kịp lúc, lại còn hơi chút áy náy vì dậy trễ. Hai người cứ như thế mà dùng cơm, Thẩm Duệ rất ít khi tự mình xuống bếp nhưng lần đó có thể nói là ngoại lệ; một đêm trước là Hoắc Thanh Châu đưa y về dù đó cũng là ý đối phương, nhưng Thẩm Duệ cũng muốn làm gì có để cảm ơn đối phương.

Nhưng mà trong lúc dùng cơm, Hoắc Thanh Châu lại đột nhiên nhắc đến Hàn Tân Đình, Thẩm Duệ đã không muốn đề cập đến chuyện này, cũng không muốn nói chuyện của vợ mình với người chỉ gặp qua vài lần, thế nên chỉ qua loa vài câu rồi cự tuyệt hẳn.

Y cũng không phải ngu ngốc gì, cũng không phải sẽ “**sát ngôn quan sắc**”*, lùi một trăm bước mà nói, Hoắc Thanh Châu đối với y là có cảm tình, tuy rằng y không thể lý giải được vì đâu mà có. Nếu muốn nói là nhất kiến chung tình, cũng không phải là hoàn toàn như vậy.....có thể Hoắc Thanh Châu thích y vì diện mạo của y.

** **Sát:** quan sát, xét. **Ngôn:** lời nói. **Quan:** xem xét. **Sắc:** sắc mặt. Ý nghĩa của bốn từ này là: **Xem lời nói và xét sắc mặt thì có thể biết được tâm ý của đối phương.***

Chính là khi nhắc đến Hàn Tân Đình, Thẩm Duệ lại nhớ tới rất nhiều chuyện, lúc tai nạn xe cộ qua đi, Hàn Tân Đình thay đổi, không lãnh đạm như trước, dần dần cùng y trao đổi qua lại. Y còn nhớ trước lúc Hàn Tân Đình ra đi, y đã to tiếng cãi vã, thế nhưng chưa kịp giải thích thì Hàn Tân Đình đã đi xa, bỏ y lại một mình. Y nhớ tới cảm thấy hối hận vô cùng.....

Thẩm Duệ vì chuyện này mà có chút không khống chế được cảm xúc, liền trước mặt nam nhân khác mà khóc. Nhưng mà đối phương lại ôn nhu an ủi y, thậm chí còn có sự thương tiếc. Chỉ trong nháy mắt, Thẩm Duệ như đã muốn bị Hoắc Thanh Châu mê hoặc. Đồng tính luyến ái đều là như vậy sao? Vừa ôn nhu, vừa yêu thương như thế, tựa như chính mình cùng đối phương đã là người yêu của nhau từ rất lâu.

Nhưng mà đối với ý niệm vừa mới xuất hiện này đã bị Thẩm Duệ dập tắt ngay. Ý tưởng chỉ là bộc phát nhất thời.....Hoắc Thanh Châu có lẽ coi trọng y, có lẽ muốn cùng y lên giường, có lẽ chỉ đơn thuần là thích y, nhưng như vậy thì sao? Y là “người bình thường”, sẽ không bao giờ nghĩ đến mình lại cùng đồng giới sinh ra loại quan hệ này, y không có khả năng yêu một nam nhân khác, thậm chí cùng nam nhân khác lên giường với nhau lại càng không thể.

Y thừa dịp đến phòng bếp gọt hoa quả cẩn thận suy nghĩ, cuối cùng cũng quyết định mang đối phương đi “thăm” đứa nhỏ. Kỳ thật con y đến nhân thể này không lâu thì cũng liền xa y đi theo mẹ nó. Thẩm Duệ không phủ nhận chính mình đang dùng cơ này để Hoắc Thanh Châu buông tha mình, nhưng là phản ứng của Hoắc Thanh Châu lại ngoài dự tính của y.

“Anh căn bản là cái gì cũng không hiểu.”

Đối phương nói như thế.

Vì thế Thẩm Duệ ngây ngốc cả ra. Mình phải biết gì, hoặc “hắn là” nên biết cái gì? Y cái gì cũng không biết, mặc kệ là Hoắc Thanh Châu bản thân là đồng tính luyến ái, có lẽ mang theo đối phương đến đây thăm mộ là một chuyện sai lầm, nhưng mà y đến tột cùng không hiểu đối phương vì sao lại phản ứng như vậy.

Mà Hoắc Thanh Châu không thêm ở lại đây đưa thêm nữa mà tức giận rời đi.

Thẩm Duệ nhìn bóng dáng thon dài của nam nhân kia mà thất thần một lúc lâu. Chờ Thẩm Duệ phục hồi tinh thần thì mới phát giác ra mình đã chạy theo kéo đối phương lại.

Chính là vừa quay đầu lại, Thẩm Duệ liền thấy trên mặt Hoắc Thanh Châu có một chút chất lỏng trong suốt.....là nước mắt. Bởi vì bị y cự tuyệt mà khổ sở đến phát khóc sao? Thẩm Duệ đột nhiên có chút hối hận, chính mình cho dù rõ ràng cũng không nên dùng phương thức này, bây giờ hối hận dĩ nhiên là quá trễ.

Sau lại.....đối chất với nhau đôi ba câu thì hai người bọn họ đều cho đối phương mấy quyền, trên đất lăn lộn đến khó coi, cuối cùng Hoắc Thanh Châu cười lên lưng Thẩm Duệ ngăn lại.

Vào đúng lúc này, Thẩm Duệ phát giác có gì đó không ổn. Có một xúc cảm vừa quen thuộc lại xa lạ ở trên bụng mình, Thẩm Duệ lúc đầu chưa mừng tượng được đó là cái gì, đến khi trông thấy khổ hạ của Hoắc Thanh Châu ở trên bụng mình ngạnh lên mới giật mình.

Đó là phản ứng sinh lý của nam nhân, mà người làm cho đối phương có phản ứng này lại chính là y.

Thẩm Duệ mặc dù ngoài mặt không tỏ vẻ gì cả, nhưng bên trong lại dâng lên một cảm giác không hiểu cùng xúc cảm có chút xấu hổ và quẫn bách. Rõ ràng đối phương cương là chuyện của hắn, nhưng chính mình lại có một cảm giác quẫn bách. Rõ ràng mới hai phút trước còn vật nhau dưới đất, ngay sau đó chỉ vì thân thể ma sát với nhau mà sinh ra phản ứng.....nam nhân cùng nam nhân, như thế có thể được sao!?

Hoắc Thanh Châu dường như cũng đã ý thức được tình cảnh, liền lộ ra vẻ mặt xấu hổ, quẫn bách không thôi; nhưng mà Hoắc Thanh Châu cái gì cũng chưa nói, vội vàng đứng lên bước nhanh rời đi.

Thẩm Duệ do dự một hồi, chung quy vẫn là lái xe đi theo sau đối phương. Mặc dù Hoắc Thanh Châu đã là người trưởng thành, đã là nam nhân ba mươi tuổi đầu rồi, nhưng Thẩm Duệ vẫn không an tâm. Thẩm Duệ không biết bản thân mình đang nghĩ gì, tại sao lại đi theo đối phương? Bản thân mình biết rõ là khác phái luyến, thậm chí đã cự tuyệt đối phương, nhưng lại bị tình cảm đồng tính luyến ái kia làm cho đầy lòng có một cảm giác thật ám áp khi được quan tâm.

Sau đó.....Bọn họ trở thành bạn bè.

Thẩm Duệ không phải đồng tính, cũng không có khả năng yêu thương một nam nhân nào, nhưng mà vẫn như cũ tiếp tục sánh vai lui tới với Hoắc Thanh Châu. Hiện tại nhớ đến, sự tình ngày đó đã bắt đầu có chút biến hóa. Thẩm Duệ luôn biết rõ, luôn cảm nhận được ánh mắt mang theo ý tứ đen tối của Hoắc Thanh Châu khi hắn lén nhìn y, nhưng Thẩm Duệ làm bộ như không thấy.

Chính là, y cái gì cũng không nói, thậm chí còn làm như cái gì cũng không biết.

Hoắc Thanh Châu đối với mình có dục vọng, y biết rõ nhưng không nghĩ tới việc vạch trần hắn; với lại y biết Hoắc Thanh Châu sẽ không bao giờ bắt buộc y làm chuyện y không thích, ở bên đối phương một thời gian nên cũng biết đôi chút tính tình của hắn.

Hơn nữa, Thẩm Duệ rất cô đơn.

Y không phải là không có bạn nhưng cái chính là chỉ gặp nhau trong công việc, hội họp mà thôi, ngày thường cũng không có liên lạc gì nhiều, mà Hoắc Thanh Châu thì lại khác; Hoắc Thanh Châu thật sự thích Thẩm Duệ nhưng lại không bao giờ ép buộc y, cũng không cưỡng cầu y thứ gì, ngược lại còn chú ý chừng mực chỉ dám lấy thân phận bằng hữu mà lui tới, luôn đặt Thẩm Duệ lên hàng đầu trong mọi suy tính.

Cho đến khi biết rằng Hoắc Thanh Châu sắp rời đi, Thẩm Duệ mới biết được nguyên lai chính mình luyến tiếc đối phương. Y không hiểu được bản thân mình đang muốn cái gì, nó cứ lập lờ không xác định. Nhớ lại tình cảnh ngày đó trong khách sạn, hắn vì y mà khẩu giao, y liền muốn lấy chuyện này làm với hắn.....chính là tự gượng ép bản thân mình, nhưng nếu là như vậy ít nhất Hoắc Thanh Châu sẽ không quên y.

Sự tình diễn ra, Thẩm Duệ đã biết mình đối với Hoắc Thanh Châu là có tình cảm, có lẽ là thích, nhưng cũng không xa cái gọi là yêu cho lắm; Hoắc Thanh Châu lại lưu lại, thậm chí còn xin y cho hắn một cơ hội.

Bọn họ mỗi ngày ở cùng nhau rất vui sướng, vì không muốn mọi người dị nghị nên thời gian thường xuyên đều là ở nhà, ngẫu nhiên đôi lúc sẽ cùng nhau ra ngoài mua đồ này nọ hoặc ăn cơm, cùng nhau âu yếm cũng không tính là ít, chỉ là vẫn có chút rào cản, quan hệ cứ thế mà dậm chân tại chỗ.

Vẫn là đến cuối cùng, bọn họ cũng chia tay.

Buổi sáng ngày đó, Thẩm Duệ thức giấc liền phát hiện tất cả cái gì thuộc về Hoắc Thanh Châu đều đã biến mất, trong lòng **ngũ vị tạp trần** (*ý nói là cảm xúc lẫn lộn, không rõ*). Hoắc Thanh Châu ra đi không nói lời nào, thậm chí còn không để lại chút tin nhắn, Thẩm Duệ cũng chịu không ít đả kích.

Thẩm Duệ từ trước cho rằng Hoắc Thanh Châu thương mình, cái gì cũng sẽ bỏ qua mà chuyên tâm với y, nhưng chính y đã sai lầm. Cho dù Hoắc Thanh Châu mắt nhắm mắt mở việc y vẫn còn yêu Hàn Tân Đình, nhưng hắn không chấp nhận y cứ qua lại với “vật thể thân” kia, điều đó làm tổn thương đến lòng tự tôn của Hoắc Thanh Châu.

Chính là Hoắc Thanh Châu cứ ly khai như thế, thậm chí còn không cho y có cơ hội để giải thích.

Y đã quá tin tưởng chính mình, sẽ được Hoắc Thanh Châu tha thứ, được hắn cho thêm một cơ hội để giải thích; chính là bọn họ đều quá kích động, cần một chút thời gian để suy nghĩ. Không kịp nghĩ tới ngày hôm sau, Hoắc Thanh Châu lại đi rồi.

Người kia luôn miệng nói lời yêu mình, nhưng cũng chỉ có thể thôi.

Nếu không hy vọng y từ Đan Tĩnh Phương tìm kiếm bóng hình cũ thì sao không yêu cầu trực tiếp, đằng này lại cứ lặng lẽ rời đi? Nếu y có làm thương tổn đến Hoắc Thanh Châu thì cũng không phải là hoàn toàn; Hoắc Thanh Châu ngay từ đầu đã khẳng định, sẽ không ngại y yêu Hàn Tân Đình, đối phương cho y thấy sự khoan dung làm y ngỡ rằng chính mình làm gì cũng sẽ được hân tha thứ, nhưng chí ít cũng nên cho y cơ hội để sửa đổi.

Thẩm Duệ không nghĩ tới chuyện sẽ tìm đối phương, nếu Hoắc Thanh Châu kiên quyết rời đi, nói vậy chính là đã cho rằng y bất trị không thể tha thứ, y còn có thể nói cái gì nữa đây? Cho dù chưa bao giờ quên đi Hoắc Thanh Châu, cũng biết chính mình đã học buông hết thấy mọi thứ, nhưng Thẩm Duệ cũng yếu đuối mà đem việc này đặt sang một bên, không muốn nghĩ đến nữa.

Thẩm Duệ không gặp Đan Tĩnh Phương nữa. Y chịu không nổi việc cứ thấy hình bóng cũ của Hàn Tân Đình, mà còn không muốn hề cứ gặp là lại phiền muộn nhớ tới Hoắc Thanh Châu. Y giật mình không biết từ khi nào hình bóng của Hàn Tân Đình đang dần phai mờ, người y cứ nghĩ đến lại chỉ có Hoắc Thanh Châu.

Nhưng hết thấy đều đã muộn.

Thẩm Duệ nghĩ rằng sẽ không bao giờ có thể gặp lại Hoắc Thanh Châu nữa, lại không ngờ rằng hai tháng sau lại ngẫu nhiên gặp nhau.

Đó là vào một buổi trưa ngày xuân, thời tiết có chút lạnh, ánh mặt trời vô cùng chói chang. Thẩm Duệ tranh thủ thời gian nghỉ trưa mà đi đến một quán cơm gần công ty để dùng bữa. Quán cơm nơi đó làm đồ ăn tương đối hợp khẩu vị nên Thẩm Duệ thường xuyên lui tới.

Thẩm Duệ bước vào, liền đi đến chỗ ngồi thường ngày, gọi món ăn quen thuộc, sau đó thì nhàm chán xem tạp chí một chút, nhưng vào lúc này lại nghe được một thanh âm vừa quen thuộc mà xa lạ vang lên.

“Chỗ này có người ngồi không?”

Thẩm Duệ ngẩng đầu nói: “Không có....”

Đối phương cứ thế mà ngồi xuống, bình thản kêu vài món ăn.

Thẩm Duệ len lén nhìn xung quanh bốn phía, thấy quán đã đầy người ngồi, vì thế mà cảm thấy không phải mình tự đa tình. Hoắc Thanh Châu không phải đến vì y, mà chỉ tình cờ dùng cơm chung chỗ mà thôi, ngoài nguyên nhân này ra thì Thẩm Duệ không thể nghĩ thêm nguyên nhân nào nữa; huống hồ Hoắc Thanh Châu cũng không phải loại người thấy tình nhân cũ thì không thèm nhìn mà đã xoay người tránh xa...

Hai người cứ im lặng mà dùng cơm, Thẩm Duệ thậm chí còn không dám nhìn thẳng đối phương mà ăn.

Y kỳ thật không muốn đối mặt với Hoắc Thanh Châu, y sợ....

Đều đã qua hai tháng, đối phương chắc đã quên mối tình trước cùng y, có lẽ đã có tình nhân mới, nên mới có thể thản nhiên xuất hiện trước mặt y.

Hai tháng qua y cũng sống như bình thường, công tác ổn định, bệnh đau bao tử cũng đã dần tốt hơn; nhưng y không biết vì sao hai tháng trôi qua rất chậm, mỗi ngày đối với y như bằng một năm vậy. Ngày ngày trôi qua như không có điểm kết thúc, khiến y cảm thấy chính mình đã sống được thêm vài chục năm.

Thẩm Duệ suy nghĩ lung tung, thật vất vả hồi phục lại tinh thần thì lại nghe thấy thanh âm của đối phương.

“Thực xin lỗi.....Khi đó lại ra đi lặng lẽ như vậy.”

Thanh âm của hắn vẫn trầm thấp ôn nhu như thế, lại còn mang theo một chút ý tứ hối lỗi.

Thẩm Duệ ngẩn ra, chậm rãi cắn chặt môi, đột nhiên ném một câu khô khốc: “Thật xin lỗi, tôi cần đi vệ sinh” liền vội vàng đứng dậy đi về hướng phòng toilet.

Chạy vội vào phòng đóng cửa lại, mới phát hiện có gì đó ẩm ướt trên mặt mình, lại gần chiếc gương trên bồn rửa tay thì thấy hai hàng chất lỏng từ khóe mắt cứ chảy dài xuống hai bên má.

Y nhớ tới câu nói vừa rồi của Hoắc Thanh Châu mà giật mình.

————— Vì cái gì phải xin lỗi..... Khi đó chính hắn đã lẳng lặng ra đi mà, hiện tại lại giải thích gì nữa, bất quá chỉ là vẽ rắn thêm chân, dù sao chỉ ngẫu nhiên gặp mặt, cần gì phải làm vậy.

Thẩm Duệ rửa mặt sạch sẽ, nhìn đôi mắt đỏ ửng trong gương không khỏi tự cười mình. Không biết Hoắc Thanh Châu sẽ phản ứng như thế nào khi thấy mình yếu đuối như vậy?

Bất quá, lúc này Thẩm Duệ không muốn nghĩ nhiều nữa.

Bước ra khỏi phòng, chậm rãi bước đến bàn ăn ngồi xuống, thanh âm kia lại vang lên.

“Anh dạo này.....có khỏe không?” Nam nhân chần chờ dò hỏi.

Thẩm Duệ ngẩng đầu, thông dong cười: “Cũng bình thường. Còn cậu?”

“Tôi vẫn vậy.” Nam nhân cười một chút, “Vừa mới nhìn thấy anh, tôi còn nghĩ mình nhận sai người.”

Thẩm Duệ bật cười: “Vì cái gì? Tôi thay đổi nhiều đến vậy sao?”

“Khí chất, có chút bất đồng.” Hoắc Thanh Châu lướt ánh mắt nhìn qua thật nhanh.

Thẩm Duệ không nói lời nào, chỉ là lẳng lặng nhìn đối phương, một lúc sau mới nói: “Phải không? Tôi không cảm giác thấy.”

Hoắc Thanh Châu trầm mặc: “Thẩm Duệ, tôi.....”

Hắn chưa kịp nói gì thì di động lại đột ngột reng. Hắn hướng Thẩm Duệ xin lỗi, tiếp điện thoại. Đầu dây bên kia không biết là ai, cũng không biết nói gì đó, Hoắc Thanh Châu đột nhiên cười một cái.....

Thẩm Duệ nhìn nam nhân trước mắt, tự dưng cảm thấy phiền muộn.

Hoắc Thanh Châu sau khi tiếp điện thoại xong, rốt cuộc sẽ nói với y cái gì đây? Chẳng lẽ còn phải giải thích.....Có thể là như vậy. Hoắc Thanh Châu từ trước đến nay đều rất trọng lễ nghi, đối với việc thành lĩnh ra đi ngày hôm đó là thất lễ vô cùng. Trừ việc này ra, Thẩm Duệ không biết Hoắc Thanh Châu còn có thể nói chuyện gì với mình.

Bọn họ dường như đã chia tay, Hoắc Thanh Châu còn rời khỏi nhà, còn có cái gì có thể nói. Chính là, nếu Hoắc Thanh Châu chỉ muốn xin lỗi thì y không muốn nghe. Mọi chuyện đều rõ ràng, không cần phải xin lỗi, không cần phải làm mọi chuyện vốn đã êm ả thêm rồi.

Hoắc Thanh Châu khép lại di động, áy náy nói: “Thật có lỗi, hồi nãy còn chưa nói xong. Thẩm Duệ, kỳ thật tôi.....”

“Hoắc Thanh Châu, đừng nói nữa.”

“Vì cái gì?”

“Chúng ta không còn gì để nói nữa.” Thẩm Duệ cắn môi dưới, “Hơn nữa, tôi còn phải đi công việc, không có thời gian nói chuyện.”

Hoắc Thanh Châu ngẩn ra, nói nhỏ: “Không sao, chúng ta sẽ cùng nói chuyện ở trên xe như lúc trước.”

“Không cần, tôi cũng có xe.” Thẩm Duệ đột nhiên mỉm cười, “Tĩnh Phương hôm nay đi công tác trở về, tôi muốn ra nhà ga đón cô ấy.”

Lời vừa ra khỏi miệng, liền thấy vẻ mặt Hoắc Thanh Châu thoáng biến đổi.

Biểu tình gì đây? Hắn vẫn đang để ý mình sao? Thẩm Duệ thầm nghĩ, không khỏi muốn bật cười. Là y suy nghĩ quá nhiều, Hoắc Thanh Châu như thế nào có thể đối với y còn cảm tình như trước chứ? Nếu có, tại sao lúc ấy lại ra đi? Hiện tại nhắc đến Đan Tĩnh Phương, Hoắc Thanh Châu liền có chút không tự nhiên, đại khái mọi chuyện như bây giờ cũng là vì cô ấy.

Thẩm Duệ nghĩ như thế, cứ việc nói dối, mọi chuyện không còn như trước.

“Vậy thì tôi đi trước, gặp sau.” Y đứng dậy rời đi, cho dù không quay đầu lại cũng biết Hoắc Thanh Châu vẫn đang theo dõi bóng dáng của mình.

Cũng thế, hôm nay ngẫu nhiên gặp mặt, sau này cũng không chắc sẽ gặp lại; y cũng chỉ có thể để lại cho hắn chính là bóng dáng này.

18. Huỳnh Dạ - Quyển 2 - Chương 7

EDITOR: SU

BETA: BI

“.....Thẩm tiên sinh?”

Thẩm Duệ phục hồi lại tinh thần, vội vàng nói: “Thật có lỗi.”

Người đồng nghiệp ngồi đối diện y nở nụ cười: “Anh làm sao vậy? Đạo này rất hay ngăn người như thế.”

“Không có việc gì.....” Thẩm Duệ ngăn ra, bắt đầu mở xấp tài liệu trên bàn ra xem, “Đúng rồi, lần này mở một tiệc rượu giới thiệu sản phẩm mới đều do tôi với cậu phụ trách phải không? Lúc trước chủ nhiệm cũng đã có đề cập qua.....”

“Đúng vậy, những người khác đều bận với các dự án, vừa vặn tôi với anh cũng vừa mới kết thúc dự án nên chủ nhiệm liền giao cho chúng ta làm.” Đồng nghiệp trước mặt so với y nhỏ hơn chừng hai ba tuổi, cười đến có chút ngại ngùng: “Bất quá, tôi đối với phương diện này kinh nghiệm không nhiều, trên cơ bản vẫn là phiền anh nhọc lòng rồi.”

Thẩm Duệ cười nhưng không trả lời lại.

Lần này công ty tổ chức tiệc rượu mừng sản phẩm mới, người chủ trì là y, thư mời cũng phải sớm phát đi. Y sửa sang tờ danh sách chủ nhiệm đưa qua, mắt liếc qua bỗng nhiên nhìn thấy tên công ty mà Hoắc Thanh Châu đang làm. Hoắc Thanh Châu nguyên là phó tổng giám đốc của công ty đó, nên cũng được cho

vào hàng khách VIP, Thẩm Duệ tự nhiên cảm thấy một tia phiền não.

Công ty bọn họ quy mô cũng tầm bậc trung, Hoắc Thanh Châu có thể sẽ không đi dự, nhưng mà Thẩm Duệ lại vẫn cảm thấy lo lắng, lỡ như gặp phải đối phương thì làm thế nào.

Kỳ thật bọn họ đã chia tay, loại sầu lo này có thể nói là không cần thiết, nhưng Thẩm Duệ vẫn cứ canh cánh trong lòng.

Thẩm Duệ cho tới bây giờ cũng không tin tưởng vào việc nhất kiến chung tình, nhưng lại tin cái nam nhân đã xen vào cuộc sống thường ngày của y, kết quả là như thế nào? Y hết sức thay đổi chính mình, vượt qua trở ngại đồng tính, thậm chí còn có ý muốn cùng đối phương sống đến tuổi già; nhưng mà bởi vì một sai lầm, người nọ như vậy rồi đi.

Y đã làm hết sức mà mình có nhưng vẫn không đáp ứng đủ kì vọng của Hoắc Thanh Châu. Bọn họ đối với nhau vẫn còn nhiều khúc mắc, phương thức đối đãi tình yêu của đôi bên là không giống nhau, chỉ có tình cảm thôi vẫn là chưa đủ.....Cho nên, buông tha cho nhau cũng là điều đương nhiên.

Thẩm Duệ không khỏi cười khổ.

Mặc dù y chưa bao giờ muốn thương tổn đối phương, nhưng y đã “vô tình” gây cho Hoắc Thanh Châu một thương tổn không nên có. Hoắc Thanh Châu rõ ràng cũng có thể thích phái nữ, lại không nói không rằng chấp nhất yêu một thằng đàn ông như y; nếu như là đồng tính luyến ái thì cũng được thôi, cổ tình Hoắc Thanh Châu là song tính luyến rồi lại đi yêu y, Thẩm Duệ cũng không phải vì thế mà rung động, đối phương rồi đi, ngoài hối hận với tiếc nuối ra, cũng có chút ẩn ẩn vui mừng.

Hoắc Thanh Châu, quên hẳn có cái gì mà không tốt!?

Cho nên, dù khoảng thời gian lúc trước rất tốt đẹp nhưng Thẩm Duệ cũng sẽ không bao giờ kêu hấn về lại bên mình; y tôn trọng quyết định ra đi của người kia, đó cũng là thứ từ đầu đến cuối này mà y có thể cho Hoắc Thanh Châu hoàn toàn.

Trở lại cuộc sống một mình như trước khi không có hấn, Thẩm Duệ cũng sống bình thường qua bao ngày. Đúng giờ đi làm, hết giờ thì về nhà, ngẫu nhiên tặng ca, chính là cũng không phải bày biện nấu nướng nhiều thứ cho bữa tối, mặc dù một người trong căn nhà rộng lớn này cũng có chút lẻ loi.

Y đem toàn bộ mọi thứ chú tâm vào công việc, đều không phải là muốn tăng lương hay lên chức, chỉ là không muốn mình rảnh rang rồi lại suy nghĩ quá nhiều. Thẩm Duệ không phủ nhận, chính mình đã thích Hoắc Thanh Châu cho nên cần phải có một thời gian mới nguôi ngoai được.

Thẩm Duệ thu dọn lại các văn kiện trên bàn, dọn dờ đồng nghiệp một chút, sau đó chạy tới bữa tiệc. Nhưng không biết là may mắn hay bất hạnh đây, cho đến lúc tàn tiệc mà Hoắc Thanh Châu vẫn không xuất hiện. Thẩm Duệ ngoài mặt thì bình tĩnh nhưng tâm cũng xáo trộn khắp nơi; Hoắc Thanh Châu không đến đây thật làm cho y vừa thấy tiếc nuối lại vừa cảm thấy mình rất may mắn, lý trí ngăn cản không muốn chính

mình gặp lại Hoắc Thanh Châu nhưng trong tâm lại thôi thúc muốn thấy khuôn mặt và nhân ảnh quen thuộc kia.

Y không quên được Hoắc Thanh Châu, có thể nhìn thấy đối phương thật là hạnh phúc; nhưng thấy rồi thì làm sao, bọn họ có thể quay lại sao? Quan hệ kia đã tiêu tán rồi, không còn có thể nói được gì nữa.

Tiệc tàn cũng là lúc đêm khuya, Thẩm Duệ sau khi xử lý hết mọi việc còn lại, liền đi đến gian phòng mà khách sạn đã bố trí để nghỉ ngơi, tính ở thêm một ngày rồi mới về. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, y đến ra tiệm bách hóa gần khách sạn mua ít quần áo, trở về thì lại đi vào quán bar trong khách sạn uống một chút.

Y cảm thấy trong người hơi mệt nên không uống nhiều, định bụng chỉ uống hai ly thì liền quay trở lại phòng ngủ; chính là đã uống thì không dứt ra được, uống hết ly này đến ly khác, tính đến đã gần tám chính ly rồi, tay đang tính cầm ly rượu vừa gọi lên uống thì bị một cánh tay ngăn lại.

“.....Tại sao lại là cậu?” Thẩm Duệ đã gần say nên thanh âm có chút mờ mịt.

Nam nhân kia đoạt lại ly rượu trong tay y, thở dài nói: “Anh sao không chịu quý thân thể của mình, đừng uống nữa.”

“Tôi say sao.....Hoắc Thanh Châu như thế nào có thể xuất hiện ở đây?” Thẩm Duệ lắc lắc đầu nói, ánh mắt đã có chút rã rời.

Hoắc Thanh Châu không khỏi bật cười: “Thẩm Duệ, chính là tôi.”

“Thật là cậu?” Thẩm Duệ dường như lấy lại tinh thần, “Cậu ở trong này làm cái gì?” Y hỏi xong những lời này, đột nhiên không hiểu vì sao lại phát ra tiếng cười trầm thấp.

Hoắc Thanh Châu cũng không trả lời, chỉ hỏi: “Anh vì cái gì mà cười? Tôi xuất hiện trước mặt anh, chuyện này buồn cười đến vậy à?”

“Đương nhiên! Chúng ta trước kia đã chia tay, giờ lại xuất hiện trước mặt tôi là vì cái gì?” Thẩm Duệ trào phúng cười nói, “Ngần vạn lần đừng nói cái gì mà chia tay rồi có thể là bạn, có quỷ mới tin.”

Hoắc Thanh Châu ngẩn ra, nhất thời trầm mặc.

Thẩm Duệ nhìn đối phương, không biết vì sao nhưng lại cảm thấy trong lòng có gì đó khó chịu. Y cũng không có nói gì sai, y không tin cái gì nhất kiến chung tình, càng không tin chia tay xong lại có thể vui cười gặp mặt nhau làm bạn; y tin Hoắc Thanh Châu một lần, không có nghĩa sẽ có lần thứ hai.

.....Lo âu, chần chờ, bất an, u buồn ———— đó là cảm xúc dày vò y trong mấy tháng qua. Thẩm Duệ hưởng thụ sự ôn nhu mà Hoắc Thanh Châu mang lại, đồng thời cũng bị mấy cảm xúc kia tra tấn

không ngừng. Y tin Hoắc Thanh Châu thật sự thương y, cũng không chấp nhận chuyện y là người dị tính luyến ái, y cũng thuyết phục mình yêu thương đối phương, nhưng gần đến đích thì mọi chuyện lại tan biến, nước lại chảy về biển đông.

Tất cả chuyện này cũng chỉ vì y đã phạm một sai lầm.

Nhưng mà Hoắc Thanh Châu đã phũ tay bỏ đi mà không chờ y giải thích.

Y không phải hận Hoắc Thanh Châu chưa nghe y giải bày đã bỏ đi, y chính là hận chính mình. Nếu lúc ấy không tin Hoắc Thanh Châu thì tốt rồi, hoặc là, càng không nên cùng con người kia làm bạn.....Y mong được hạnh phúc, hết thấy đem chính mình ngã theo hắn, được ăn cả ngã về không, y đã thua cuộc, vì thế mà Hoắc Thanh Châu đi rồi.

“.....Thẩm Duệ, tôi không phải muốn nói như vậy.”

“Vậy thì nói gì đây? Chúng ta đã rõ ràng đến như vậy thì có thể nói gì nữa chứ?!”

Y đứng dậy, rời khỏi quán bar; Hoắc Thanh Châu vẫn đi theo y, duy trì một khoảng cách nhất định, âm thầm không gây tiếng động.

Thẩm Duệ không có quay đầu lại. đến khi về tới phòng mới thấp giọng nói: “Cậu định theo đến khi nào đây?” Giọng nói mang chút không kiên nhẫn.

Hoắc Thanh Châu đơn giản nói: “Tôi có chút chuyện muốn nói với anh.”

“Tôi không có gì để nói với cậu, càng không muốn nghe cậu nói.” Thẩm Duệ thản nhiên nói.

Y mở cửa phòng muốn đi vào thì lại bị Hoắc Thanh Châu kéo tay chặn lại; y kinh ngạc quay đầu lại, còn không kịp mắng cái gì đã bị nam nhân kia đẩy mạnh vào phòng, thậm chí còn đóng cửa lại: “Hiện tại, chúng ta có thể từ từ nói chuyện.”

Thẩm Duệ lấy lại bình tĩnh, xoay người đi chỗ khác không muốn nghe đối phương nói.

“Thẩm Duệ.....” Hoắc Thanh Châu cúi đầu nói, “Trong khoảng thời gian qua, anh có nghĩ đến tôi không?”

Thẩm Duệ không trả lời.

Hoắc Thanh Châu lại nói: “Kỳ thật tôi rất nhớ anh.”

Thẩm Duệ vẫn như cũ không xoay người lại, chính là đáy lòng đột nhiên nhói lên, tim đập càng lúc càng thêm nhanh. Chính mình đã sớm bị đối phương ăn sâu vào tâm.....Bằng không như thế nào chỉ vì một lời nói mà đã phản ứng như vậy.

“Thời điểm kia.....tôi cũng là quá hồ đồ.....Chỉ tưởng tượng đến ánh mắt anh dùng nhìn nữ nhân kia.....tôi liền không làm chủ được chính mình.....” Hoắc Thanh Châu nói không liền mạch, thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình: “Tôi biết anh yêu Hàn Tân Đình, nhưng mà người kia.....không phải là Hàn Tân Đình.....”

Thẩm Duệ không có quay lại, chính là nhẹ giọng nói: “Việc này cậu không cần nói tôi cũng biết rõ.”

“Vậy anh vì cái gì.....”

“Tôi đối với Đan Tĩnh Phương chưa từng có gì vượt qua ranh giới đồng nghiệp.”

“Nhưng là anh đối với cô ta như vậy thật sự.....”

“Cô ấy nghĩ thế nào, tôi căn bản không quan tâm, tôi chỉ để ý cậu nghĩ như thế nào về tôi, cho nên mới che giấu việc cùng cô ấy gặp mặt.” Thẩm Duệ thở dài, “Sự thật đúng là tôi sai, cậu không thể nào tha thứ.”

Hoắc Thanh Châu ngẩn ra.

“Nhưng là cậu tới bây giờ cũng không muốn tha thứ cho tôi.” Thẩm Duệ nhẹ giọng nói: “Chẳng lẽ tôi phạm sai lầm nghiêm trọng đến mức không thể tha thứ?”

Hoắc Thanh Châu trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi nói: “Không phải không thể tha thứ, chính là quá mức.....Ích kỷ.”

Thẩm Duệ run người, lạnh nhạt nói: “Thẩm Duệ cho tới bây giờ không phải là người cậu bấy lâu tưởng tượng, y không ôn nhu, thậm chí là bạc tình. Y chính là một người bình thường, một tên đàn ông ích kỷ; y đối với người mình thật sự thích rất là khoan dung, nhưng đối đãi với người khác lại chỉ có thể là vì tư lợi.”

“Ý của anh phải chẳng nói rằng tôi đã đặt quá nhiều kỳ vọng vào anh?” Hoắc Thanh Châu thốt lên một cách không thể tin được.

“Chẳng lẽ không đúng?” Thẩm Duệ xoay người, miệng nở một nụ cười yếu ớt: “Tôi không phải là đồng tính luyến, lại thấy thật sự cậu rất yêu tôi, tôi đã xiêu lòng, đã dựa hẵn vào cậu, thế nhưng tôi giờ đây nhận được cái gì?”

Hoắc Thanh Châu trầm mặc không nói nên lời.

“Kết quả như đã thấy.....” Thẩm Duệ đột nhiên cười, “Chúng ta trong lúc đó đã chia tay, đó là kết cục tốt nhất. Ngoài tôi ra, thế giới này nhất định còn nhiều người thích hợp hơn với cậu.”

“Không cần nói như vậy.” Hoắc Thanh Châu lẩm bẩm nói, “Đừng nói như vậy.....”

“Tôi đây không muốn nói nữa, cậu đi đi.” Thẩm Duệ thấp giọng nói.

“Không.....” Hoắc Thanh Châu kiên quyết, “Tôi không đi.”

“Tùy cậu, chúng ta cũng đã nói xong hết rồi.” Thẩm Duệ âm thầm liếc nhìn đối phương.

“———tôi hối hận, thật sự hối hận.” Hoắc Thanh Châu vội vàng nói, “Buổi tối ngày hôm đó, tôi thật sự không nên đi.”

“Cậu rời đi cũng đúng.” Thẩm Duệ nhẹ giọng nói, “Đều là quá khứ, mọi thứ xong rồi.” Nói ra những lời này, Thẩm Duệ thấy con tim mình nhói đau.

Như thế nào có thể thật sự không sao cả? Mọi chuyện có thể kết thúc được rồi sao?

“Làm sao có thể không sao cả.....” Trong ánh mắt của Hoắc Thanh Châu bất tri bất giác hiện lên tia tuyệt vọng, “Ngày đó là tôi sai, anh trách tôi là đúng.”

“Tôi không có trách cậu, chỉ là chúng ta vẫn chưa thật sự hiểu nhau mà thôi.” Thẩm Duệ vẻ mặt bình tĩnh, “Lại nói, chúng ta đã chia tay, sau này cũng sẽ không gặp lại nhau nữa, không cần phải tự dằn vặt bản thân.”

Hoắc Thanh Châu sững sốt: “Ngay cả là bạn.....Cũng không được.....?”

“Chúng ta không thích hợp để làm bạn.” Thẩm Duệ ngắn gọn trả lời, “Đêm đã khuya, cậu cũng nên về nghỉ ngơi đi. Ra ngoài nhớ đóng cửa lại giùm tôi.”

Không đợi Hoắc Thanh Châu đáp lại, y đã đứng lên bước vào phòng tắm. Không biết là có phải do rượu hay không, y cảm thấy một trận hoa mắt, y rửa mặt, cởi bỏ mấy nút áo sơ mi cho thoáng, đi ra phòng tắm mới phát hiện Hoắc Thanh Châu vẫn còn ngồi đó.

“Cậu.....Như thế nào.....”

Thẩm Duệ còn không kịp nói thêm gì, liền bị ánh mắt nhìn thẳng như xoáy vào tận bên trong của Hoắc Thanh Châu làm ngẩn cả người.

Y không biết nên hình dung ánh mắt ấy như thế nào. Hoắc Thanh Châu sở hữu một đôi mắt trong veo, mặc dù mắt màu hổ phách nhưng ánh mắt khi nhìn người khác vẫn rất ôn nhu; mà ánh mắt ấy giờ đây lại lạnh như băng, thô bạo, thậm chí có vài phần hung ác —— y thậm chí còn thấy nơi khóe mắt của Hoắc Thanh Châu hằn lên tơ máu, hơi hơi híp mắt, bộ dáng trông có chút tiều tụy.

“Thẩm Duệ, anh thật sự.....Không muốn gặp lại tôi sao?” Thanh âm của Hoắc Thanh Châu rất nhẹ, vẻ mặt đã bao phủ một bức màn tối tăm.

Thẩm Duệ trầm mặc, chậm rãi gật đầu.

Y vẫn thích Hoắc Thanh Châu, mà Hoắc Thanh Châu có lẽ vẫn còn yêu y rất nhiều, nhưng như vậy thì sao chứ? Bọn họ ở cùng một chỗ, chịu đựng thống khổ còn nhiều hơn khoái hoạt, y luôn không biết mình có muốn cùng Hoắc Thanh Châu đi trên con đường đồng tính này hay không, Hoắc Thanh Châu trong thâm tâm biết rõ y vẫn còn luyến mộ Hàn Tân Đình, chuyện này làm hắn cũng rất đau khổ; một khi đã rõ ràng như vậy cần chi phải cưỡng cầu nhau.

Tình yêu mang đến không chỉ có mật ngọt mà còn có đắng cay, điểm ấy bọn họ lẫn nhau đều hiểu rõ, tùy theo đó mà sinh thêm ghen tị, áy náy, thậm chí là bất an.....cứ bữa vậy, tra tấn lẫn họ.

Việc đã đến nước này, chuyện cùng Đan Tĩnh Phương gặp mặt cũng chỉ là ngòi nổ mà thôi, Thẩm Duệ cuối cùng cũng hiểu Hoắc Thanh Châu không phải thật sự nguyện ý y vẫn yêu thương Hàn Tân Đình, chỉ là vì hắn dễ dàng tha thứ thôi. Vô luận là dễ dàng tha thứ hay không tình nguyện thì y cũng không còn quan tâm chi nữa. Đau dài không bằng đau ngắn, bọn họ tách ra mới là quyết định sáng suốt nhất.

Nếu lần đó tranh chấp mà Hoắc Thanh Châu không rời đi, ngược lại tiếp tục dễ dàng tha thứ cho y, như vậy cứ ở chung với Hoắc Thanh Châu sớm muộn gì y cũng bị áp lực đè chết. Cho dù đối phương nói không ngại y yêu Hàn Tân Đình, nhưng có thật sự là không để ý? Thẩm Duệ không phải là không tin Hoắc Thanh Châu, chính là như vậy rất không công bằng.

Nếu bọn họ gặp nhau sau đó một thời gian.....Đợi đến khi y có thể buông Hàn Tân Đình, đến lúc đó gặp Hoắc Thanh Châu thì tốt rồi. Khi đó hắn nhất định có thể cùng đối phương hòa hợp, tình cảm sẽ dần thăng tiến, không gì có thể ngăn trở.

Nhưng là Hoắc Thanh Châu lại “cố tình” xuất hiện sớm như vậy.

Y hiện tại không biết mình đang suy nghĩ gì, dù hướng chuyện đi ngã khác nhưng cuối cùng kết thúc cũng là Hoắc Thanh Châu. Mà khoảng thời gian trước đây, hắn đã cho y cảm nhận rất nhiều thứ, cả tình yêu của hắn. Thẩm Duệ vì vậy mà không thể quên đi hình bóng của Hoắc Thanh Châu cho dù đã cố gắng rất nhiều.

Hoắc Thanh Châu rời đi là việc làm đúng, buông tay tốt cho cả hai.

Nhưng mà giờ khắc này, Hoắc Thanh Châu lại dùng ánh mắt này để nhìn y; Thẩm Duệ bị ánh nhìn của

đối phương làm run như cây sậy. Cái loại ánh mắt này không phải là của “con người”, mà như một con dã thú đang nhìn trúng thấy con mồi của nó vậy, Thẩm Duệ nhất thời cảm thấy mình sắp bị răng nhọn của loài dã thú này kề đến cổ rồi.

19. Huỳnh Dạ - Quyển 2 - Chương 8

EDITOR: SU

BETA: BI

“Hoắc Thanh Châu.....?” Y nhin không được kêu một tiếng.

Hoắc Thanh Châu hơi hơi cong khóe miệng, lộ ra một nụ cười, mang đầy ẩn ý.

“Sớm biết như thế, tôi căn bản không nên đối với anh như vậy.” Nam nhân dừng lại một chút, ánh mắt sâu thẳm mà lạnh như băng.

Thẩm Duệ bình tĩnh đứng nghe Hoắc Thanh Châu nói, y đối với tình huống trước mắt có chút chần chừ, biết rằng lúc này Hoắc Thanh Châu có chút dị thường, nhưng cũng không biết phải làm gì đây.

“Thẩm Duệ.....Anh có biết anh không, tôi thật sự yêu anh.” Hoắc Thanh Châu trầm thấp nói, cho dù nói lời yêu nhưng âm điệu là không hề lên xuống.

Thẩm Duệ do dự một lúc lâu, mở miệng nói: “Tôi biết. Chính là.....”

“Chính là cái gì? Chúng ta không thích hợp? Anh là dị tính luyến? Hoặc là, anh thích Đan Tĩnh Phương hơn tôi?” Hoắc Thanh Châu nói rất nhanh, cơ hồ có chút muốn gây sự.

“Tôi đã nói rồi, tôi chưa bao giờ có tình cảm với cô ấy cả.” Thẩm Duệ có chút bất đắc dĩ.

“Như vậy, việc lần trước ở quán ăn là anh gạt tôi?” Hoắc Thanh Châu lạnh lùng nói, “Anh thà rằng nói dối, cũng không muốn quay lại với nhau.”

Thẩm Duệ ngẩn ra, nhớ tới lần trước cùng Hoắc Thanh Châu chạm mặt ở quán ăn, chính mình lúc đó lại mạnh miệng nói ra những điều không nên nói. Lần này lại vô tình quên mất, nói đi nói lại việc mình cùng Đan Tĩnh Phương không có quan hệ gì. Đúng là chết chắc mà.

“Thật có lỗi, khi đó là muốn cậu hiểu lầm. Dù sao chuyện chúng ta.....lúc đó đã không còn gì hết.” Thẩm

Duệ thân nhiên nói.

Hoắc Thanh Châu chậm rãi nói: “Cho nên.....Anh từ đầu đến cuối cũng chưa từng cùng nữ nhân kia có quan hệ dù là một chút?”

“Chưa từng, chỉ là tôi lừa cậu thôi.” Thẩm Duệ hạ ánh mắt, trong lòng có chút áy náy.

Hoắc Thanh Châu lại đột nhiên đến gần, đưa tay vuốt ve mái tóc ngắn mềm mại của y. Thẩm Duệ sửng sốt, trong nhất thời do dự có nên hay không buông thả mình rơi vào bàn tay ấm áp kia; Hoắc Thanh Châu rất ôn nhu, từ lúc trưởng thành cho đến giờ y rất ít được người khác đối xử ôn nhu với mình như vậy, không biết nên làm sao đây.

“Hoắc.....Thanh Châu.....?”

“Ừ.” Nam nhân tùy ý đáp, nhưng vẫn không thu hồi tay lại.

“Cậu.....Mau buông ra.....” Thẩm Duệ chỉ cảm thấy một trận nhiệt khí nhăm thẳng lỗ tai mà hướng tới, quần bách không biết phải làm sao.

Mới vừa rồi hai người rõ ràng nói chuyện với nhau một cách lạnh lùng, vẻ mặt lúc đó của Hoắc Thanh Châu lại lãnh đạm khôn kể, như thế nào giờ đây đối phương lại như vậy. Y cảm thấy khó hiểu vô cùng.

“Không.” Hoắc Thanh Châu thẳng thắn cự tuyệt lời nói kia, ánh mắt tràn ngập một cảm xúc phức tạp. “Từ giờ trở đi, tôi không thèm để ý suy nghĩ của anh nữa. Là đồng tính luyến cũng tốt, không phải cũng thế; thích tôi cũng tốt, chán ghét cũng mặc kệ; tôi cũng không quản.”

“Cái gì?” Thẩm Duệ kinh ngạc hỏi lại, trong nhất thời không thể lý giải nam nhân kia thật sự đang làm cái gì.

“Tôi nói, tôi không muốn rời xa anh, phải cùng với anh ở một chỗ.” Hoắc Thanh Châu bình tĩnh nói nhưng cũng có chút lạnh nhạt, “Trước kia đối với anh ôn nhu, luôn vì anh mà suy nghĩ, nhưng dường như anh không thích như thế, đã vậy từ bây giờ tôi sẽ làm theo ý mình; tôi muốn anh thuộc về mình thì phải như vậy.”

Thẩm Duệ không nói thành lời, thậm chí còn chưa phục hồi được tinh thần. Người trước mắt là Hoắc Thanh Châu? Người đàn ông dịu dàng lúc trước đâu rồi, mà giờ đây lại mạnh bạo thế như vậy? Rốt cuộc Hoắc Thanh Châu là ai? Đâu mới là sự thật?

Y bỗng nhiên suy nghĩ có chút hỗn loạn.

“Thẩm Duệ, anh cứ việc cự tuyệt, tôi không quan tâm nhưng lời tôi nói này giờ anh đã hiểu thông suốt

chưa?” Hoắc Thanh Châu nở một nụ cười đến giảo hoạt mà trêu tức.

“Tôi nói rồi, tôi không muốn gặp lại cậu nữa.” Thẩm Duệ cơ hồ nói có chút không được rõ ràng.

Y thật sự luống cuống. Hoắc Thanh Châu dường như muốn bức y không buông, phải dây dưa đến cùng; nhưng Thẩm Duệ không mong tình huống lại diễn biến thành ra thế này. Y có thể dễ dàng tha thứ cho việc Hoắc Thanh Châu rời đi, nhưng không cách nào có thể nhìn nhận đối phương quay trở lại bên y lần thứ hai. Từ lúc ở chung cho đến nay, hai người đều chưa bao giờ thật sự vui vẻ, có lẽ ngay từ đầu bọn họ vẫn còn ôm chặt hy vọng, nhưng cuối cùng cũng chỉ đối với nhau như người xa lạ. Y cho dù buông Hàn Tân Đình, nhưng trong đáy lòng có lẽ hình bóng cô ấy cũng không bao giờ phai, đối với Hoắc Thanh Châu như vậy là không công bằng.

“Tôi cái gì cũng chưa nghe được.” Hoắc Thanh Châu ra vẻ hồ hững, rồi lại phảng phất chút tư thái vô lại.

“Tôi có thể nói lại lần nữa: Tôi không muốn thấy cậu nữa.” Thẩm Duệ dồn dập nói.

“Tôi mặc kệ.” Hoắc Thanh Châu mặt dày mở miệng.

“.....Đều đã rõ, chúng ta thật sự không thích hợp. Tôi cuối cùng làm cậu thương tổn.....Chẳng lẽ ở cùng tôi cậu không thấy thống khổ sao.....?” Thẩm Duệ không biết phải nói làm sao nữa.

“Vô luận là anh muốn nhìn thấy tôi, vô luận có thích tôi hay không, vô luận chúng ta có hạnh phúc hay không —— chuyện đó tôi mặc kệ. Thống khổ cũng tốt, khó khăn cũng thế, tôi chỉ cần biết một điều.” Hoắc Thanh Châu thanh âm vô cùng rõ ràng, pha chút lãnh khốc trong lời nói: “——tôi muốn được ở bên anh, không muốn xa rời.”

“Cậu vì cái gì mà cứ chấp nhất không chịu buông. Tôi căn bản không đáng để cậu phải như vậy.....” Thẩm Duệ khô khốc nói, chậm rãi nhìn thẳng vào mắt Hoắc Thanh Châu.

“—— anh rất đáng giá.” Hoắc Thanh Châu cũng nhìn thẳng vào y.

“Tôi không thể đáp ứng cho anh mọi thứ.....” Thẩm Duệ chưa xốt nói.

“Từ giờ trở đi, tôi mặc kệ anh nghĩ gì.” Hoắc Thanh Châu lạnh lùng nói, “Anh là người như thế nào tôi đã biết, đã nhận thức; nhưng anh là đối tượng tôi muốn sống cùng đến suốt đời, ngoài tôi ra, không có người khác.” Nói đến về sau, Hoắc Thanh Châu nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Thẩm Duệ cười khổ: “Cậu làm như vậy tôi rất khó xử.”

“Thì sao?” Hoắc Thanh Châu hừ một tiếng. “Cho tới nay tôi không phải đã từng làm khó anh rất nhiều sao?”

“Tôi không thấy như vậy.” Thẩm Duệ do dự nói, “Thật sự.”

Hoắc Thanh Châu khi trước có thể đã làm y khó xử nhưng đó chỉ là việc nhỏ, đa phần hắn luôn ôn nhu săn sóc y, không bao giờ muốn bức bách y phải theo hắn, luôn vì y mà suy nghĩ, luôn đối xử vô cùng hòa nhã với y.

“Phải không.....” Hoắc Thanh Châu khẽ cười.

“Nhưng dù vậy, tôi vẫn cho rằng chúng ta không thích hợp đến với nhau.” Thẩm Duệ thản nhiên nói.

Hoắc Thanh Châu liếc nhìn y một cái, đột nhiên nhanh bắt lấy cổ tay y, cũng không quan tâm Thẩm Duệ đang một trận kinh ngạc liền hôn xuống. Thẩm Duệ giãy giụa muốn thoát khỏi cái hôn đó nhưng lực bắt tông tâm, Hoắc Thanh Châu càng xiết chặt y lại, nhưng cũng không muốn làm quá vì sợ y bị thương.

Hắn khiêu khích đưa đầu lưỡi vào bên trong khoang miệng của Thẩm Duệ, đùa giỡn, bắt lấy chiếc lưỡi nhỏ đang sợ hãi kia. Thẩm Duệ dường như bị đắm chìm trong cái hôn đó mà có chút đáp lại, thậm chí còn trầm thấp mà phát ra tiếng thở dốc.

Y nghe thấy tiếng thở dốc do chính mình phát ra, không khỏi một trận quần bách; mà Hoắc Thanh Châu hôn đến muốn tắt thở mới lưu luyến mà buông y ra.

“Thẩm Duệ.....” Hoắc Thanh Châu liếm đôi môi, cảm nhận hương vị mình khám phá, “Anh có thích.....tôi không?”

Thẩm Duệ không trả lời, nhưng mặt thì đã đỏ không thôi.

“Tuy rằng tôi muốn ở bên anh, nhưng lúc này đây không giống như lúc trước. Tôi sẽ không nhân nhượng nữa.....” Hoắc Thanh Châu ngưng một chút, lo lắng không biết nên diễn đạt như thế nào “Cũng sẽ không bao giờ.....rời khỏi anh nữa.....” Hắn có chút quần bách mà nghiêng mặt đi, “Tôi rất ít khi làm như vậy, nếu anh muốn, tôi sẽ vì thế mà hứa với anh. Khi đó bỏ anh mà đi, là lỗi của tôi.”

“Cậu không có lỗi.” Thẩm Duệ nhìn đối phương có chút xấu hổ khi nói ra lời hứa hẹn, bỗng nhiên có chút không biết làm sao.

“Anh hiện tại.....Cùng Đan Tĩnh Phương.....”

“Chúng tôi đã không có lén lút gặp nhau nữa, nếu đây là điều mà cậu muốn hỏi.” Thẩm Duệ thanh thoát đáp.

Y nghĩ rằng ngày mà Hoắc Thanh Châu rời đi, chưa bao giờ y thôi nghĩ đến hắn, cho dù là làm gì đi nữa, cuối cùng hình bóng hắn vẫn hiện ra. Thẩm Duệ tự nhủ để cho đối phương đi là muốn người đó được hạnh

phúc, nhưng bản thân mình có hạnh phúc theo không? Không, y vẫn luôn quyến luyến không muốn xa Hoắc Thanh Châu.

Thẩm Duệ ngược nhìn nam nhân trước mặt, không tự chủ được mà khóe môi cong lên.

————— y cùng Hàn Tân Đình nên sớm dừng tại đây thôi. Thực tế, từ ngày Hàn Tân Đình mất đi, đó cũng chính là lúc ràng buộc giữa y và cô ấy đã được tháo gỡ, chính là lâu như vậy, y mới thật sự có thể buông đối phương ra.

“Thẩm Duệ, ngày mai tôi sẽ trở về nhà của anh.” Hoắc Thanh Châu nhẹ giọng nói.

Thẩm Duệ ngẩn ra lại nở nụ cười, phát ra có chút tà ác: “Dù trong nhà có đồ vật này nợ của người khác cũng muốn trở lại sao?”

“Không sao.” Hoắc Thanh Châu nhượng mảy.

“Thật sự?”

“Đúng, không sao, tôi thật sự không quan tâm.” Hoắc Thanh Châu cười.

“Cũng đã khuya, tôi muốn ngủ lại trong này.”

Vừa nói, Hắc Thanh Châu chậm rãi cởi bỏ cà – vạt.

Thẩm Duệ không có nghĩ nhiều liền đáp ứng, thẳng đến khi Hoắc Thanh Châu đi tắm thì y mới ý thức được đối phương có lẽ đang ám chỉ cái gì đó với y. Lại nói, bọn họ cũng không phải thật sự trong sạch, cũng không phải chưa từng giúp nhau an ủi, nhưng việc đối phương ngủ lại vẫn khiến y có chút khẩn trương.

Sau khi Hoắc Thanh Châu tắm xong đi ra khỏi phòng tắm cũng chỉ quần ngang hông chiếc khăn tắm, nửa người trần trụi phía trên vẫn có một chút nước đọng lại.

Còn không kịp nói gì, Thẩm Duệ đã bị đối phương hôn môi, liền kinh ngạc phát hiện tay mình đã bị nam nhân trời lại bằng cà – vạt ngay trên đầu giường.

“Thanh Châu? Cậu làm cái gì.....”

“Mọi chuyện phát sinh kế tiếp đều là do tôi bắt buộc anh nên tôi sẽ tự chủ trì lấy.” Hoắc Thanh Châu bình tĩnh nói.

Thẩm Duệ dở khóc dở cười, tuy rằng không thể nói rõ hoàn toàn cam tâm tình nguyện, nhưng y dù sao cũng sẽ không có cự tuyệt Hoắc Thanh Châu, bởi vậy đối phương hoàn toàn không cần phải ... Hạn chế hành động của y.

..... Cho dù y không nói gì, nhưng như vậy cũng chính là đã ngầm đồng ý, mặc dù Hoắc Thanh Châu trối y nhưng chỉ cần y dùng sức một chút là có thể thoát khỏi, thế nhưng y không làm như vậy.

Có lẽ y cũng đang mong chờ một điều gì đó.

Ngoại trừ hai tay bị trối thì quần áo trên người vẫn chỉnh tề, Hoắc Thanh Châu thì ngược lại, cả người cũng chỉ có độc nhất cái khăn tắm đang che lấp hạ thân, nhưng đối phương lại tuyệt nhiên không thấy thẹn thùng, vẫn cứ như không mà bình tĩnh.

Thân hình trước mắt tương đối rắn chắc, nhưng không đến mức cường tráng, màu da không tính là trắng nõn nhưng cũng không khác đi là bao, dù sao Hoắc Thanh Châu cũng là nhân viên văn phòng, suốt ngày chỉ ngồi trong phòng làm việc, cơ thể được như bây giờ cũng là thành quả của việc tập thể hình mà ra.

Hoắc Thanh Châu liền rất nhanh cởi bỏ áo sơ mi của y, động tác mau lẹ mà gọn gàng, Thẩm Duệ cảm giác nửa người trên của mình cuối cùng cũng đã phơi bày ra trước mắt.

Bắt đầu từ đây, sự tình không còn khống chế được nữa.

Mới đầu Hoắc Thanh Châu nhẹ nhàng hôn môi y, sau đó liền đi xuống chiếc cổ của y mà hôn mút không ngừng, tiếp theo lại chu du xuống phía đầu vú kia mà đùa giỡn, cắn mút làm cho nó không ngừng sưng đỏ lên; Thẩm Duệ không được tự nhiên mà quay đầu đi chỗ khác, nhưng vẫn không nói gì. Bị âu yếm như thế này không phải là không có cảm giác, chính là quá kích thích làm cho y xem không nhịn được mà rên rỉ, bởi vậy khiến cho y không biết phải làm sao.

May mà Hoắc Thanh Châu cũng đã buông tha cho hai đầu vú sưng đỏ kia mà tiến xuống dưới bụng mà hôn, một luồng khoái cảm chạy dọc sống cùng với hơi thở gấp gấp khi Hoắc Thanh Châu ngày càng tiến gần xuống phía dưới.

“Thẩm Duệ, thả lỏng đi.” Hoắc Thanh Châu dừng lại một chút, nhẹ nhàng nói.

Thẩm Duệ không có trả lời. Y đương nhiên biết chính mình nên thả lỏng, tuy rằng không phải lần đầu trần trụi cùng nam nhân âu yếm triền miên nhưng bây giờ đang là cấp độ khác, khác xa so với mấy lần trước đây cùng Hoắc Thanh Châu nên Thẩm Duệ thấy có chút khẩn trương cùng sợ hãi.

Hoắc Thanh Châu hôn đến phần eo liền chậm rãi cởi quần dài của Thẩm Duệ xuống, tiếp theo là quần lót, tay liền cầm lấy tính khí đã sớm bán nạy kia mà xoa nắn lên xuống, khiến cho y đỏ bừng cả mặt, khoái cảm cứ thế mà tăng cao.

Đợi cho đến khi bắn ra, Thẩm Duệ đã là thô suyền không ngừng, mặt đỏ tai hồng.

Hoắc Thanh Châu một tay dính đầy tinh dịch của y, bởi vì đã lâu rồi chưa phát dục nên tinh dịch kia tương đối nhiều.....Thẩm Duệ cảm thấy thẹn thùng vô cùng, cứ cắn chặt môi không dám nhìn tới.

“Thiệt nhiều.....” Hoắc Thanh Châu tựa tiểu phi tiểu cú đầu tiên đến bên tai Thẩm Duệ: “Thật có lỗi, nơi này không có đồ bôi trơn, nên.....”

Thẩm Duệ ngẩn ra, còn không ý thức được Hoắc Thanh Châu đến tột cùng là đang muốn nói gì thì hành động của hắn cũng đã cho y đáp án. Hoắc Thanh Châu lấy gối lót dưới eo Thẩm Duệ, một bên tách đùi y ra, làm cho phần tinh dịch thiệt nhiều kia chảy dọc theo đùi trong xuống dưới khe hở đang khép mở kia. Cảm giác thấy chất lỏng kia đang chảy đến nơi nào làm y không khỏi xấu hổ, đến cổ cũng đã đỏ bừng một mảng.

————— đã sớm không còn là xử nam, nhưng lần đầu tiên cùng Hoắc Thanh Châu làm tới cùng như thế này khiến cho y cảm thấy xấu hổ.....

Nhưng mà Hoắc Thanh Châu không dừng lại đó, tiếp theo cho vào một ngón tay nường theo dịch thể kia mà sáp nhập huyết khẩu.

Bởi vì nửa người dưới được lót nâng cao lên một chút nên Thẩm Duệ có thể trông thấy rõ chuyện gì đang diễn ra giữa hai chân mình; ngón giữa của Hoắc Thanh Châu đã muốn tiến vào hết, y ý thức được một chút cảm giác nơi hạ thể, tuy rằng không có đau đớn nhưng chính là có một cảm giác không thể hiểu được.

Y không cảm thấy thẹn thùng mà lại có chút tò mò. Y biết một chút về đồng tính giao hợp nhưng chi tiết thì không rõ lắm, nhất cử nhất động hiện tại của Hoắc Thanh Châu làm cho y cảm thấy xa lạ, khó tưởng tượng.

Tỷ như hiện nay, y biết Hoắc Thanh Châu đang vì y mà khuyết trương nhưng đây là lần đầu được đối đãi như vậy nên y cảm thấy có chút không biết phải làm sao, mặc dù mỗi lần bộ vị mẫn cảm đó được miết nhẹ lại khiến cả người y run lên, mang lại một khoái cảm khó tả.

Nhưng không đợi y cảm nhận hết, Hoắc Thanh Châu đã bỏ nhào lên thân hình y mà hôn ngấu ngiến.

Thẩm Duệ cũng đem lưỡi của mình chơi đùa cùng đối phương, tiếp theo Hoắc Thanh Châu đem ngón tay thứ hai cho vào mật huyết, Thẩm Duệ liền hừ nhẹ một tiếng, khoái cảm lại muốn tăng thêm một tầng, hôn môi lại càng bạo hơn một phần.

Không biết qua bao lâu, sau khi chấm dứt hôn môi, Thẩm Duệ ý tức được môi mình đã sưng đỏ cả lên, Hoắc Thanh Châu rút cuộc cũng cởi trói cho Thẩm Duệ, tiện tay vứt luôn cái khăn tắm vướn vứ, Thẩm Duệ lúc này mới phát hiện Hoắc Thanh Châu đã chịu đựng lâu rồi.

Đối phương nâng đùi y lên, làm cho nơi hồng hồng đáng yêu kia đặt trước tính khí đang trướng đau chuẩn bị tiếng vào, Thẩm Duệ nhìn thấy cảnh này thì thở dốc không thôi, mà Hoắc Thanh Châu cũng không kém, khuôn mặt tuần dật kia đã ửng hồng một mảnh.

Bỗng nhiên trong lúc đó, một loại trướng đau khiến Thẩm Duệ sợ hãi.....

“.....Thanh Châu.”

“Ừ?” Hoắc Thanh Châu lên tiếng, nhưng cũng không thập phần chuyên tâm, tựa hồ đang lo lắng không biết nên như thế nào tiến vào để Thẩm Duệ chịu ít thương tổn nhất.

Kế tiếp, Thẩm Duệ liền cầm lấy tính khí của Hoắc Thanh Châu, chịu đựng một chút nâng eo, đẩy mạnh tính khí ấy sáp nhập vào, nhưng vì chỗ chật hẹp đó mà tính khí to lớn đó chỉ mới tiến vào được một nửa.....

Hoắc Thanh Châu kinh ngạc nhìn hành động kia của Thẩm Duệ, trên mặt liền hiện lên chút ảo não: “Anh như thế nào.....Có đau lắm không?”

“Không có.” Thẩm Duệ hơi nhíu mi nói.

Trên thực tế, đau đến lúc đầu vẫn chưa có giảm bớt, nhưng không phải là không thể chịu đựng, tuy rằng cảm giác trướng đau này có chút quái dị, nhưng mà không phải Hoắc Thanh châu cũng rất quan tâm y sao. Điều đó làm Thẩm Duệ trừ bỏ ngượng ngùng bên ngoài cũng chỉ cảm thấy hưng phấn vô cùng, chính là một người đàn ông như mình lại để một người đàn ông khác nằm trên xỏ xiên cảm thấy được sự sỉ nhục cùng khoái cảm không thể giải thích được.

20. Huỳnh Dạ - Quyển 2 - Chương 9

EDITOR: SU

BETA: BI

Hoắc Thanh Châu cẩn thận, chậm rãi đẩy mạnh tất cả vào cơ thể Thẩm Duệ, động tác chậm mà nhẹ nhàng.

Thẩm Duệ nắm chặt lấy bả vai đối phương, hai mắt dừng ở nơi hai người đang giao hợp, chỉ cảm thấy trên mặt ngày càng nóng bừng. Giờ phút này y đang nằm dưới thân một người đàn ông khác, muốn nói trong lòng hoàn toàn bình thản vô sự là gạt người, nhưng Thẩm Duệ lại cảm thấy bản thân mình không có bài xích hành động này —————

Hắn ngẩng đầu nhìn đối phương, chần chờ vươn đầu lưỡi, khe liếm nơi cần cổ đang chảy mồ hôi kia. Phản ứng của Hoắc Thanh Châu thực vi diệu, vẻ mặt có chút kinh ngạc lẫn sung sướng, nhưng rồi lại thoáng lui về phía nhau như muốn tránh né đầu lưỡi của y.

“.....Đừng.” Hoắc Thanh Châu thấp giọng kêu lên.

Thẩm Duệ nhìn bộ dáng đầy mâu thuẫn của Hoắc Thanh Châu, lại càng muốn tiến bạo hơn nữa, bắt đầu dùng lưỡi của mình nhẹ nhàng mân mê hai cái lỗ tai đã sớm đỏ bừng kia, khe cắn nhẹ một cái, y hạ đầu lưỡi lượn lờ bên cánh môi đang cố gắng bắt lấy đầu mình, nhẹ nhàng cắn lấy, dường như đối phương không chịu nổi sự khiêu khích này nên vì thế liền mạnh bạo hôn lấy.

Hoắc Thanh Châu ôm lấy Thẩm Duệ hôn môi, không ngừng cắn nhẹ lấy cái lưỡi giảo hoạt này giờ cứ đùa giỡn mình, chuyên chú hôn nên nửa người dưới cũng chậm chậm ngừng lại.

Thẩm Duệ hừ nhẹ một tiếng, nhưng không có cú đầu xác nhận. Hoắc Thanh Châu đại khái đã hoàn toàn tiến vào, Thẩm Duệ cảm thấy bản thân mình đang được khối nóng rực kia lấp đầy, vừa khốn quẫn lại vừa thấy xúc cảm dâng cao. Loại cảm giác mới mẻ này làm cho y cảm thấy khó thích ứng nhưng cũng làm y cảm thấy thật đầy khoái cảm.

Thẩm Duệ nhắm đến khó khăn, Hoắc Thanh Châu dường như càng nhắm hơn nữa, nội bích nóng ẩm bao lấy Hoắc Thanh Châu, khiến hắn như muốn nổ bùng, suýt nữa không kiềm được mà phóng trong cơ thể Thẩm Duệ.

“Thanh Châu.....”

“Ừ?”

“.....Tôi.....Không có việc gì.” Thẩm Duệ nói mà cảm thấy thẹn thùng vô cùng.

Lúc này Hoắc Thanh Châu không có lên tiếng đáp lại mà cứ cúi xuống ôm lấy Thẩm Duệ, chuẩn bị luật động: “Nếu đau.....Nói cho tôi biết.”

Thẩm Duệ hô một tiếng, đem mặt chôn vào sau gáy của đối phương.

Hoắc Thanh Châu lúc động rất chậm rãi, sau đó lại dần dần tăng nhanh. Thẩm Duệ vừa thở dốc vừa mông lung suy nghĩ, vào thời điểm làm tình như thế này, Hoắc Thanh Châu tựa hồ không thích nói chuyện, nhưng Thẩm Duệ lại muốn nghe giọng nói nhuốm màu tình dục, trầm thấp khàn khàn của đối phương, y nghĩ như thế Hoắc Thanh Châu sẽ rất quyến rũ, sẽ rất khác ngày thường.....

Đột nhiên, Hoắc Thanh Châu ngày càng nhanh, càng sâu thêm, Thẩm Duệ bị đánh bật khỏi suy nghĩ đen tối kia mà rên rỉ; đối phương ngày càng đánh sâu vào bên trong, cứ chạm vào điểm khoái cảm, huyết khẩu bị ma xát khiến Thẩm Duệ thấy kích thích vô cùng, bỗng nhiên Hoắc Thanh Châu thúc sâu thật mạnh vài

cái, khiến Thẩm Duệ vừa đau vừa sung sướng, lại cảm giác có thứ gì đó ẩm ẩm chảy sâu bên trong.

Y mờ mịt để đối phương ôm mình ngồi trên giường, tính khí vẫn cứ để trong đó mà không rút ra, Thẩm Duệ cúi đầu nhìn bên đùi chất gì đó dính dính, trắng đục từ địa phương khó nói kia chảy dọc ra ngoài.

——— đó là.....của Hoắc Thanh Châu.....

Thẩm Duệ ý thức được chuyện gì, liền nhắm chặt hai mắt, mặt đỏ tai hồng.

Hoắc Thanh Châu mở miệng xin lỗi, thanh âm trầm thấp mà ôn nhu: “Thật xin lỗi.....Không kịp.....”

“Không cần nói.” Thẩm Duệ có chút bối rối nói.

“.....Thẩm Duệ?” Hoắc Thanh Châu tựa hồ còn muốn hỏi nhiều, nhưng mà Thẩm Duệ lại không muốn nói, y chưa bao giờ tưởng tượng được chính mình bị một người đàn ông khác bắn vào trong cơ thể, không phải là bài xích mà là kinh ngạc vì chưa chuẩn bị kỹ mà đã làm, y ý thức được sẽ cùng Hoắc Thanh Châu làm tình, lại quên chuyện này có thể phát sinh mà thôi.

Y hướng môi Hoắc Thanh Châu ngậm lấy, cảm thấy thứ nóng rực trong kia vẫn còn sưng, dù đã phát tiết một lần nhưng căn bản không có trở về hiện trạng cũ mà như ngày càng cứng thêm, nóng rực thêm; Thẩm Duệ tự nhiên cảm thấy hưng phấn không thôi, ngay cả hôn môi ngày càng mãnh liệt thêm, trong đầu còn giạt mình không ngừng nghĩ muốn cùng Hoắc Thanh Châu làm thêm lần nữa.

Hoắc Thanh Châu dường như hiểu được ý đối phương, liền rất nhanh ôm đối phương nằm xuống, lần nữa luật động, động tác so với vừa rồi còn mạnh mẽ hơn, phóng túng hơn.

Thẩm Duệ rên rỉ theo từng nhịp ra vào của Hoắc Thanh Châu, cảm nhận khoái cảm tê người chạy dọc sống lưng, huyết mạch chật hẹp bị lấp đầy bởi cơn thịnh nộ nóng rực kia khiến Thẩm Duệ muốn nhiều hơn nữa, không tự giác mà vòng chân ôm chặt lấy eo đối phương muốn đối phương vào sâu hơn nữa, hai tay cũng ôm chặt lấy lưng Hoắc Thanh Châu mà âu yếm.

Hoắc Thanh Châu rất nhanh liền phát giác được hành động khiêu khích của y, không chút kiêng kỵ, lực đạo ngày càng mãnh liệt, có vài lần khiến Thẩm Duệ phải thét đến chói tai —— không chỉ là bởi vì đau đớn mà còn vì khoái cảm lan khắp toàn thân.

Thẩm Duệ bị lạc trong dục vọng mãnh liệt, không còn thẹn thùng gì nữa, thậm chí còn gắt gao ôm chặt đối phương rên rỉ “Còn muốn” hoặc ghé vào tai đối phương trầm thấp khơi gợi “Nhanh lên”; khiến Hoắc Thanh Châu không chịu nổi mà găm lên như dã thú, ngày càng ra vào mạnh hơn nữa, sâu hơn nữa.

Không biết là làm mấy lần, chỉ biết bản thân mình không muốn Hoắc Thanh Châu dừng lại, mà cơ bản đối phương cũng không có ý đó. Thẩm Duệ cứ thế mà quấn chặt lấy Hoắc Thanh Châu, nương theo từng cú đẩy của hắn, cảm thụ khoái cảm tràn dâng. Tư thế cứ liên tục thay đổi, Hoắc Thanh Châu lật Thẩm

Duệ lại, từ phía sau lưng hăng ra vào, Thẩm Duệ thì tay nắm chặt khăn trải giường, miệng không ngừng rên rỉ, thậm chí còn đung đưa eo theo đối phương; hai người cứ gắt gao ôm lấy nhau không muốn buông.

Hoắc Thanh Châu ôn nhu hoặc là dã man đến mức khiến y khó có thể kháng cự lại, dần ông trong lúc làm tình đều là dã thú, những lời nói này dùng để hình dung Hoắc Thanh Châu đêm đó là hết sức chuẩn xác. Thẩm Duệ không phải chán ghét mà nói Hoắc Thanh Châu như vậy, đó là bởi vì y “yêu” Hoắc Thanh Châu, yêu cái cách mà hắn yêu y, vừa ôn nhu vừa nồng nhiệt giữ lấy như thế.

Trên người nhiễm đầy hơi thở của đối phương, thậm chí là dịch thể, ngay cả dấu hôn lưu lại cũng tràn ngập trên cơ thể, không sót chỗ nào.....Thẩm Duệ cảm thấy mệt vô cùng, chôn sau mặt mình vào ngực đối phương mà an tâm ngủ.

Cả một đêm hoan ái kịch liệt là kết cục cả hai ngủ thẳng đến trưa mới tỉnh dậy.

Thẩm Duệ tỉnh lại mới biết được đã trưa thế này, đành phải viện cái lý do xin phép nghỉ, nghỉ đến sự tình đêm qua không khỏi đỏ mặt, thẹn thùng, cảm thấy bản thân mình phóng túng vô cùng.

Y chậm rãi ngồi dậy, phần eo đau nhức không thôi, đó là kết quả của việc bị khối thịt kia xỏ xiên cả đêm không ngừng. Y cảm giác thứ ướt át kia chảy dọc theo đùi xuống dưới, không khỏi nhú mi lại. Từ đêm hôm qua cho tới rạng sáng ngày hôm nay, bọn họ mới tạm dừng mà đi ngủ.

Thẩm Duệ cúi đầu nhìn giữa hai chân mình lấm bầm: “Có khi nào mang thai.....”

“.....Cái gì mang thai?” Hoắc Thanh Châu hàm hồ lên tiếng phía sau.

Thẩm Duệ cả kinh, cả người cứng ngắc. Chính mình vừa rồi nói năng bậy bạ cái gì —— cư nhiên lại bị Hoắc Thanh Châu nghe được.

May mắn Hoắc Thanh Châu vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, hắn nhích lại gần, ôm lấy eo Thẩm Duệ, tựa hồ lại ngủ nữa. Y nhẹ nhàng thở ra, thân thể cùng trầm tĩnh trở lại, nhìn chung quanh căn phòng đều bị xáo trộn cả lên, không khỏi cười khổ. Quần áo loạn xạ dưới đất, trên giường cũng hỗn độn không thôi, trên đó còn dính không ít tinh dịch của hai người.

Y cuối cùng cũng ý thức lại chính mình với Hoắc Thanh Châu đã lộn xộn một đêm; Thẩm Duệ hồi tưởng lại cảnh tượng trên giường của hai người, cảm thấy không được tự nhiên. Y hơi lo lắng không biết nên tỏ thái độ ra sao với Hoắc Thanh Châu sau chuyện này, chính chưa kịp nghĩ thông thì Hoắc Thanh Châu đã tỉnh.

“Thẩm Duệ.....”

“Ừ.” Y bất an trả lời.

“Anh chưa tắm rửa sao? Để tôi giúp anh tẩy rửa, để cái thứ kia trong ngườisẽ không tốt lắm.....”
Hoắc Thanh Châu khốn quẫn nói, “Anh.....Anh cảm thấy không được thoải mái sao?”

Thẩm Duệ cứng đờ: “Không có gì.”

Trừ bỏ phần eo đau nhức, y cũng không có gì khó chịu thêm.

“Như vậy đi tắm đi? Tôi giúp anh rửa sạch.....”

“Không cần, tôi tự mình làm.” Thẩm Duệ vội vàng nói, cũng không đợi Hoắc Thanh Châu nói gì thêm liền xuống giường bước đến phòng tắm.

Lúc đầu Thẩm Duệ còn ngại chưa hiểu rõ, nhưng vừa nghe rửa sạch thoáng qua, y đột nhiên hoàn toàn lý giải được Hoắc Thanh Châu sẽ làm gì, bởi vậy mà túng quẫn, chồm nhanh vào phòng tắm mà trốn.

Tuy rằng đã qua một đêm với nhau, nhưng cái gì mà “rửa sạch”, Thẩm Duệ không thể để cho Hoắc Thanh Châu làm vậy được. Lúc ấy trí óc đã bị tình dục nhuộm màu mới làm ra cái chuyện đáng thẹn ngày hôm qua, giờ đây mà để đối phương làm thêm cái loại hành vi này thì thật xấu hổ chết đi.

Làm tình là một chuyện, còn cái vụ kia lại là chuyện khác.

Thẩm Duệ cắn răng luồn ngón tay vào hạ thể bên dưới mà rửa sạch, sau đó tẩy rửa sạch sẽ rồi lấy một cái khăn tắm quấn quanh nửa dưới dưới mới bước ra khỏi phòng tắm.

Hoắc Thanh Châu ngồi đợi bên ngoài, thấy Thẩm Duệ đi ra, mặt dày lỏa thể bước xuống giường mà đi vào nhà tắm, còn biến thái cố tình dán người vào Thẩm Duệ đưa lưỡi liếm cái lỗ tai xinh xắn kia; y hoảng sợ, quay đầu trừng mắt nhìn đối phương, lại bất gặp nụ cười khiêu khích của hắn. Chuyện vừa rồi xảy ra trong tích tắc nhưng làm cho tim Thẩm Duệ đập thình thịch —— trải qua tối hôm qua, Hoắc Thanh Châu dường như rất vui vẻ, còn có chút hưng phấn nôn nóng, trên mặt cũng phảng phất chút ngọt ngào khó tả.

Trước kia chưa bao giờ Thẩm Duệ thấy đối phương như vậy..... Thẩm Duệ có chút mê muội nhìn theo bóng dáng kia, bỗng nhiên mỉm cười một cái.

Y gọi điện xin nghỉ ở công ty, chờ Hoắc Thanh Châu tắm ra, thay quần áo rồi cả hai cùng rời khỏi khách sạn.

Lúc này Thẩm Duệ đang ngồi trên xe của Hoắc Thanh Châu, biểu tình có chút xấu hổ. Kỳ thực đây chỉ là phản ứng bình thường của cơ thể nhưng vào thời điểm này thì lại không thích hợp gì cả ——- chính bụng y kêu “ục ục” mấy tiếng mà lại nghe rõ nữa chứ.....Y đói bụng.

Hoắc Thanh Châu không cười, ngược lại còn ân cần hỏi: “Đói bụng lắm sao?”

Thẩm Duệ quần bách gặt đầu.

“Nơi tôi trọ gần đây, trước ghé qua thay quần áo đã, sau đó sẽ đi ăn được không?” Hoắc Thanh Châu tận tình chăm sóc hỏi han.

Thẩm Duệ vẫn gặt đầu nhưng không có nói gì.

Thay quần áo xong, Hoắc Thanh Châu dẫn Thẩm Duệ đi ăn đồ nướng ở một quán gần đó, hai người ngồi nhìn vỉ nướng nóng hổi trên đó đang xếp rất nhiều xiên thịt nướng, rau quả, cùng rau dưa ăn kèm trong rất ngon và thơm vô cùng. Nhưng chắc do tối qua vừa vận động quá mức nên thấy người mỏi nhừ, thật sự không muốn ăn nhiều, chỉ qua loa hai ba miếng, liền mau chóng quay về, Thẩm Duệ thấy buồn ngủ nữa rồi.

Hoắc Thanh Châu sẵn sóc đề nghị y quay về khách sạn nơi hắn trọ cho gần, Thẩm Duệ không hề do dự liền gặt đầu. Hoắc Thanh Châu vì lời đồng ý không chút ngập ngừng mà nở một nụ cười rất tươi.

Thẩm Duệ ngủ khá lâu, tỉnh lại là đã nửa đêm, trong phòng được bao phủ bởi ánh đèn ngũ màu vờn hoàng, đủ để y nhìn rõ toàn căn phòng. Thẩm Duệ hơi mơ màng nhìn xung quang một hồi mới tỉnh ngủ, ý thức mình đang nằm trong phòng khách sạn của Hoắc Thanh Châu.

Y nhìn bên cạnh mình thì nhìn thấy thân thể Hoắc Thanh Châu đang say ngủ, có lẽ là thói quen cá nhân, lưng đối phương hơi hơi cong, cơ hồ là bán nằm úp sấp xuống giường, nửa khuôn mặt bị chôn trong gối, hai má ửng đỏ, nhìn trông rất đáng yêu.

Thẩm Duệ chưa bao giờ nhìn thấy Hoắc Thanh Châu ngủ, trông rất là bình lặng, có chút giống như một đứa trẻ vậy, rõ ràng đã là đàn ông ba mươi tuổi đầu rồi. Thẩm Duệ nhìn không được mà đưa tay vuốt nhẹ hai má của đối phương, đầu ngón tay cảm nhận được hơi ấm từ làn da kia.

Y nhìn Hoắc Thanh Châu, nhìn rất lâu, trong lòng sinh ra một cảm giác triều mến, nhìn hắn ngủ như con mèo nhỏ, muốn ôm hắn vào lòng mà vuốt ve. Đáy lòng dường như bị suy nghĩ như vậy mà cảm thấy vui vui, không nhin được mà khẽ cười, thấy mình trẻ con hết sức.

Thẩm Duệ cúi đầu hôn Hoắc Thanh Châu, chỉ là chạm môi vào, không dám dùng lực vì sợ đối phương sẽ tỉnh dậy, Hoắc Thanh Châu cũng chỉ là thoáng nhắm mi một cái rồi lại thôi.

Y cười cười, đứng dậy xuống giường.

Đi đến tủ lạnh, tìm một chai nước khoáng, một hơi uống chỉ còn một phần ba bình, cảm thấy cổ họng đã được làm dịu phần nào, sau đó y đến phòng tắm để tắm rửa. Tuy rằng có vẻ chưa hỏi đối phương mà đã đụng đến đồ vật này nọ nhưng có thể Hoắc Thanh Châu cũng không trách y đâu.

Thời gian tuy là đã nửa đêm, do đã ngủ cả ngày hôm nay nên Thẩm Duệ bây giờ vô cùng tỉnh táo, chậm rãi tắm sạch sẽ, thậm còn nhàn hạ mà ngâm nước đến da tay nhẵn lại mới chịu ra khỏi phòng tắm, mở tủ

chọn một bộ pyjama màu đen mặc vào rồi nhàn nhã đi đến phòng khách.

Đứng ở hành lang, đang định xuống bếp tìm chút đồ ăn thì phát hiện có tiếng động sột soạt trong phòng ngủ, chắc Hoắc Thanh Châu đã tỉnh.

“Thanh Châu...” y vừa mở cửa đi vào, vừa nhẹ nhàng lên tiếng gọi, thấy Hoắc Thanh Châu đang ngồi gục mặt trên giường, nghe y gọi liền ngẩng đầu lên nhìn y, thoáng thấy trong mắt hần bất chợt có ba phần kinh ngạc, có chút bất an; Thắm Duệ nhìn thấy ánh mắt này, không khỏi ngẩn ra.

Hoắc Thanh Châu thấy trước mắt là Thắm Duệ, nhìn một lúc xác nhận chính là Thắm Duệ thì ánh mắt liền có chút đổi, một chút kinh hỉ ánh lên trong đáy mắt.

Thắm Duệ trong lúc nhất thời chưa hồi phục tinh thần, vẫn đắm chìm trong suy nghĩ hỗn loạn của mình.

.....Y chưa bao giờ phát hiện, đối phương lại dùng ánh mắt này nhìn y; bất an, sợ hãi, vui sướng, kinh ngạc.....Lấy tính cách của Hoắc Thanh Châu mà nói, điểm ấy có chút không đúng; đối phương chưa bao giờ ở trước mặt y mà lộ ra ánh mắt yếu ớt như vậy, y cũng vẫn nhận định lúc thấy Hoắc Thanh Châu khóc ánh mắt càng quật cường hơn.....Nhưng mà ánh mắt này là lần đầu y nhìn thấy, Thắm Duệ hoài nghi không biết người đàn ông trước mắt mình đang có suy nghĩ gì nữa.

Trầm mặc một lúc lâu sau, đột nhiên có giọng nói đánh thức y ra khỏi suy nghĩ: “.....Tôi nghĩ.....Anh đi rồi.....”

Thắm Duệ nghe kĩ từng lời đối phương thốt ra, rồi sau đó ngơ ngác nói: “Tôi chỉ đi.....vào phòng tắm để rửa người lại thôi.”

“Thì ra là thế.” Hoắc Thanh Châu có chút liếm môi, đột nhiên nở nụ cười. “Đúng rồi, anh đã ngủ cả ngày nên chắc cũng đói bụng, tôi đi vào bếp tìm chút đồ ăn cho anh, bất quá bây giờ là nửa đêm, nên ăn chút gì đó dễ tiêu thì tốt hơn....”

Thắm Duệ cắn môi, im lặng thêm một lúc, mới chậm rãi nói: “Cậu đừng cười như vậy.” Thanh âm của y có chút trầm, có chút ách, lắng nghe thậm chí còn có thể nghe ra vài phần áp lực.

Nhưng mà Hoắc Thanh Châu vẫn cười như vừa rồi: “Anh làm sao vậy, không đói bụng sao? Bằng không uống chút canh đi ha, ấm ấm tốt cho dạ dày vào đêm khuya.”

“Hoắc Thanh Châu, tôi đã nói đừng cười như vậy mà.” Tiếng nói của Thắm Duệ có chút lạnh.

Hoắc Thanh Châu lúc này mới thu lại nụ cười, trên mặt hiện ra một tia khó hiểu nhưng vẫn giữ bình tĩnh như trước.

“..... Thực xin lỗi.”

Thật lâu sau, Hoắc Thanh Châu mới lẩm bẩm nói.

Thẩm Duệ ngẩn ra, bỗng dưng cảm thấy lửa giận từ đâu bốc lên, thành linh nói một câu nhưng đến thanh âm cũng có chút run lên vì giận: “Cậu vì sao mà phải xin lỗi?”

Hoắc Thanh Châu rõ ràng sưng sốt, tựa hồ không thể tưởng được y lại hỏi như vậy, nhưng vẫn hiện ra vẻ mặt nhu hòa: “Anh dường như không được vui, vậy có thể tôi đã làm sai, đương nhiên là phải xin lỗi chứ.”

“Vậy thì nói thử xem.....Cậu làm sai cái gì?” Thẩm Duệ cũng không buông tha, từng bước ép hỏi lại.

“Tôi.....” Hoắc Thanh Châu nhất thời nghẹn lời, chỉ biết cười khổ, trên mặt có chút bao dung cùng sùng nịch.

Thẩm Duệ nhìn vẻ mặt ôn nhu kia, lửa giận lại tăng thêm một bậc. Thẩm Duệ không biết tại sao lại tức giận như vậy, nhưng vẫn không quá kích động.

“Nếu không biết mình sai cái gì, có sao lại tự xin lỗi?” Thanh âm Thẩm Duệ bình tĩnh, ngay cả câu hỏi cũng có vẻ như một câu trần thuật. “Rốt cuộc là vì chuyện gì mà xin lỗi? Sợ tôi giận cái gì? Vẫn là, sợ tôi bỏ cậu đi.....?”

Hoắc Thanh Châu vẻ mặt cứng đờ, nhẹ giọng biện giải: “Không phải như anh nghĩ đâu, thật sự đấy.”

“Vậy thì nói đi, xin lỗi là vì sao?” Thẩm Duệ cơ hồ hỏi có chút lớn tiếng.

Hoắc Thanh Châu hạ mắt, thấp giọng nói: “Thực xin lỗi.”

“Tôi không muốn nghe cậu xin lỗi nữa!” Thẩm Duệ rống to ra tiếng, ý thức được chính mình vừa hét rất to, nước mắt cũng đồng thời không biết tại sao lại tuôn rơi.

Y bình thường đâu phải yếu đuối như vậy, hờ chút là khóc, ngày trước trong lúc cùng Hoắc Thanh Châu lên giường cũng rơi nước mắt nhưng đó là vì kích thích quá mãnh liệt mà thành; giờ khắc này lại như không mà rơi nước mắt.

Có một loại cảm xúc lạ lẫm dâng lên trong lòng, không phải sung sướng cũng không hề là ngọt ngào, y cũng không biết phải lý giải như thế nào; y cảm thấy trong lòng thực toan, cái loại cảm xúc chua xót này làm y nghẹn ngào đến phát khóc, rất đau đớn.

Y loáng thoáng hiểu được chính mình vì cái gì mà đau lòng.

Lúc trước Hoắc Thanh Châu cũng nhìn y bằng ánh mắt đầy cảm xúc phức tạp kia, chính là ánh mắt này làm y khổ sở.

Nguyên nhân cũng vì chính mình không đủ để cho đối phương tin tưởng mà lộ ra cảm xúc bất an như vậy. Chính mình đã làm cho đối phương có cảm xúc như vậy.

Y nghĩ Hoắc Thanh Châu từ trước đến giờ đều rất kiên cường, dù cho chuyện gì xảy ra cũng sẽ không mất bình tĩnh, như y đã sai. Sai vì đối phương cuối cùng cũng không phải là hoàn hảo, y cảm thấy mình có lỗi khi làm cho đối phương bất an, chính mình đã gieo vào lòng Hoắc Thanh Châu những cảm xúc đó.

Y đã trải qua một đêm cùng Hoắc Thanh Châu, nhưng đối phương vẫn không có cảm giác an toàn rằng y sẽ ở bên cạnh hắn. Hoắc Thanh Châu cứ sợ đó chỉ là một đêm phóng túng mà thôi, qua đêm đó mọi chuyện trở lại như chưa từng xảy ra. Thẩm Duệ biết mọi thứ bây giờ đều do chính tay mình tạo ra, khoảng thời gian ở cùng nhau lúc trước, y chưa bao giờ mở rộng con tim mình để nhận Hoắc Thanh Châu, cuối cùng còn làm ra một chuyện sai lầm khiến đối phương không chịu được mà bỏ đi. Chính mình đã làm đối phương bị tổn thương.

Y không biết nên làm sao để kéo lại lòng tin, cảm giác an toàn cho Hoắc Thanh Châu, Thẩm Duệ không biết chính mình nên làm thế nào đây?

21. Huỳnh Dạ - Quyển 2 - Chương 10

EDITOR: SU

BETA: BI

“Thẩm Duệ, đừng khóc.....” Bàn tay khẽ đưa lên nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt kia.

Rõ ràng biết mình khóc sẽ có bộ dạng rất khó coi, thậm chí có thể nói là mất mặt, nhưng nước mắt lại cứ không ngừng tuôn, y cứ như đứa trẻ lạc mẹ vừa tìm lại được, xúc cảm cứ dâng lên khiến y không tự chủ được chính mình. Hoắc Thanh Châu thật sự thương y, còn là rất rất thương y, Thẩm Duệ cảm thấy mình rất hạnh phúc khi có được người thương yêu mình như vậy, nhưng cũng bởi vì bản thân đã làm đối phương tổn thương mà đâm ra chán ghét chính mình.

Mơ hồ thoáng qua nhìn thấy vẻ mặt Hoắc Thanh Châu có chút kích động, tiếp theo liền ôm y vào trong lòng ngực, áp mặt vào lòng ngực ấm áp đối phương; Hoắc Thanh Châu rất ít khi nào đối với y như vậy, nên Thẩm Duệ càng thêm kinh ngạc.

“Đừng khóc.....” Thanh âm của Hoắc Thanh Châu rất trầm thấp, lại ôn nhu, ngọt ngào tựa như đang dỗ dành một đứa trẻ: “Đừng khóc.....”

Thẩm Duệ dần dần cũng ổn định lại, Hoắc Thanh Châu cũng đã lần dần kéo y đến ngồi xuống mép giường, một tay nhẹ nhàng xoa đầu y, tay kia cứ gắt gao ôm lấy lưng y.

Mặc dù đã bình tĩnh trở lại nhưng không dám thoát thân ra khỏi lòng ngực này, sợ Hoắc Thanh Châu sẽ chê cười khi thấy một người đàn ông ba mươi tuổi rồi lại khóc đến mặt mày khó coi như vậy. Thẩm Duệ cứ vậy mà không dám nhúc nhích.

Chính là Hoắc Thanh Châu phá vỡ sự im lặng đó mà chậm rãi nói: “Thẩm Duệ, anh đến tốt cùng là làm sao vậy? Nếu có gì phiền não, chúng ta có thể cùng chia sẻ với nhau, anh không cần như vậy.....” Hắn nói đến đây thì chần chờ, “Tôi đối với anh.....Có phải đã khiến anh khó xử?”

Thẩm Duệ không ngước mặt lên, cứ như trước ở trong ngực Hoắc Thanh Châu mà lắc lắc đầu.

“Như vậy, là tôi làm sai gì sao?” Hoắc Thanh Châu lại hỏi.

“Không có, cậu cái gì cũng chưa làm sai.” Thanh âm Thẩm Duệ có chút khàn khàn, thậm chí là hơi hỗn loạn, mờ mịt.

“Vậy tại sao anh lại khóc?” Hoắc Thanh Châu hỏi ngược lại, “Bởi vì đêm qua sao? Anh.....thấy hối hận?”

“Tôi không có hối hận.” Thẩm Duệ rầu rĩ nói.

“Anh không cần phải che giấu, cứ việc nói ra, tôi không để ý đâu.” Hoắc Thanh Châu phát ra một tia cười khổ, “Có chút chuyện mặc dù sinh lý có thể nhận, nhưng tâm lý thì không thể.....”

“Không phải chuyện tối hôm qua.” Thẩm Duệ trầm mặc một lúc lâu, mới quăn bách nói: “Đêm qua rất là tốt, mặc kệ là mặt nào cũng rất thoải mái.” Y vẫn không dám ngẩng mặt lên, lại cứ gắt gao chôn sâu thêm vào trong ngực đối phương.

“Vậy rốt cuộc là làm sao?” Hoắc Thanh Châu ôn hòa nói, “Vì cái gì mà khóc?”

Thẩm Duệ trầm mặc hồi lâu vẫn không nói gì, thẳng đến một lúc lâu sau đó mới nhẹ giọng nói: “.....Tôi không biết là nên nói như thế nào.”

Hoắc Thanh Châu thở dài, tay nhẹ nhàng xoa lưng của Thẩm Duệ.

“Anh vốn là dị tính luyến, lại từng có vợ, chưa từng cùng người đàn ông nào khác có quan hệ yêu đương, chuyện gì cũng chưa từng kinh qua. Huống chi tối qua chưa gì tôi đã làm như vậy với anh.....Anh bài xích loại quan hệ này cũng thực bình thường.” Thanh âm hắn có chút ách. “Những lời đêm qua nói ra, kì thực chỉ vì lo lắng, quan tâm chứ không hề muốn bắt buộc anh.”

Thẩm Duệ ngẩn ra, chậm rãi nói: “Không phải, vì cái gì cứ nhận lỗi về chính mình? Sai là do tôi.”

“Thẩm Duệ, tôi.....”

Hoắc Thanh Châu tựa hồ muốn nói thêm gì đó, nhưng là ngôn từ chưa kịp nói đã bị Thẩm Duệ hôn chặn lại, một bên hôn một bên lại không khống chế được mà rơi nước mắt, Hoắc Thanh Châu thần sắc vẫn chứa chút nghi hoặc, nhưng vẫn không hỏi thêm gì nữa.

Thẩm Duệ chưa bao giờ thấy hối hận, cho dù là Hàn Tân Đình rời đi cũng không như thế; y không nghĩ rằng có một ngày lại yêu một người đàn ông, mà lại yêu hấn đến thế.

Thẩm Duệ bỗng nhiên cảm thấy được ngày trước rất buồn cười, vì sao lại không nhận ra mình thương hấn.....Cứ chưa bao giờ biểu đạt, cũng không quá mức quan tâm, nhưng y rõ ràng là yêu Hoắc Thanh Châu; nếu không có như thế thì cảm tình từ đâu mà tới chứ?

.....Nếu còn kịp thì tốt rồi.....Không biết Hoắc Thanh Châu có muốn.....có muốn cho mình thêm một lần cơ hội nữa không?

Hoắc Thanh Châu loáng thoáng cảm thấy được Thẩm Duệ có chút gì đó thay đổi.

Sau đó hai người cùng trở về nhà Thẩm Duệ, nhìn căn nhà có vẻ trống trải, tĩnh lặng, khiến Hoắc Thanh Châu thấy chua xót, vì sao lại để Thẩm Duệ ở một mình như vậy.

Hắn dần dần chú ý tới Thẩm Duệ nhiều hơn, khiến y sinh ra một loại cảm giác ỷ lại.

Kỳ thật đối phương biểu hiện cũng không có rõ ràng, bình thường cũng xem là không quá, chính là hai người mới cùng nhau kịch liệt cảm đêm nhưng Thẩm Duệ luôn muốn quần lấy hấn không muốn rời giường, ngay cả đi tắm hai người cũng phải tắm chung thì Thẩm Duệ mới chịu.

Hoắc Thanh Châu cũng thích bộ dạng hiện giờ của Thẩm Duệ, hấn rất thương y, nhưng khi nghĩ đến chuyện mình từng là “Hàn Tân Đình”, hấn thấy có đôi chút nghi hoặc.

Đối phương ngày trước cũng không giống như bây giờ.

Cho dù ngày xưa cùng “Hàn Tân Đình” yêu nhau, tuy đối với vợ rất tốt nhưng là chưa từng yếu thế như vậy. Nếu nói hấn là đàn ông nên Thẩm Duệ có thể nghĩ lại, kỳ thực Hoắc Thanh Châu thật sự nghĩ không ra Thẩm Duệ thay đổi đến thế là vì sao.

Thôi không nghĩ nữa, hấn thật sự thích Thẩm Duệ như vậy. Đối với Thẩm Duệ, hấn chưa bao giờ dám nghĩ xa hơn nữa, được ở cùng đối phương, hàng ngày nhìn thấy đối phương cũng đã đủ, cái gì mà thiên trường địa cửu sông cạn đá mòn, hấn đều chưa bao giờ tin tưởng, Thẩm Duệ cũng thế, cũng bởi vậy mà hấn

đang rất thỏa mãn với hiện tại bây giờ.

Ở cùng nhau không lâu, hai người bọn họ cũng đã công khai, cha mẹ Thẩm Duệ cũng sớm biết được chuyện này. Cha mẹ mặc dù biết như vậy nhưng cũng không dị nghị gì, Thẩm Duệ thật sự thấy rất cảm kích.

Cha mẹ Thẩm Duệ thật sự là không nói gì, chỉ là khi lần đầu nhìn thấy y đem Hoắc Thanh Châu về ra mắt, thấy hần cư xử nhã nhặn, lễ độ, nho nhã, còn cầm theo một chai rượu ngon cùng một giỏ hoa quả tới, hai người đã dính lấy hần trò chuyện không buông, Thẩm Duệ cơ hồ bị bỏ rơi một bên, còn bị bức một mình bước vào phòng bếp chuẩn bị cơm trưa cho bốn người ăn nữa.

Không biết Hoắc Thanh Châu cùng hai người nói gì mà sau khi Thẩm Duệ chuẩn bị cơm nước xong đi ra phòng khách thì đã thấy ba người hòa thuận, trên mặt ai cũng vui vẻ, không chỉ có cha mẹ cùng Hoắc Thanh Châu trò chuyện với nhau thật vui, ngay cả hai người bọn y nói chuyện, mẹ y cũng rất chuyên chú lắng nghe.

Liền ngay cả khi ăn cơm, mẹ y còn gấp thức ăn cho Hoắc Thanh Châu, đứa con như y bị bỏ không nói đó không thèm nhìn tới.

Thẩm Duệ mặc dù thấy vậy nhưng rất vui, vui vì cha mẹ đã dường như thật sự muốn tiếp nhận Hoắc Thanh Châu rồi.

Buổi tối ngày hôm đó, hai người ngủ lại nhà cha mẹ Thẩm Duệ, ban đêm Thẩm Duệ lại bị cha y kêu vào phòng để nói chuyện. Y trong lòng rất rõ ràng, mặc kệ có hay không công nhận quan hệ của bọn họ, cha mẹ y chung quy cũng phải tìm y nói chuyện thêm, bởi vậy không nên lo lắng.

Trong phòng, trên mặt cha của Thẩm Duệ dù trông trầm ổn nhưng vẫn cứ lâu lâu mỉm cười một cái, làm y không đoán được cha muốn nói gì. Vậy mà nói qua nói lại cũng chỉ là muốn chọc y mà thôi, đến cuối cùng cũng không tha, còn cười y da mặt mỏng, khiến y mặt đỏ tai hồng.

Thẩm Duệ chúc cha ngủ ngon xong thì liền lập tức rời phòng, không dám ở lại thêm giây phút nào.

Hoắc Thanh Châu vừa vặn tắm xong, trên người mặc pyjama của Thẩm Duệ, trên đầu vẫn còn hơi ướt.

“Anh làm sao vậy?” Hần có chút kinh ngạc hỏi.

Vừa hỏi xong liền thấy Thẩm Duệ một mặt ửng đỏ, đỏ lan tới tận cổ luôn.

“Không có việc gì.” Thẩm Duệ chậm rãi nói, thoáng chốc thì chuyển qua hỏi Hoắc Thanh Châu: “Cậu hồi trưa rốt cuộc nói gì với cha mẹ vậy?”

Hoắc Thanh Châu ngẩn ra, cười nói: “Chưa nói cái gì, anh không cần lo lắng.”

“Chính là vừa rồi ——” Thẩm Duệ dường như muốn nói gì đó, rồi lại rốt cuộc không nói ra.

“Rốt cuộc làm sao vậy?” Hoắc Thanh Châu cũng cảm thấy có chút khả nghi.

“Cha.....Cha cười tôi.....” Thẩm Duệ gục đầu xuống, trên mặt có chút ảo não: “Cha nói không nghĩ tới dưỡng đứa con đến ba mươi năm, giờ lại phải “gả” đi ——- rốt cuộc là cậu nói gì mà để cha tôi nói như vậy chứ?”

Hoắc Thanh Châu nghe vậy cũng lộ ra tươi cười: “Tôi thật sự cái gì cũng chưa nói mà.” Nhưng thực sự trong lòng đã “vô tình” nói ra rất nhiều chuyện, tỷ như việc hắc thật lòng muốn cùng Thẩm Duệ kết hôn, không bao giờ xa rời.

Thẩm Duệ buồn bực: “Vây vì cái gì chứ, đừng có mà gặt tôi. Đàn ông với đàn ông làm sao mà kết hôn được chứ, làm sao phân ra là ai cưới ai được chứ!”

Hoắc Thanh Châu bật cười: “Anh chỉ vì vậy mà không thích sao?”

Thẩm Duệ không có gạt đầu cũng không có lắc đầu.

“Đại khái chắc cũng vì diện mạo của anh đi.” Hoắc Thanh Châu làm ra vẻ phức tạp, “Anh cũng biết mình như thế nào mà, bộ dạng rất.....Thanh tú.....”

Những lời này làm cho Thẩm Duệ tức giận, đến khi hai người đi ngủ cũng không thêm nói chuyện với Hoắc Thanh Châu. Hai người đàn ông thân cao hơn một mét tám đều chen chúc trên một chiếc giường nhỏ, Hoắc Thanh Châu không thấy chật chội mà lại thấy ấm áp vô cùng, gắt gao ôm lấy Thẩm Duệ vào lòng.

Hoắc Thanh Châu từ khi đi vào phòng này, liền nhìn xung quanh. Cũng tại phòng này khi hắn còn là “Hàn Tân Đình”, hai người cũng ngủ tại đây khi đến thăm cha mẹ y. Lần này lại có thể như vậy một lần nữa khiến hắn rất vui.

“Anh còn giận sao?” Hoắc Thanh Châu cười khẽ nói.

Thẩm Duệ lại không thêm trả lời, vẫn đưa lưng về phía hắn, cũng không biết là còn giận hay không nữa.

Hoắc Thanh Châu bắt đắc dĩ, càng ôm chặt người vào lòng hơn, môi chậm rãi hôn vào cổ đối phương, cẩn thận duyên hôn vài cái, lại cẩn thận không lưu lại dấu vết gì.

“Đừng giận nữa mà, nha?”

“.....Tôi không có tức giận.” Thẩm Duệ nói ra có chút khô khốc, nhưng cũng có phần lơ lửng.

Hoắc Thanh Châu cuối cùng cũng an tâm, cầm lấy tay đối phương đan vào nhau, nắm chặt lại, đối phương cũng không có rút ra: “Anh thật sự để ý những gì cha anh nói sao?”

Thẩm Duệ không trả lời, bàn tay lại hơi hơi nắm chặt tay hắn.

Hoắc Thanh Châu đem cầm đặt lên vai đối phương, nhẹ nhàng nói: “Cha anh nói, ông ấy vốn nghĩ anh sẽ cự tuyệt chuyện cùng Hàn tiểu thư kết hôn, không nghĩ rằng anh lại đáp ứng rồi.”

“Rất kỳ quái phải không?” Thẩm Duệ có chút trầm thấp hỏi lại, “Lúc đó, tôi đối với chuyện này đặc biệt cũng không có bài xích, có kết hôn hay không kết hôn kỳ thực là không quan trọng lắm.”

“Cho nên.....Cha anh cảm thấy hối hận.” Hoắc Thanh Châu càng lớn mật ôm chặt đối người thêm: “Bọn họ cảm thấy được nếu không chớ anh cùng nàng kết hôn, sau này lại sẽ không.....”

“Đâu thể lấy hai chuyện nhập một chứ.” Thẩm Duệ có chút kinh ngạc nói.

“Hai người là lo lắng cho anh.” Hoắc Thanh Châu ôn như nói, lại hôn hôn sau cổ của đối phương. “Còn có một chuyện. Nghe nói là đã ba mươi năm nay, tôi là người đầu tiên mà anh chủ động đem về gặp cha mẹ?”

Thẩm Duệ ngẩn ra, mặt có chút đỏ: “Chuyện như vậy.....cũng là đúng đi.”

“Vì cái gì?” Thanh âm Hoắc Thanh Châu mang theo sự vui sướng, có chút trêu tức. “Trước lúc kết hôn, có phải cũng đã quen không biết bao nhiêu người phải không?”

“Nào có vì cái gì đâu.....”Thẩm Duệ buồn buồn nói, “Trước kia quen cũng không ít cô, đều là khi muốn đem họ về ra mắt thì lại chia tay, cho nên.....Cho nên khi đó thấy cha mẹ an bài như vậy tôi cũng không có phản đối, thuận theo mà làm vậy.”

“Bạn gái anh quen có những ai?” Hắn hứng trí dào dạt hỏi han.

“Ngoại trừ bạn gái trong thời đại học, thì lúc sau ra xã hội thì là tiếp viên hàng không, sinh viên.....Còn có bác sĩ.” Thẩm Duệ trả lời có chút chần chờ, “Mà cậu hỏi cái này để làm gì?”

“Tôi muốn biết.” Hoắc Thanh Châu thản nhiên nói, “Có phải anh cũng muốn hỏi tôi như vậy không?”

Thẩm Duệ lắc lắc đầu, cười cười nói: “Loại chuyện này tôi không muốn biết, việc đó cũng là quá khứ, không cần bắt chấp hỏi lại, tự làm khó mình.”

“Anh ghen tị?”

“Không phải, chính là cảm thấy được tâm tình phức tạp. Nếu nói cái gì tiếc nuối không có sớm một chút biết được cậu, kia cũng quá không thực tế.” Thẩm Duệ cúi đầu nói, “Lúc cậu mới biết tôi, tâm trạng của tôi xấu vô cùng.....Nói thực ra là không có muốn nghĩ đến chuyện yêu đương.”

“Còn lúc sau này?”

“Sau lại.....Khí đó ở nghĩa trang ngoại thành, tuy rằng bị đánh rất đau, chính là may mắn đã không để cậu một mình đi về.” Thẩm Duệ nở một nụ cười thành tiếng, “Đó là lần đầu sau khi tôi tốt nghiệp trung học mà đánh nhau.”

Hoắc Thanh Châu cũng cười: “Khi đó anh cũng đã đánh tôi mà? Tôi cũng rất đau.” Kỳ thực đau thể xác chỉ là chuyện nhỏ, đau lòng mới là chuyện lớn. Chính là chuyện ấy đối phương vô luận thế nào cũng sẽ không biết, Hoắc Thanh Châu cũng sẽ không cho phép đối phương biết.

Không biết vì sao Thẩm Duệ đột nhiên nói: “Thực xin lỗi.”

“Ừ.” Hoắc Thanh Châu không hỏi nhiều, chỉ thản nhiên lên tiếng trả lời.

Hai người trầm mặc suy nghĩ, ai cũng chưa ngủ, trong phòng chỉ còn lại hơi thở của hai người cùng thứ ánh sáng vàng nhạt phát ra từ cây đèn ngủ kia. Ngay lúc Hoắc Thanh Châu bắt đầu buồn ngủ, thì người trong lòng ngực quay lưng lại, chậm rãi hôn lên hai má hắn.

“.....Làm sao vậy?” Hắn có chút mơ hồ hỏi han.

Thẩm Duệ cũng không trả lời, môi cũng bắt đầu rời xuống, tay lần cởi nút áo, nhẹ nhàng hôn xương quai xanh, từ từ đi xuống ngực. Hoắc Thanh Châu rất nhanh liền tỉnh táo, một tay giữ chặt bàn tay đang muốn lần tới quần lót của hắn, thấp giọng nói: “Đừng như vậy.”

“Không muốn sao?”

“Nơi này.....không được.” Hoắc Thanh Châu ngập ngừng nói.

Kỳ thực trong lòng hai bên đã biết rõ ràng, cả hai đều đã có phản ứng, nhưng mà Hoắc Thanh Châu vẫn như cũ ra tiếng cự tuyệt.

“Không cần lo lắng, không có ai biết đâu.” Thẩm Duệ vội vàng nói.

“Vạn nhất.....Bị nghe được.....” Hoắc Thanh Châu vẫn còn do dự.

Thẩm Duệ đột nhiên kề sát lỗ tai y, thổi lời “vàng ngọc”: “Chiếc giường này tôi ngủ từ nhỏ đến lớn, cho

đến lúc kết hôn có đôi khi cũng quay trở lại đây ngủ.....”

Hoắc Thanh Châu duy trì trầm mặc, vẻ mặt lại có chút động.

“Ngoài cậu ra, không có bất kỳ đàn ông nào ngủ trên chiếc giường này.....Cho nên, cậu có muốn cùng tôi.....” Thẩm Duệ bỏ lửng câu nói, thanh âm thêm chút mỉa mai.

Nghe được lời mời rõ ràng như thế, Hoắc Thanh Châu căn bản không thể nhẫn nhịn thêm được nữa. Hắn liền rất nhanh áp lấy Thẩm Duệ, lấy hết khả năng ra làm vui lòng đối phương, chỉ sợ kịch liệt quá sẽ bị “hai lão nhân gia” nghe thấy, chính là Thẩm Duệ không cho hắn suy nghĩ lung tung, loạn hôn khắp nơi, khơi mào dục vọng.

Đến sáng hôm sau, hai người rời đi nhưng vẫn hai tay vẫn gắt gao nắm lấy không buông.

22. Huỳnh Dạ - Quyển 2 - Chương 11

EDITOR: SU

BETA: BI

Sau khi gặp qua cha mẹ Thẩm Duệ không lâu thì y được thăng chức, Hoắc Thanh Châu biết được tin này thì rất vui, ngoài tặng quà ra còn chủ động muốn mời khách, hai người bọn họ đến khách sạn dùng cơm tây.

Tình nhân như tri kỉ, còn tận tâm chúc mừng mình, Thẩm Duệ cũng rất vui, nhưng mà không biết vì sao, đồ ăn mới đem lên không lâu thì Hoắc Thanh Châu bắt đầu có chút kì quái, ngoài thần thái có chút khác thường, ngay cả lúc cười cũng không thấy là thật.

Y không biết, Hoắc Thanh Châu trước lúc dùng cơm lại vô tình nhìn thấy Đan Tĩnh Phương.

Thừa dịp Thẩm Duệ không để ý, liền nhanh chóng liếc mắt nhìn về phía Đan Tĩnh Phương, ngồi đối diện cô ấy là một người đàn ông lớn tuổi ước chừng năm mươi, dường như là cha cô ấy vì thấy có vài phần tương tự.

Trông thấy khuôn mặt Đan Tĩnh Phương, mọi chuyện lúc trước lại hiện ra trong đầu Hoắc Thanh Châu, hắn đương nhiên biết cô ấy thích Thẩm Duệ nhưng không bao giờ muốn Thẩm Duệ thấy cô ấy một lần nữa.

Theo lời Thẩm Duệ nói, Hoắc Thanh Châu biết được Đan Tĩnh Phương đã bị công ty điều đi, hắn lúc ấy thở ra nhẹ nhàng vô cùng; nào ngờ giờ phút này lại để người kia xuất hiện ở đây.

Nếu để cho hai người gặp nhau, Thẩm Duệ sẽ qua chào hỏi, vì đó là tác phong của y, hắn thì phiền não không muốn y gặp lại Đan Tình Phương.

Thật vất vả dùng xong món tráng miệng, Hoắc Thanh Châu cùng Thẩm Duệ đứng dậy, Hoắc Thanh Châu đang muốn kéo y đi thật nhanh, nhưng lại để cho y nhìn thấy được người phụ nữ kia. Hoắc Thanh Châu thở dài, mặt âm sâu vô cùng, đúng là người tính không bằng trời tính, nhưng trong lúc hắn đau khổ thì lại không nhìn thấy khóe miệng Thẩm Duệ nhếch cười, lộ ý muốn trêu đùa.

Trong nháy mắt, Hoắc Thanh Châu ngẩn ra, cảm thấy có gì đó mềm mại đang chạm vào môi hắn ————
Thẩm Duệ cư nhiên liền ở trước mặt đông người mà hôn hắn.

Không lâu sau nụ hôn chấm dứt, Hoắc Thanh Châu xác định được ai ai cũng đã thấy cảnh này, không ngoại trừ Đan Tình Phương.

Bên tai còn nghe loáng thoáng tiếng mọi người bình luận, người thì mở miệng khinh khi hai người đàn ông làm chuyện mất mặt, người thì nói thật là đẹp đôi, trầm trồ ngợi khen, Hoắc Thanh Châu ngơ ngác, bỗng nhiên đỏ bừng cả mặt, vội vàng lôi Thẩm Duệ rời đi.

“Cậu làm sao vậy? Không vui sao?” Thẩm Duệ hoang mang hỏi, có chút bất an.

Hoắc Thanh Châu mặt đỏ tai hồng, chịu đựng quần bách không dám quay đầu lại.

.....Kỳ thật, trong lòng vui không tả nổi.

23. Huỳnh Dạ - Quyển 2 - Chương 12: Phiên Ngoại: € ” Tận Thế”

EDITOR: SU

BETA: BI

Lời tác giả: Dưới đây là phiên ngoại song song với chính văn hiện tại, cùng chính văn không có chút liên quan.

Nội dung dưới đây có chứa vấn đề “bạo lực”* và người lớn*, độc giả nên cân nhắc trước khi xem.

**bạo lực và người lớn được nhắc nhở phía trên *chỉ chỉ* mang hàm nghĩa là: H, SM, mang tính ép buộc, nhân vật mất hình tượng vô cùng.*

Chú thích xong rồi lượn cho bà con thưởng thức đây

Thật đáng sợ.

Thật sự thật đáng sợ.....

Nam nhân nhìn mình với đôi mắt lạnh băng không một chút cảm xúc, gương mặt ôn nhu giờ đây trong rất nghiêm trọng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười mỉa mai.

Thẩm Duệ chưa bao giờ biết, Hoắc Thanh Châu lại dùng ánh mắt này nhìn y. Tuy rằng y không đúng, nhưng y không có phần bội Hoắc Thanh Châu, chỉ là muốn ở bên Đan Tĩnh Phương tìm hình bóng Hàn Tân Đình mà thôi.

Nhưng mà Hoắc Thanh Châu lại vô cùng tức giận.

Quả thật Thẩm Duệ nên giải thích, nhưng lại đang trong tình huống như vậy, y không biết phải mở miệng như thế nào. Với lại, có lẽ Hoắc Thanh Châu không cho y có cơ hội biện hộ.

“.....Anh vẫn không biết chính mình đã sai cái gì sao.....” Thanh âm của nam nhân dường như thở dài.

Thẩm Duệ không trả lời, chính là nói: “Không phải cậu đã nói không ngại khi tôi vẫn còn yêu Hàn Tân Đình sao?!”

“Đừng xảo biện, Đan Tĩnh Phương thì khác.” Hoắc Thanh Châu hơi nhếch môi, “Hai người ấy cơ bản không phải là cùng một người.”

Thẩm Duệ cúi đầu trầm mặc.

“Tôi hết lần này đến lần khác tin tưởng anh, không bao giờ nghĩ anh sẽ làm ra chuyện gì; nhưng mà dường như anh không phải vậy.” Hoắc Thanh Châu nở nụ cười một chút, “Bất quá, quên đi. Chuyện tới nước này có nói cũng không còn quan trọng.”

“.....Tôi không phải.....”

“Không cần biện minh, thừa nhận đi.....Anh chưa từng có tình cảm với tôi.” Hoắc Thanh Châu nhanh nói, “Tôi sẽ không nổi giận hay phần nộ gì hết, vì thế anh không cần phải sợ, cứ thừa nhận đi.”

“Cậu như vậy là sao? Không phải ban đầu chính cậu theo đuổi tôi sao. Ai là người cứ một mực nói yêu trước?” Thẩm Duệ nhu mày, tựa vào ghế một cách chậm rãi. “Có phải muốn chia tay? Vậy thì chia đi. Dù sao tôi cũng không muốn làm đồng tính luyến ái.”

Vẻ mặt Hoắc Thanh Châu thoáng lộ ra vẻ kinh ngạc: “Tôi không phải muốn chia tay.”

Thẩm Duệ càng thêm bất ngờ, lại im lặng duy trì trầm mặc.

“Tôi vẫn muốn ở bên cạnh anh.” Hoắc Thanh Châu cười một cái, “Bất quá cứ bình bình như thế này thật nhàm chán, nên đổi mới vẫn hơn.....”

Thẩm Duệ chưa bao giờ biết, đối phương cũng sẽ lộ ra nụ cười vô cùng tà khí.

Bất quá đúng là thế.....Nếu đối phương thật sự muốn thì bản thân cũng không cự tuyệt, có lẽ đây là lúc mình thể hiện tình cảm cho đối phương thấy.

Hoắc Thanh Châu đưa y vào trong nhà tắm, mạnh mẽ cởi hết quần áo của y ra, thay y tắm rửa; tắm rửa chính là tắm rửa không hề có gì khác. Xong, nam nhân tự mình đi vào phòng lấy gel bôi trơn đến.

“Anh muốn tôi động thủ thì nên tự mình bước vào đi.”

Thẩm Duệ chỉ im lặng không nói, nam nhân liền tự mình thực hiện động tác, nhanh chóng đem mấy ngón tay thô bạo mà khai phá hậu huyệt, hình như bôi trơn không đủ nên Thẩm Duệ thấy đau đớn vô cùng.

Chuẩn bị xong mọi thứ, nam nhân thu tay lại, thấp giọng nói: “Tẩy rửa lại thật kĩ rồi vào đây.”

Thẩm Duệ lại một lần tẩy rửa, đến khi vào phòng thì Hoắc Thanh Châu đã nằm chờ trên đó. Đối phương mặc một chiếc quần thun rộng thùng thình, để lộ ra phần thắt lưng rắn chắc, khiến Thẩm Duệ không khỏi có chút hâm mộ.

Thân thể y cũng coi như rắn chắc, nhưng vô luận thể nào cũng không bằng Hoắc Thanh Châu.

“Lại đây.” Nam nhân ra lệnh nói.

Thẩm Duệ chậm rãi bước đến, thân thể trần trụi liền bị nam nhân ôm lên giường, còn không kịp phản ứng thì hai tay đã bị trói vào giường, theo như y cảm nhận thì đó là một cái cà-vạt.

“Không cần như vậy.....Tôi sẽ không trốn mà.” Thẩm Duệ có chút bất đắc dĩ nói.

Hoắc Thanh Châu không nói gì, chỉ chậm rãi nở nụ cười.

.....Đã qua bao lâu.....?

Sắc trời bên ngoài đã muốn sáng, thế nhưng nam nhân kia vẫn chưa buông tha y, ngược lại còn chậm rãi phát tiết trên thân thể y.

Ngay từ đầu bị giải khai hậu huyết đã muốn chảy máu, đau đớn không thôi, nhưng mà đối phương lại trước sau đem hết món đồ chơi này đến món đồ chơi khác thay nhau nhét vào cơ thể y. Các loại đồ chơi thô to, ma sát kịch liệt bên trong, làm cho Thẩm Duệ la hét đến chói cả tai.

Mà ngoài đau đớn ra còn có một luồng khoái cảm cứ dâng trào, chính mình đã không còn khống chế được nữa.

Mà y cũng không ngờ, hậu phương bị ma sát lại đem đến một cảm xúc khó tả, khiến cho dục vọng không ngừng cương lên. Lúc đầu y cảm thấy vô cùng đau rát, nhưng dần dần lại cảm nhận được nó, phía trước lại càng phản ứng kịch liệt.

Hoắc Thanh Châu nhìn thấy, không khỏi giễu cợt.

Nhưng mà Thẩm Duệ cũng không để ý. Hoắc Thanh Châu có cười nhạo y cũng không sao, yêu cũng tốt, chán ghét cũng mặc kệ, Hoắc Thanh Châu trước giờ đều làm theo cảm tính. Mà y dường như bị đùa giỡn thì càng kích thích hơn.

Suy nghĩ bị gián đoạn, cơ thể Thẩm Duệ bị lật ngược lại, nửa thân trên giường, nửa thân từ sát mép giường.

Đồ chơi thô to kia không ngừng run run trong hậu huyết, Hoắc Thanh Châu lại cứ để nó như vậy mà đi tìm dây thắt lưng.

Cho đến khi mộng truyền đến một trận đau đớn, Thẩm Duệ mới phục hồi tinh thần, khẽ rên.

“Cậu.....”

“Đau không?” Hoắc Thanh Châu nở nụ cười. “Hắn là vui lắm đúng không? Tôi sẽ cho anh hưởng thụ ngày càng nhiều.”

Hai mươi phút sau, trên lưng trên mông đã đầy các vết thương, Thẩm Duệ vừa khóc vừa rên rỉ cầu xin Hoắc Thanh Châu nhưng hắn vẫn không buông tha, còn ngay tại đầu vú mà cắn mà nhéo đến sưng đỏ, phía dưới thì cứ đẩy món đồ chơi kia ngày càng vào sâu thêm.

“Thẩm Duệ, Thẩm Duệ.....Anh khóc trong thật kích tình.” Hoắc Thanh Châu ném dây thắt lưng sang một bên, xem xét thành phẩm này giờ, ôn nhu nói: “Thật nhiều dấu vết, trông thật đẹp, Thẩm Duệ nhìn này.....”

“Cậu cầm miệng đi.....” Thẩm Duệ khàn giọng mắng hấn.

“Tốt.” Hoắc Thanh Châu trả lời rõ ràng, không để ý đối phương đang đau đớn, thô bạo xoay đối phương quảng hẳn lên giường, cúi đầu hàm trụ lấy tính khí đang rỉ dịch kia, tính tế cao thấp mà phun ra nuốt vào.

Thẩm Duệ rất nhanh không kiềm chế được mình mà thở gấp gấp. Kỹ thuật của Hoắc Thanh Châu lúc nào cũng làm cho y sướng muốn chết không thôi.

“A, a.....Không được.....”Thẩm Duệ miệng không ngừng rên rỉ, cơ bụng mơ hồ run rẩy, hiển nhiên là sắp đạt đến cao trào.

Hoắc Thanh Châu ngừng khẩu giao, đổi qua dụng tay an ủi đối phương, tốc độ vô cùng nhanh, khiến Thẩm Duệ không chịu được mà hét một tiếng phóng thích ra, không khí đầy mùi hoan ái, ngay cả trên mặt Hoắc Thanh Châu cũng dính chút dịch kia.

“Ừm.. Ừm...Hoắc.....Buông tay.....”

Sau khi Thẩm Duệ đạt cao trào, Hoắc Thanh Châu vẫn không ngừng buông tay, như cũ xoa nắn thứ mẫn cảm kia.

“Không được, dừng lại đi.....A, a.....” Bị kích thích quá độ khiến cho dục vọng Thẩm Duệ một lần nữa lại đứng lên, y không chịu được kích thích như thế này mà vừa run rẩy rên rỉ, vừa thút thít khóc không thôi.

Nam nhân vẫn không ngừng bộ lộ, thậm chí còn nâng eo y lên, đột nhiên rút món đồ chơi kia ra, nhanh chóng dùng cơn thịnh nộ của mình mà nhét vào trong người đối phương. Cơn thịnh nộ so với món đồ chơi thô to nhưng lạnh băng kia kích thích hơn rất nhiều, làm khoái cảm thêm dâng trào.

Mặc dù bị thịnh nộ sát nhập khiến Thẩm Duệ lại đau đớn, cảm tượng như cơ thể bị xé rách lần hai, nhưng lại đem đến cho bản thân một luồng khoái cảm mới, không tự giác mà mặt đỏ tai hồng.

Hoắc Thanh Châu không cho Thẩm Duệ có thời gian nghỉ ngơi lên nhanh chóng ra vào liên tục, lực đạo vừa mạnh, tiến vào rất sâu; Thẩm Duệ cơ hồ như tưởng sâu đến ruột rồi, cơ hồ như muốn bị xé rách.

“Không.....được.....Dừng lại.....A, sẽ phá hư mất.....A, a.....”

Thẩm Duệ không ngừng khóc, thậm chí cầu xin, nói đến cả những lời không chút liêm sỉ, nhưng mà Hoắc

Thanh Châu như không nghe thấy, thẳng khi Thắm Duệ khóc thét lên một tiếng, thì đối phương mới ngừng động một chút.

Nhưng mà vừa mới ngừng một chút lại tiếp tục, ngày càng mạnh bạo hơn, mà chính mình vừa phát tiết, lại muốn đứng lên nữa rồi, phần eo không chút kiềm lại nương theo từng động tác của Hoắc Thanh Châu, giống như một dâm phụ khát cầu tình dục.

“Phá hư liền phá hư đi.....” Thanh âm của Hoắc Thanh Châu lại thiển lại kinh, động tác không ngừng, ngày một mạnh thêm, đậm sâu thêm, bên tay còn với lấy thắt lưng ban nãy không nương tay mà phát một roi xuống cái mông đã đỏ rực của Thắm Duệ.

Thắm Duệ nhịn không được mà rên rỉ, ở dưới thân nam nhân bị cuồng bạo mà tuyệt vọng khóc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-huynh-da>